

နတ်နွယ်
အဝတက္ကသိုလ်

MY LIFE

ANTON CHEKHOV

my life

ANTON CHEKHOV

Handwritten signature

၁၄၈/၃၇ ဝမ်း ရန်ကင်း

စာစုခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၄၆/၉၀-၁၀]

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၆၄၉/၉၀-၁၂]

ပထမအကြိမ်

၁၉၉၁ ခု၊ မေလ

ပန်းချီခဲတုံး

ငါးရာ

သုံးဆယ့်ငါးကျပ်

ဦးမြသိန်း [၀၁၄၂၇]၊ သိန်းမြင့်ဝင်း၊ အေဘွမ်ဆတ်
၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဦးနေဝင်း [၀၃၆၈၈]၊ ဘဝတက္ကသိုလ်ပုံနှိပ်တိုက်
၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဦးလှမြင့် [၀၉၁၇]၊ နွယ်နီစာပေ
၄၈၃၊ နွယ်နီ ၃ လမ်း၊ ထ-ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာပုံ၊
အုပ်စု
တန်ဖိုး
မျက်နှာပုံရိုက်
ပုံနှိပ်သူ
ထုတ်ဝေသူ

7.10.96

နဝင်္ဂနဝင်
ဘဝဟူသကဲ့သို့
ANTON CHEKHOV

အမှာ

ကမ္ဘာ့ စာပေသမိုင်းတွင် အကျော်ကြားဆုံး
ဝတ္ထုတို ရေးသမား တစ်ယောက် အဖြစ်နှင့်
မျက် မောက် ခေတ် ပြဇာတ် သမိုင်းတွင်
အကျော်ကြားဆုံး ဥရောပ ပြဇာတ်ရေးဆရာ
တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရသော အင်တန်
ပက်ဗလို့ပစ် ချက် ကော့ သည် ရုရှားပြည်
ထေရ်စင်ပိုင်း အက်ဇော့ ပင်လယ်ကမ်းခြေ
ဆိပ်ကမ်းမြို့ တစ်မြို့ ဖြစ်သော တာဂန်ရော့
မြို့တွင် ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက်
နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ ထေရ်သုလယ်သမား
မျိုးရိုးဖြစ်သည်။ သူ၏ အဘိုးသည် ငွေဝယ်ကျွန်
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် ၁၈၆၁
ခုနှစ် ကျေးကျွန် လွတ်မြောက်ရေး ဥပဒေ
မတိုင်မီမှာပင် သူနှင့် သူ၏ မိသားစုကို

ကျေးကျွန် အဖြစ်မှ ရှေးနုတ် နိုင်ခဲ့သည်။
ချက်ကော့၏ ဖခင်သည် ကုန်စုံဆိုင် ပိုင်ရှင်
ကုန်သည် တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ညီအစ်ကို
မောင်နှမ ခြောက်ယောက် ရှိသည့် အနက်
ချက်ကော့က တတိယမြောက် ဖြစ်သည်။

ချက်ကော့၏ မိဘများသည် ရှေးရိုးစဉ်လာ
သမားများ ဖြစ်ပြီး ဘာသာရေးတွင် အင်မတန်
ရိုသေကိုင်းရှိုင်းကြသည်။ သို့ဖြင့် ချက်ကော့သည်
မိဘများ၏ တင်းကျပ်သော အုပ် ထိန်း မှု
တင်းကျပ်သော ဘာသာရေး အစဉ်အလာနှင့်
ရုရှား ကုန်သည် လူတန်းစား ရှေးရိုး အစဉ်
အလာတို့တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သူသည်
အသက် ခုနစ်နှစ်မှ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်
အထိ သူ၏ ဖခင် တည်ထောင် ထားသော
ဓမ္မဂီတ အဖွဲ့တွင် ဓမ္မတေး သီ ချင်း များကို
သူ၏ အစ်ကို များနှင့် အတူ မှန်မှန် သီဆို
ခဲ့သည်။

ချက်ကော့သည် ၈ ရိတ် ဘာ သာ သင်
ပုဂ္ဂလိက ကျောင်းတွင် စတင် ပညာသင်ကြား
ခဲ့ရသည်။ (တာဂန်ရော့မြို့တွင် ၈ရိတ်လူမျိုး
အတော် များများ ရှိသည်။) တစ်နှစ်ခန့်
ကြာသောအခါတွင် အစိုးရ အထက်တန်း
ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ သင်ကြား ခဲ့ရသည်။

(ထိုကျောင်း တွင်လည်း စက်တင်ဘာသို့နှင့်
ဂရိတ်ဘာသာများကို ဆင်ရိုး ညွှန်းတမ်းတွင်
ပါဝင် သင်ကြား ရသည်။) ချက်ကော့သည်
ကျောင်းပညာတွင် ထူးချွန်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။
သို့သော် စာပေနှင့်ပြဇာတ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှု
ရှိ ကြောင်းကား ပြသ ခဲ့သည်။ သူသည်
အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝမှာပင် သူ၏
ပထမဦးဆုံးသော ပြဇာတ်ကို ရေးသားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

၁၈၇၆ ခုနှစ်တွင် ချက်ကော့၏ ဖခင်သည်
လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်းများ အဆင်မပြေ ဖြစ်ပြီး
ကြေးတွေ ထူပြောလောသဖြင့် မော်စကိုမြို့သို့
မလွဲသာ မရှောင်သာပြောင်းရွှေ့ ရသည်။ သူ၏
သားအကြီး နှစ်ယောက်သည် စောစောပိုင်း
ကတည်းကပင် မော်စကိုမြို့သို့ သွားရောက်ပြီး
အလုပ် လုပ်ကိုင်လျက် ရှိကြသည်။ ချက်ကော့၏
မိခင်သည် လအနည်းငယ်ကြာမှ သားအငယ်
နှစ်ယောက်နှင့် အတူ လိုက်ပါသွား ရသည်။
သို့သော် ချက်ကော့နှင့် ညီဘစ်ယောက်သည်
တာဂန်ချော့မြို့တွင် ကျောင်းပြီးသည့် အထိ
နေထိုင် ကြရသည်။ ၁၈၇၉ ခုနှစ်တွင်မှ
မော်စကိုမြို့သို့ ချက်ကော့ ရောက် ရှိ ပြီး
မော်စကို တက္ကသိုလ် ဆေးသိပ္ပံ တွင် ဆက်လက်

ပညာ သင်ကြား ရသည်။ ၁၈၈၄ ခုနှစ်တွင်
ဆေးပညာဘွဲ့ ရရှိသည်။

သူ၏ မိသားစုသည် ချိုချို တဲ့တဲ့ ခြစ်ခြစ်
ကုတ်ကုတ် နေထိုင်ရသည်ဖြစ်သဖြင့် ချက်ကော့
သည် ပညာ သင်ကြားရင်း ဝမ်းစာကိုလည်း
ရှာဖွေရသည်။ သတင်းစာ ဆရာ တစ်ဦး
ဖြစ်သော သူ၏ အစ်ကို အလက်ဇင်ဒါ၏
နမူနာအတိုင်း ချက်ကော့သည် မော်စကိုမြို့နှင့်
စိန့်ပီတာစဘတ်မြို့ရှိ စာနယ်ဇင်းတိုက်များသို့
ဟုခသ ဝတ္ထုတိုကလေးများနှင့် အခြား စာတို့
ပေစများ ပေးပို့သည်။

ချက်ကော့သည် ဆေးပညာဘွဲ့ကို ရရှိပြီး
နောက် မြို့နယ် ဆေးရုံကလေး တစ်ခုတွင်
ခေတ္တမျှ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်သည်။ ထို့နောက်
မော်စကိုမြို့မှစ၍ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း ဖွင့်လှစ်
သည်။ ထိုစဉ်က သူပြောလေ့ရှိသည့် စကား
တစ်ခု ရှိသည်။ ဆေးကုသခြင်းက သူ၏
တရားဝင် မယားကြီးဖြစ်ပြီး စာပေက သူ၏
မယားငယ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော်
များမကြာမီမှာပင် မယားငယ်က မယား
ကြီးကို လှမ်းမိုးအောင်နိုင် သွားတော့သည်။
သို့သော် သူ၏ ဆေးကုသမှု လုပ်ငန်းကပင်
သူ့ကို စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်အောင်

လှေကျင့် သင်ကြားပေးခဲ့သည်ဟု နောက်ပိုင်း
တွင် ၎င်းက ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

၁၈၈၄ ခုနှစ်တွင် သူ၏ ဝတ္ထုတိုများကို
ပထမဆုံးအကြိမ် စုပေါင်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
(စုစုပေါင်း ခြောက်ပုဒ် မျှသာ ဖြစ်သည်)။
သည် နောက်တွင်ကား သူ၏ စာပေ အရှိန်
သည် မြင့်သည်ထက် မြင့် လာ တော့ သည်။
သူ၏ အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုတိုများကို ၁၈၈၉
ခုနှစ်နှင့် ၁၈၉၀ ခုနှစ် အကြားတွင် ရေးသား
ခဲ့သည်။ သူသည် ဝတ္ထုတိုများကို ၁၉၀၇ ခုနှစ်
အထိ ဆက်ပြီး ရေးခဲ့သော်လည်း ၁၈၉၆ ခုနှစ်
နှင့် ၁၉၀၃ ခုနှစ် အတွင်း ပြုစုစာတိုများကို
အထူးပြုကာ ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၈၉၆ ခုနှစ်
တွင် သူ၏ နာမည်ကျော် ပြုစုစာ တစ်ပုဒ်
ဖြစ်သော ပင်လယ်စင်ရော် ကို ရေးသားခဲ့
သည်။ သူ၏ နာမည်အကြီးဆုံး ချယ်ရီဥယျာဉ်
ပြုစုစာကို သူ မကွယ်လွန်မီ ၁၉၀၄ ခုနှစ်
တွင် ရေးသားခဲ့သည်။ သူသည် အဆုတ်
ရောဂါဖြင့် အသက် လေးဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်
၁၉၀၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင်
ကွယ်လွန် ခဲ့သည်။

ချက်ကော့သည် ဝတ္ထုတို ရေးသားခြင်းနှင့်
ပြုစုစာ ရေးသားခြင်းတို့တွင် တံခွန်စိုက်ထူ

ခဲ့သည်။ ထိုမျှမက သူသည် ဝတ္ထုရှည်များကို
လည်း ရေးသားခဲ့သည်။ သူ၏ ဝတ္ထုရှည်
များသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းပြီး
သူ့ခေတ် သူ့အခါက နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုရေး
တို့ကို ပီပီပြင်ပြင် ထင်ဟပ်ထားသဖြင့် အကြိတ်
အနယ် အပြင်းအထန် ဝေဖန် ပြောဆို
ဆွေးနွေး ခဲ့ကြရသည်။

ဘဝဟူသည်ကို ၁၈၉၆ ခုနှစ်ထုတ် နိဗာန
(Niva) အပတ်စဉ် မဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၁၀၊
၁၁ နှင့် ၁၂ တို့တွင်ဖော်ပြခဲ့သည်။ ချက်ကော့
က ဘဝဟူသည်ကို 'ဝတ္ထုရှည်ကြီး' (Novel)
ဟုပင် ခေါ်ဆိုခဲ့ ပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် ထိုစဉ်က ဝေဖန်ရေး
ဆရာများသည် ဤဝတ္ထုကြီးလည်း သတိပြုမိ
ကြခြင်း မရှိချေ။ သို့သော် ချက်ကော့၏
စာပေနှင့် အနုပညာ မိတ်ဆွေ အချို့ကမူ
ဤဝတ္ထုကို အထူးပင် ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။

ဤဝတ္ထုကို ရုရှား အစိုးရက အတော်
များများပင် ပိတ်ပင် ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့သည်။
အချို့နေရာများတွင် မမှတ်မိတော့ လောက်
အောင်ပင် ဖြစ်ရသည်ဟု ချက်ကော့က ဆိုခဲ့
သည်။

ချက်ကော့သည် ပထမ နာမ်စားဖြင့် ဝတ္ထု
အနည်းအပါးမျှသာ ရေးသားခဲ့ရာ ဤဝတ္ထုမှာ
ရှားရှားပါးပါးထဲတွင် တစ်ပုဒ် အပါအဝင်
ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကို ဗာ ဗ ရာ မ ဓ ကာ နို ဝစ်ဇ်
(Barbara makanowitz) ပြန် ဆို သော
အင်္ဂလိပ်နှင့်အန်းဒန့်နီဂန် (Ann Dunnigan)
ပြန်ဆိုသော အင်္ဂလိပ်မှ တို့ကို တိုက်ဆိုင်
ညှိနှိုင်းပြီး ပြန်ဆိုပါသည်။

နတ်နွယ်

ညွှန်ကြားရေးမှူးက ပြောသည်။ ‘မင်းအဖေကို လေးစားလို့သံ
 မင်းကို တစားနေတာပဲ၊ နိမဟုတ်ရင်တော့ မင်း ဒီကနေ
 ပျံထွက်သွားရတာ ကြာလှပြီ’ ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။
 ‘ဆရာက ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ပျံတတ်သလို မြောက်ပြေ
 နေတာပဲ’ ထိုအခါ သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ စကားကို
 ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ‘သူ့ကို ခေါ်သွားကြစမ်း၊
 ငါ ဒေါသ ဖြစ်လစပြီ’

နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် ကျွန်တော် အလုပ်ထုတ်
 ခံရသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော် အရွယ် ရောက်ပြီး
 နေ့စက်ပိုင်းတွင် အလုပ် ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင် ပြောင်းခဲ့ရသည်။
 ကျွန်တော်တို့မြို့၏ ဗိသုကာကြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ဖခင်
 အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

အစိုးရဌာန အသီးသီးတွင် ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။
 သို့သော် ယင်းအလုပ် ကိုးခုစလုံးသည်ပင် သဲထဲရေသွန်
 ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော် စားပွဲမှာ ထိုင်ရသည်။ ရေးရ ချွတ်ရ

သည်။ ပေါက်တတ်ကရ ပြောသည်များ သို့မဟုတ် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောသည်များကို နားသောင်ရသည်။ ထို့နောက် အလုပ်မှ အထုတ်ခံရမည်ကို စောင့်စမ်းနေရသည်။

အဖေ အနီးသို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသောအခါ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်သက်ပစ် ထိုင်ပြီး မျက်လုံးစုံကို မှိတ်ဆေးသည်။ ပိန်ခြောက်သော ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိသော မုတ်ဆိတ် မွှေး နှုတ်ခမ်းမွှေး ရိတ်ထားသော နေရာများတွင် နက်ပြာပြာ ဖြစ်နေသော သူ၏ မျက်နှာသည် မိမိ၏ စိတ်ကို နှိမ့်ချထစားပြီး အောင့်အည်း သည်းခံနေရသော အမှုအရာမျိုးကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ (သူ၏ မျက်နှာ အမှုအရာက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက စန္ဒရားဆရာနှင့် တူသည်။) ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သည်ကိုလည်း တုံ့ပြန်ခြင်း မပြု။ သူ၏ မျက်လုံးများကိုလည်း ဖွင့်ကြည့်ခြင်း မရှိပါ။

‘ငါ အင်မတန် ချစ်တဲ့ မင်းအမေသာ အခုအထိ အသက်ရှင်နေရင် မင်းဟာ သူ့ကို အမြဲဘမ်း စိတ်ဒုက္ခ ပေးနေမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ငါ့ကို ပြောစမ်း ဘေးမှ အသုံးမကျတဲ့ကောင်’ သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ‘မင်းကို ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကမူ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်း များနှင့် ဆွေမျိုးများက ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ရမည်ကို သိကြသည်။ တချို့က ကျွန်တော့်ကို စစ်ထဲဝင်ဖို့ အကြံပေးကြသည်။ တချို့က ဆေးဝါးလုပ်ငန်းတွင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ရန် အကြံပေးကြသည်။ တချို့က ကြေးနန်းဌာနသို့ ဝင်ရန် ပြောကြသည်။ သို့သော် ယခုအခါ ကျွန်တော်၏

အသက် ၂၅ နှစ်ရှိပြီ။ နားထင် နှစ်ဖက်တွင် ဆံပင်များ
ဖြူကြသောအခါ ကျွဲတော်သည် ဇစ်တပ်ထဲသို့လည်း ဝင်ခဲ့ပြီ။
ဆေးဝါးလုပ်ငန်းသို့လည်း ဝင်ခဲ့ပြီ။ ကြေးနန်းဌာနသို့လည်း
ဝင်ခဲ့ပြီ။ ဒီလောကကြီးတွင် တခြားလုပ်စရာလည်း မရှိတော့ပြီ
ဖြစ်သောအခါ သူတို့က ဘာအကြံမျှ မပေးကြတော့ပါ။
ခေါင်းများကို ယမ်းခါကာ ပင့်သက်များကိုသာ ဖြာကြပါ
တော့သည်။

‘မင်းကိုယ်မင်း၊ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ၊ မင်းနှင့်
သက်တူရွယ်တူ တခြားလူငယ်တွေဟာ ရာထူး ရာခံတွေနှင့်
ဣန္ဒြေရနေကြပြီ။ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ ဘာဖြစ်နေသလဲ၊
ပစ္စည်းမဲ့တစ်ယောက်၊ သူတောင်းစားတစ်ယောက်၊ အဖေရဲ့
ကုပ်ပေါ်မှာ ခွစားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်’

အဖေက ဆက်ပြီး ပြောသည်။

ထို့နောက် အဖေက ထုံးစံအတိုင်း ယနေ့ လူငယ်တွေ
ပျက်စီးနေကြသည့်အကြောင်း၊ ဘာသာတရားကို နားမလည်၍
ပျက်စီးကြသည့်အကြောင်း၊ ရုပ်ဝါဒကြောင့် ပျက်စီးကြရသည့်
အကြောင်း၊ အခြောက်တိုက် အဝင်မြင့်နေကြသဖြင့် ပျက်စီး
ရသည့်အကြောင်း၊ အပျော်တမ်း ပြဇာတ် ကပြမှုများကို
တားမြစ်သင့်သည့် အကြောင်း၊ ယင်းပြဇာတ် ကပြမှုများက
လူငယ်များကို ဘာသာတရားနှင့်တာဝန်ဝတ္တရားမှ လမ်းမှားသို့
ရောက်ရှိစေကြောင်းတို့ကို ပြောနေတော့သည်။

‘မနက်ဖြန်ကျရင် ငါတို့နှစ်ယောက် အတူသွားကြမယ်။
ညွှန်ကြားရေးမှူးကို မင်း တောင်းပန်ရမယ်၊ အလုပ် ကောင်း

ကေခင်း လုပ်ပါမယ်လို့ မင်း သူ့ကို ကတိပေးရမယ်၊ မင်းဟာ
လူ့လောကကြီးထဲမှာ ရာထူးတာဝန် တစ်ခု မရှိဘဲနှင့် တစ်ရက်မှ
အလကား မနေရဘူး’

အဖေက သူ့စကားကို နှိပ်ချုပ်လိုက်သည်။

‘အဖေကို ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပါရစေ၊ အဖေပြောတဲ့
လူ့လောကကြီးထဲက ရာထူး အဆင့်တစ်ခု ဆိုတာက
အရင်းအနှီး ပိုက်ဆံနှင့် ပညာ အရည်အချင်းအရ ဖြစ်လာတဲ့
အလုပ်မျိုးတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ လူတွေ၊ ပညာ
မတတ်တဲ့ လူတွေဟာ ထမင်းတစ်နပ်ကို သူတို့ရဲ့ ကဏ
လုပ်အားနှင့် ရှာစားနေကြတာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာဖြစ်လို့
ကဏလုပ်အားနှင့် ရှာမစားနိုင်ရမှာလဲ’

အဖေနှင့် စကားပြောရာမှ ဘာအကျိုး တစ်ခုမျှ ဖြစ်မလာ
မည်ကို သိလျက်နှင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

‘ဘုရားတယ်၊ ကာယလုပ်အား ဟုတ်လား၊ အတော့်ကို
မှိုက်လုံးကြီးပါ၊ အတော့်ကို အောက်တန်းကျတာပဲ’ အဖေက
ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သည်။ ‘ဒီမယ် ဟေ့ ကေခင်း၊
နလပိန်းတုံး အကေခင်း၊ အကြံတုံး ဉာဏ်တုံး အကေခင်း၊
မင်း နားလည် ထားရမှစက မင်း သဘောပေါက်ထားရမှစက
ငါ့တို့မှာ ဟေခီ ကိုယ်ခန္ဓာ ရုပ်ကြမ်းကြီးအပြင် တန်ခိုး
ထက်မြက်တဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်၊ ဘုရားသခင်
ပေးထားတဲ့ မီးပဲ၊ ငါတို့ကို အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေနှင့်
ကွဲပြားအောင် ခွဲခြား ပေးထားတာပဲ၊ ကောင်းကင်ဘုံနှင့်
နီးစပ်အောင် ဖန်တီးပေးထားတာပဲ၊ ဒီမီးဟာ မိလောကကြီးရဲ့

အကောင်းဆုံး သီးနှံပဲ၊ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင် တစ်သောင်း
ကတည်းက ရှိခဲ့တာပဲ၊ မင်းရဲ့ အဘေးဟာ ဖော်ရော်ဒီနို
တိုက်ပွဲမှာ ပါဝင် တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက်ပဲ၊
မင်းရဲ့ အဘိုးက ကဗျာဆရာကြီး တစ်ယောက်ပဲ၊ စကား
အပြေအဟော ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်ပဲ၊
မင်းရဲ့ ဘကြီးက ကျောင်း ဆရာကြီး တစ်ယောက်ပဲ၊
နောက်ပြီးတော့ ငါ... မင်းရဲ့ အဖေက... ဗိသုကာကြီး
တစ်ယောက်ပဲ၊ ငါတို့ ပိုလိုနော့တွေ အစားလုံးဟာ ဘုရား
သခင်ရဲ့ မီးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတယ်၊ မင်း
ကျတော့မှ ပါးစပ်နှင့်မှုတ်ပြီး ငြိမ်းပစ်တယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ အမှန်တရားကိုကြည့်ရမယ်၊ ဒီလောကကြီး
မှာ ကာယလုပ်ငန်းကို လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေ အများကြီးပဲ’

‘လုပ်ကြပေစေပေါ့၊ သူတို့ တခြား ဘာမှ မလုပ်တတ်
ကြလို့ လုပ်ကြတာပဲ၊ အဆုံးမကျတဲ့ လူတွေနှင့် ထေဇင်ကျ
နေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကြရတာပဲ၊
အလုပ်ကြမ်းဆိုတာ အရိုင်းအစိုင်းတွေနှင့် ကျေးတော်မျိုး
ကျွန်တော်မျိုးတွေ လုပ်ကြတဲ့ အလုပ်ပဲ၊ ဘုရားသခင်ပေးတဲ့
မီးကို ရတဲ့လူတွေက နည်းနည်းကလေးပဲ ရှိတယ်၊ ကံကြမ္မာက
ဖန်တီးပေးလိုက်တာပဲ’

သည်အကြောင်းကို ဆက်ပြီး ပြောဆိုနေခြင်းဖြင့် ဘဝမျှ
အကြောင်း ထူးနိုင်ပါ။ အဖေက သူ့ကိုယ်သူ ကိုးကွယ်သူ
ဖြစ်သည်။ သူပြောသည် ကောင်းကိုသာ သူ လက်ခံသည်။

ထိုအပြင် ကာယလုပ်ငန်း အကြောင်းကို သူ ဤမျှ
ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောနေခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အနေနှင့် အလုပ်ကြမ်း
သမား တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီး တစ်မြို့လုံးက လက်ညှိုးထိုး
ပြောဆိုကြမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ အမှန်မှာ
ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူများ အားလုံးပင် ကာလ
အတန်ကြာကြာ ကတည်းကပင် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့များရရှိကြပြီး
အခြေအနေ ကောင်းနေကြပြီ ဖြစ်၍ ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံတော်
ဘဏ် မန်နေဂျာ၏ သားက ဘွဲ့ရ ရာပြတ်အရာရှိ ဖြစ်နေပြီ
သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားက အလကားအကောင်
ဖြစ်နေသည်။

သည်စကားကို ဆက်ပြီး ပြောနေခြင်းဖြင့် ဘာမျှ အကျိုး
မထူးနိုင်သလို စိတ်ချမ်းမြေ့ စရာလည်း မရှိ သော် လည်း
ကျွန်တော်သည် အဖေ အနီးမှာပင် ထိုင်ပြီး နောက်ဆုံးတွင်
အဖေက ကျွန်တော့်ကို နားလည် သဘောပေါက်သွား
လိမ့်မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဆက်ပြီး စောင့်က
တက်နေမိပါသည်။

သည်ပြုသကဲ့သို့ ရိုးရိုးကလေးနှင့် ရှင်းရှင်းကလေးပင်
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အသက် မွေး ဝမ်း ကျောင်း
လုပ်ငန်းတစ်ခု ရရှိရန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့က
သည်ကိစ္စကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း မပြောဘဲ ဗေဒရော်ဒီနိုတိုက်ပွဲ၊
တုရားသင်္ခါရ်မီး၊ ပုံစံခွက် ကဗျာ အညံ့စားများကို ရေးသား
ခဲ့ပြီး ယခုအခါ လူတွေ မသိတော့သော အဘိုးတို့၏
အကြောင်းများကို အော့နှလုံးနာဖွယ်ရာ ပြောဆို ပြီး

ကျွန်တော့်ကိုကား အကြံတုံး၊ ဉာဏ်တုံး၊ နုလပိန်းတုံးဟု ရက်ရက်စက်စက် ပြောဆိုကြပါသည်။

သို့သော် ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကမူ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ နားလည်စေချင်လှပါသည်။ အဖေ ကိုရော အစ်မကိုရော ကျွန်တော် ချစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘာပဲလုပ်လုပ် သူတို့ကို တိုင်ပင်ပြီး လုပ်တတ်သည်မှာ ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက ဖြစ်သဖြင့် အမြစ်တွယ်နေပါပြီ။ သည်အစဉ်အလာမှ ကျွန်တော် ရုန်းမထွက်နိုင်ပါ။ မှားသည်ဖြစ်စေ မှန်သည်ဖြစ်စေ သူတို့ မကျေနပ်မည်ကို ကျွန်တော် မလိုလားပါ။ အဖေ ဒေါသ ဖြစ်ပြီး သူ့မျက်နှာကြီး နီရဲသွားမည်ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်လှ သည်။ သူ စိတ်ထိခိုက်ပြီး လေ့ဖြတ်သွားမည်ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်လှသည်။

‘မုန်းကျပ်ပြီး ပိတ်လှောင်နေတဲ့ အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ထိုင်ပြီး လက်နှိပ်စက် တစ်ခုနှင့်အပြိုင် စာတွေကို ကူးနေရတဲ့ အလုပ်ဟာ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းမလဲ။ ကျွန်တော့် အသက် အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ကို စော်ကားတစပဲ။ ဒီလို အလုပ်မျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘုရားသခင်ရဲ့ မီးလို့ ပြောနိုင် သလဲ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုအခါ ဖခင်က

‘ဒါ ဉာဏလုပ်အားလို့ ခေါ်တာကွ၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေ ထားလိုက်ပါဘော့၊ တို့စကားကို ဒီမှာ ရပ်ကြစို့။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ငါပြောမယ်။ အေး မင်းအလုပ်ကို မင်း

မသွားဘဲ အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်တွေကို မင်းလျှောက်လုပ်
နေမယ်ဆိုရင် မင်း အစ်မကရော ငါကရော မင်းကို
တစ်ခါတည်း သေခန်း ဖြတ်လိုက်မယ်၊ ဘုရား ပေးပေး
ကျမ်းပေးပေး မင်းကို တစ်ခါတည်း အမွေ ဖြစ်ပစ်လိုက်မယ်”

‘အမွေကိုစွဲက ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ အရေးမကြီး
ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနှင့် အစောကြီး ကတည်းက ကြံပြီး
စွန့်လွှတ်ထားပြီးသားပါ’

ကျွန်တော်၏ ယုံကြည်ချက်ကို အမှန်အတိုင်းပင် ဖွင့်ထုတ်
လိုက်ပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်မှန်းမသိ၊ ထိုစကားများသည် အဖေ့ကို
အကြီးအကျယ် စော်ကားသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်
အနေနှင့်မူ ဤသို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်ခဲ့ပါ။ အဖေ
တစ်ကိုယ်လုံး နီမြန်းသွားသည်။

‘မင်း ဒီလိုမျိုး ပြောရဲတယ် ဟုတ်လား၊ တယ်မိုက်ပါလား၊
သေခက်သုံးမကျတဲ့ကောင်၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာမှန်း မသိတဲ့
အကောင်’

အဖေက အသံကုန် အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်
၏ ပါးကို ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ နှစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ကလေးဘဝတုန်းက အဖေက ကျွန်တော် ကို
ရိုက်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် မတ်မတ်ရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို
ဘေးတိုင်ချကာ အဖေ၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး ကြည့်နေ
ပါသည်။ ယခု ရိုက်လိုက်သော အခါတွင်လည်း ကျွန်တော်
သည် အရွယ်ရလာပြီကို သတိမေ့သွားပြီး ငယ်ငယ်တုန်းက

အတိုင်းပင် ခါးကိုဆန့်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ အဖေ၏ မျက်လုံး များကို စိုက်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။

အဖေက အသက်ကြီးပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် မှာလည်း ခပ်သေးသေး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ ကြက်သား ကလေးများက ဆူးများကဲ့သို့မာကျောလှသည်။ သူ့ ရိုက်ချက်က ပြင်းထန် နာကျင်လှသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် ဆုတ်သွားသည်။ ထိုတွင် အဖေက သူ့ထီးကိုဆွဲယူပြီး ကျွန်တော်၏ ခေါင်းနှင့် ပခုံးအိုးကို ထီးဖြင့် အချက်ပေါင်း များစွာ ရိုက်နှက်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ အစ်မသည် ဘာသံတော့နည်းဟု စူးစမ်းရန် ဧည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်။ သို့သော် အဖြစ်မှန်ကို တွေ့ရှိရသောအခါ ကျွန်တော် ဘက်မှ တစ်ခွန်း တစ်ပါးမျှ ကာကွယ်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန် သနားကြင်နာဟန်ဖြင့် ပြန်ထွက် သွားသည်။

အစိုးရရုံးသို့ ပြန်မသွားရန်နှင့် ကျွန်တော်၏ ဘဝသစ်ကို အလုပ်ကြမ်းသမား အဖြစ်နှင့် တည်ဆောက်သွားရန် ဆုံးဖြတ် ထားသော ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အနည်းငယ်မျှ ယိမ်းယိုင်ခြင်း မရှိပါ။ အရေးကြီးသည်က အလုပ်တစ်ခုကို ရွေးချယ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းအတွက်လည်း ဘာမျှ အခက် အခဲမရှိပါ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်က သန်စွမ်းသည်။ ကြံ့ခိုင် သည်။ အပင်ပန်းဆုံးသော အလုပ်ကြမ်းတစ်ခုကို လုပ်နိုင်သည်။ ကြမ်းတမ်းသော ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်၊ အစာရေစာ ချို့တဲ့ ငတ်ပြတ်ခြင်းတည်း ဟူသော အလုပ်

သမားတို့၏ တဝသည် ကျွန်တော်၏ ရှေ့တွင် တည်ရှိနေ
တော့သည်။ တစ်နေ့ရမှ တစ်နေ့စားရမည့် အဖြစ်ကိုလည်း
ကြိုတင် သိရှိထားပါသည်။

ဟိုတုန်းကဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဗေဒလရိုင်း ဒီဗီယင်
စကီ လမ်းမကြီး အတိုင်း အလုပ်မှ ပြန်လာတိုင်းပင် ဉာဏ
လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း ပြုနေသော အင်ဂျင်
နီယာ ဒီဗီယော့ကို အားကျမိသည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင်မူ
ကျွန်တော်သည် အနာဂတ်ကာလတွင် ကြုံတွေ့ရမည့် အခက်
အခဲများအတွက် ဝမ်းသာနေသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော်သည် ဉာဏ လုပ်ငန်းကို
စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ပထမတွင် ကျောင်းဆရာ ဖြစ်ချင်သည်။
ထို့နောက် ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်သည်။ ထို့နောက် စေရေးဆရာ
ဖြစ်ချင်သည်။ သို့သော် ဤအိပ်မက်များသော် အိပ်မက်
အဖြစ်သာ ရှိနေကြပါတော့သည်။

ဉာဏလုပ်ငန်းများတွင် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်မှာ
အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဥပမာ စာဖတ်ခြင်း၊ ပြဇာတ်ကြည့်ခြင်း။
သို့သော် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဉာဏ လုပ်ငန်း တစ်ခုခုကို
လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိမရှိကား ကျွန်တော် မသိပါ။

အသက်ဆန်း ကျောင်းမှာတုန်းကမူ ကျွန်တော် ဂရိ
ဘာသာကို မကျော်လွှားနိုင် ခဲ့ပါ။ ယင်း ကြောင့် ပင်
ကျွန်တော်သည် စာတတ်စားမှ တွင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။
ပဉ္စမတန်းသို့ တက်ရောက်နိုင်ရန် အတွက် ကျွန်ုပ် ရှင် ဆရာ
တော်တော် များများက ကျွန်တော်ကို ထပ်ကြားခဲ့သည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် အစိုးရဌာန အသီးသီးတွင် အမှုထမ်းခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့လုံးဆိုသလို ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ခဲ့ရသည်။ ယင်းကို သူတို့က ဉာဏလုပ်ငန်းဟု ခေါ်ကြသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားခြင်းနှင့် ရုံးတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင် ရသည့် လုပ်ငန်း များတွင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားထုတ်ရမှု ဘာတစ်ခုမျှ မရှိပါ။ ပင်ကို အရည်အသွေးလည်း မလိုအပ်ပါ။ ပုဂ္ဂလိက အစွမ်းအစလည်း မလိုအပ်ပါ။ တီထွင်ကြံဆမှုလည်း မလိုအပ်ပါ။ အမှန်တကယ် တွင်မူ ဤလုပ်ငန်းများသည် သံပတ်ပေးထားသော လုပ်ငန်း များသာ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်က သည်လို ဉာဏလုပ်ငန်းမျိုးကို ကဗယ လုပ်ငန်းထက် နိမ့်ကျသည်ဟု ယူဆပါသည်။ သည်လုပ်ငန်း များကို ကျွန်တော် မနှစ်မြို့ပါ။ တစ်မိနစ်ကလေး မျှပင် တဝင် မကျနိုင်ပါ။ အကြောင်းမှာ သည်လုပ်ငန်းများသည် အတုအယခင်များသာ ဖြစ်ပြီး တကယ် ပျင်းရိမှု စစ်စစ်ကြီး များသာ ဖြစ်၍ပင်။ စစ်မှန်သော ဉာဏလုပ်ငန်း ဟူ၍ ကျွန်တော် လုံးဝ မတွေ့ရှိဖူးပါ။

ညနေစောင်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဗောလရှိုင်း ဒီပိုယင်စကီ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် နေထိုင်ကြသည်။ ဤလမ်းမ ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေး၏ အဓိက လမ်းမကြီးပင် ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မြို့တွင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ပန်းခြံကြီး တစ်ခု မရှိသဖြင့် အပေါ်လွှာ မြို့နေ လူတန်းစား

များသည့် ဤလမ်းမကြီးပေါ်မှာပင် လေညင်းခံ လမ်းလျှောက် ကြပါသည်။

အမှန်တော့ ဤလမ်းမကြီးသည် ပန်းခြံ တစ်စိတ် တစ်ဒေသပင် ဖြစ်ပါသည်။ လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပေါ်ပလာငင်များ စီတန်း သင်းပျံ့လျက် ရှိသည်။ အထူး သဖြင့် မိုးရွာပြီးခါစ အချိန်များမှာ ဆိုလျှင် ခြံဝင်းများ ခြံစည်းရိုးများ အတွင်းဘက်ရှိ နန်း၊ လုံး ကြိုင်ပင် များ၊ တမာခါးရုံကြီးများနှင့် ဟေ့ရာအော်လဒါပင်များက သင်းပျံ့ လှပါသည်။

မေလ၏ ညနေဆည်းရီသည် အရိပ်များ ထိုးကျနေသော ထစ်ရွက် သစ်ခက်များ၊ တမာခါး ရနံ့များ၊ ပုရစ် အော်သံ တလေးများ၊ နွေးထွေးခြင်းနှင့် အေးဆေးခြင်းတို့က နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း တွေ့ကြုံရမြဲ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး သော အသစ်အဆန်း တစ်ခုလို့ ဖြစ်နေသည်။ အံ့ဩဖွယ်ရာ အခြင်းအရာ တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်က ခြံတံခါးဝတွင် ရပ်ပြီး လမ်းလျှောက်သူ များကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့နှင့်အတူ ကြီးပြင်းခဲ့ သော်လည်း၊ သူတို့က ကျွန်တော်၏ ကစားဖော် ကစားဖက် များပင် ဖြစ်ကြသော်လည်း ယခုအခါတွင်ကား ကျွန်တော်က အဝတ်အစား ရိုးရိုးအအနှင့် ခပ်ညံ့ညံ့များကို ဝတ်ဆင်ထား သဖြင့် သူတို့က ကျွန်တော်နှင့် သိကျွမ်းရသည် အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေကြဟန် ရှိပါသည်။

သုတို့က ကျွန်တော်၏ ဘေခင်းဘီရည် မဆံ့မပြု ကျပ်နေ
သည့် အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲဆန့်ထားသော မုန့်တီ
ဖတ် တစ်ခု ပမာ ကိုးရိုးကားရား ကြီးမားသော ဖိနပ်ကြီး
အကြောင်းကို လည်းကောင်း မေးဝေ့ ပြောဆို ကြသည်။
ထို့အပြင် ကျွန်တော်သည် ရာထူး ဌာနန္တရ တစ်ခု မရှိသည့်
အတက် လည်းကောင်း၊ အပေါ်စား စားသောက်ဆိုင်များတွင်
ဘိလိယက် ဆိုးတတ်သည့်အဘက် လည်းကောင်း နာမည်ဆိုး
ထွက်နေပါသည်။

သည့်ထက် ပိုဆိုးသည်ကတော့ ကျွန်တော် ဘက်က
ဘဝအကြောင်းမျှ မရှိဘဲနှင့် ရဲစခန်းသို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်
ရောက်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မုက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အင်ဇျင်နီယာ ဒီဇီကော့၏ အိမ်ကြီး
တွင် တစ်စုံ တစ်ယေခက်က စန္ဒရားတီးလျက် ရှိသည်။
အမှောင် ကြီးစိုးလာပြီဖြစ်ပြီး ကောင်းကင်တွင် ကြယ်
ကလေးတွေ လင်းလက် လာကြသည်။ သည်စဉ်မှာပင် အဖေ
သည် သူ၏ ဟောင်းမြင်းနေသော အနား ကော့ကော့
ဦးထုပ်မြင့်မြင့်ကြီးကို ဆေခင်းကာ လမ်းလျှောက်သူများက
နှုတ်ဆက်သည်ကို ပြန်လည် ခေါင်းညိတ် ပြရင်း လမ်းမကြီး
ပေါ်သို့ ထွက်လာသည်။ အစ်မက သူ၏ လက်မောင်းကို
တွဲဖက်ကာ လိုက်ပါလာသည်။

‘ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း’

သူက ခပ်စောစောက ကျွန်တော့်ကို ရိုက်နှက်ခဲ့သော
ဆီးဖြင့်ပင် မိုးပေါ်သို့ ထိုးပြရင်း အစ်မကို ပြောလိုက်သည်။

၅၅ နတ်နွယ်

‘မိုးပေါ်ကို ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီ ကြယ်ကလေးတွေဟာ အသေးဆုံး တွေက စပြီး ကမ္ဘာကြီးတွေပဲ၊ စကြဝဠာနှင့် နှိုင်းယှဉ် လိုက်ရင် လူဆိုတာ ဘာမှ ပြောပလောက် စရာ မရှိဘူး’

သူ ပြောလိုက်သည် လေသံက ဤကဲ့သို့သော ဘာမျှ မပြောပလောက်သည် အဖြစ်ကို သဘောကျသည် အလား ချီးမွမ်းသည့် အလားပင် ဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက်များ အတေးအခေါ် နည်းပါးလိုက်ပါသလဲ။ သို့သော် ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်ချင်တာ သူသည် ကျွန်တော်တို့မြို့၏ တစ်ဦး တည်းသော ဗိသုကာကြီးပင် ဖြစ်တာသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြောရလျှင် လူနဲ့ခွဲသော တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ် အတွင်းတွင် အိမ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဟူ၍ တစ်လုံးတလေမှ ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အိမ်ပုံစံ ရေးဆွဲပေးရန် အပ်နှံခဲ့လျှင် သူသည် ဧည့်ခန်းမကြီးနှင့် ဧည့်ခန်းငယ်ကလေး တို့မှ စတင် ရေးဆွဲပါသည်။ မကတတ်သော ကျောင်းသူ ကလေးများ မီးဖိုခန်းမှ စပြီး က သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ အသားထူပင် သူ၏ အနုပညာ စိတ်ကူးမှာလည်း ဧည့်ခန်းမ ကြီးနှင့် ဧည့်ခန်းငယ်ကလေးမှ စတင်ပါသည်။ ပြီးမှ ထမင်း စားခန်း၊ ကလေးခန်းနှင့် စာကြည့်ခန်း တို့ကို ရေးဆွဲသည်။ ထို့နောက် ထိုအခန်းတွေကို တံခါးတွေနှင့် ဆက်ထားသည်။ ထို့ပြင် ထိုအခန်းများ အားလုံးသည် ပင်မ စင်္ကြံကြီးသို့

ထွက်ကြရသဖြင့် အခန်းတစ်ခန်းတွင် ရောမအခန်းတံခါးကြီး နှစ်ခုသုံးခုစီ ရှိနေကြတော့သည်။

သူ၏ စိတ်ကူးများက မရှင်းပါ။ ရှုပ်နေသည်။ တစ်ခုခုက ကန့်သတ်ထားသလို ရှိနေသည်။ တစ်ခုခု လိုအပ် နေသလို ရှိသည်။ သူက အဖီတွေ အဆောင်တွေကို တစ်ခုအပေါ် တစ်ခု ဆက်ပြီး ဆောက်ထားသည်။ ယခု အခါတွင် သူ ဆောက်ထားသည့် အိမ်တွေကို ကြည့်လိုက်လျှင် အောင်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေနှင့် စင်္ကြံလမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေကို တွေ့ရှိရမည်။ လှေကားတွေကလည်း ကောက်တွေ နေကြပြီး လှေကားခုံများ မှာလည်း နိမ့်လွန်း သဖြင့် လူတစ်ယောက် ခါးကုန်းပြီး တင်ရသည်။ ထို့အပြင် လှေကားခုံမှာလည်း ညီညာသော ကြမ်းပြင် တစ်ခု မဟုတ်ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲက ကြမ်းဆင့်သုံးဆင့်လို ဖြစ်နေသည်။

မီးဖိုဆောင်ကလည်း ခုံးအမိုးနှင့် သမံတသင်းနှင့် အိမ်မ ကြီးထဲမှာပင် မလုံမသေ့ ရှိနေသည်။ အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာ ကလည်း မာပြီး အနည်းငယ်မျှ ပျော့ပျောင်းမှု မရှိပါ။ အမိုးက နိမ့်ပြီး ပြားနေသည့် မီးခိုးခေါင်းတိုင် ဝိုင်းဝိုင်း တုတ်တုတ်ကြီးများ ကလည်း သံဆန်ခါ ထိပ်ဖုံး များဖြင့် မည်းနက်လျက် ရှိသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိပါ။ အဖေ ဆောက်ခဲ့သော အိမ်များ အားလုံးသည် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် သူ ဆောက်ထားသော ဦးထုပ်၊ သူ၏လည်ကုပ်တို့ နှင့်တူသည်ဟု ထင်နေမိပါတော့သည်။ မာပြီး တောင့်နေသည်။

သို့သော် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်လာသည့် အလျောက် ကျွန်တော်တို့ မြို့သားများသည် အဖေ၏ အနုပညာ မဆန် မတူ၍ အကျင့်ရနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့မြို့၏ ကိုယ်ပိုင်ပုံစံ တစ်ခုပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

အဖေက ကျွန်တော် အစ်မ၏ ဘဝကိုလည်း ဤပုံစံ အတိုင်းပင် သွန်းလောင်းထားပါသည်။ ပထမဆုံး ပြောရလျှင် အစ်မ၏ နာမည်ကို ကလီယိုပက်ထရာဟု မှည့်ထားသည်။ (ကျွန်တော် ကိုလည်း မစ်ဆေးဟုခေါ်သည်။) အစ်မကို သူမ ဇော်ဇော် ကလေး ကတည်းကပင် အဖေက ကြွယ်တာရာတွေ ပညာရှိတွေ အတိုး အဘေးတွေနှင့် ခြိမ်းခြောက် ထားသည်။ သာဝနှင့် တာဝန် ဝတ္တရားတွေ အကြောင်း တရား ဟောထား သည်။ ယခု အသက် ၂၆ နှစ် အရွယ် ရှိလာသည့် အချိန်အထိပင် အစ်မကို အဖေက သည်ပုံစံအတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်သုံးနေ သည်။

အစ်မကို သူနှင့်မှ တစ်ပါး အခြား ဘယ်ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့်မျှ လက်တွဲပြီး လျှောက်ခွင့်မပေးပါ။ မကြာမီ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်သည် သူ၏ ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးများကို သဘောကျပြီး သူ့သမီးကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုရန် တောင်းခံ လာလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ထား သည်။ သို့တစေလည်း အစ်မက အဖေကို ချစ်သည်။ ကြောက်သည်။ အဖေမှ သူများတွေထက် ထူးခြားသော အသိ ဉာဏ်ပညာတွေ ရှိသည်ဟု ယုံကြည် ယူဆလျက် ရှိသည်။

အခမ္ဘင်ထု နက်ရှိုင်းလာပြီး လမ်းပေါ်တွင် တစ်စထက် တစ်စ လူရှင်းလာတော့သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်မှ ဂိတ သံလည်း ရပ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး သုံးကေခင်က မြင်းရထား တစ်စီး ခြူသံ ခွာသံ တလွင်လွင် တညံ့ညံ့ဖြင့် လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာသည်။ အင်ဂျင်နီယာနှင့် ၎င်း၏ သမီး လေညင်းခံ ထွက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အိပ်ချိန် တန်ပြီ။

အိမ်မကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်ပိုင် အခန်းတစ်ခန်း ရှိသည်။ သို့သော် ခြံထဲရှိ တဲကလေးတစ်လုံးတွင် ကျွန်တော် နေထိုင် သည်။ ယင်း တဲကလေးသည် အုတ်တိုက်ကလေး တစ်ခုတွင် အဖီချုထားခြင်း ဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်က မြင်းကုန်းနှီးများ ထားရန် ဆောက်လုပ်ခဲ့ဟန် ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ နံရံများတွင် ရောမ သံချိတ်ကြီးတွေ ရှိသည်။

ထိုတဲကလေးသည် ယခုအခါ အသုံး မလိုတော့သဖြင့် အဖေသည် ဤတဲကလေးထဲတွင် သတင်းစာ အဟောင်း များကို သိမ်းထားသည်မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက် ရှိချေပြီ။ အဖေက သူ၏ သတင်းစာများကို ခြောက်လတစ်အုပ် တွဲချုပ်ထားပြီး မည်သူမျှ မကိုင်တွယ်ရပါ။

ဤတဲကလေးတွင် နေထိုင်ရခြင်းသည် အဖေနှင့် သူ၏ ဧည့်သည်များကို မတွေ့ရပါ။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်သည် အိမ်မကြီးထဲရှိ တကာယံ အခန်း တစ်ခုထဲတွင် မနေဘဲ နှင့် ညစာ စားသောက်ရန်လည်း အိမ်ကြီးထဲသို့ နေ့စဉ် မသွား ရောက်သဖြင့် သူ့ အပေါ်မှာ မှီခိုပြီးနေသည် ဟူသော အပေ၏

စကားသည် အနည်းငယ် အဓိပ္ပာယ် လျော့ပေါ့ သွားသည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

အစ်မက ကျွန်တော်ကို စောင့်နေသည်။ သူမက အဖေ မသိအောင် ကျွန်တော်အတွက် ညသယ်စာ ယူလာသည်။ အမဲသား အတုံးသေးသေးလေး တစ်တုံးနှင့် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် ဖြစ်သည်။ 'ပိုက်ဆံဆိုတာ စုရတယ်' 'ဟစ်ပြားကနေ တစ်ကျပ် ဖြစ်နိုင်ဘယ်' ဟူသော စကားများကို ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွင် အမြဲတမ်း ပြောဆိုပါသည်။ အထက်ပါ စကားများကြောင့် အစ်မသည် အဘတ်နိုင်ဆုံး ခြိုးခြံ ချေတာ ရပါသည်။ ယင်းအတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ အစား ကောင်းကောင်း မစား ကြရပါ။ အစ်မက ပန်းကန်ပြားကို စားပွဲပေါ်တွင် ချလိုက် ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ငိုတော့သည်။

'မစ်ဆေးရယ် နင်ဘယ်လို လုပ်တာလဲကွယ်'

သူမ၏ မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ထားပါ။ သူမ၏ မျက်ရည် စက်များသည် သူမ၏ ရင်အုံထက်သို့ စီးကျသည်။ သူမ၏ လက်များပေါ်သို့ စီးကျသည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ မည်သို့မျှ မဖြေသိမ့်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။ သူမက ခေါင်းအုံး ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပြီး မျက်ရည်များကို သွန်ချလိုက်သည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တသိမ့်သိမ့် တုန်ခါလျက် ရှိသည်။

'နင် အလုပ်က ထွက်ခဲ့ပြန်ပြီ မဟုတ်လား.... အဲဒါ ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲ' အစ်မက ရှုတ်ဆိုလိုက်သည်။

'အို အစ်မရယ် အခြေအနေကို နားလည်စမ်းပါ။ အခြေ အနေကို နားလည်စမ်းပါ'

အစ်မ၏ မျက်ရည်များကြောင့် ကျွန်တော်မှာ စိတ်မျှမ်းစွာ ထိခိုက် နေရသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်၏ အခန်းထဲမှ မှန်အိမ်မှာ ရေနံဆီ ကုန်သွားပြီး မှိုင်းတွေ တက်လာကစ ငြိမ်းတော့မလို့ ရှိနေသည်။ ထိုအခါ နံရံပေါ်မှ သံချိတ်များက ကျွန်တော် တို့ကို ခပ်စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေပြီး သူတို့၏ အရိပ်များက အမွေခင်ထဲတွင် လှုပ်ခတ် နေကြတော့သည်။

‘အစ်မတို့ကို သနားပါဦးကွယ်’ အစ်မက မတ်တတ် ထရပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ‘အဖေဟာ အတော်ကြီးကို စိတ်ထိခိုက် နေတယ်။ ငါလည်း လဲတော့မယ်၊ ခေါင်းတွေ နောက်ပြီး ရှုံးတော့မယ်၊ နင်ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲကွယ်’ သူမက လက်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်တော် ထံ ဆန့်တန်းရင်း ငိုကြွေး ကာ မေးလိုက်သည်။ ‘နင့်ကို ငါ တောင်းပန်ပါ တယ်ကွယ်၊ ရှိကြီး ခိုးပါတယ်ကွယ်၊ သေသွားတဲ့ အမေရဲ့ ကိုယ်စား ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ အလုပ်ကို ပြန်သွားပါ’

‘ကျွန်တော် မသွားနိုင်ဘူး ကလီယိုပက်ထရာ၊ ကျွန်တော် မသွားနိုင်ဘူး’

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ နောက်တစ်ခဏ ဆိုလျှင် ကျွန်တော် အရှုံး ပေးမိတော့မည် ဖြစ်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မသွားနိုင်တာလဲ၊ အဲဒီ ရုံးက အရာရှိနှင့်အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် တခြား အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပါလားကွယ်၊ ဆိုကြပါစို့၊ မီးရထားမှ လုပ်ပါလားကွယ်၊

အညူတာ ပလာဂိုဗိုနှင့် ငါပြောထားတယ်၊ မောင်လေးကို သူတို့ အလုပ် သွင်းပေးမယ်လို့ သူက ပြောတယ်၊ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ မောင်လေးအတွက် သူတတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေး မယ်လို့ သူ ကတိပေးတယ်၊ စဉ်းစားပါ မောင်လေးရယ်၊ စဉ်းစားပါ၊ မမ တောင်းပန်ပါတယ်'

ကျွန်တော်တို့ အတော်ကလေး ကြာအောင် ဆက်ပြောကြ ပြီးနောက် ကျွန်တော် အရှုံး ပေးလိုက်သည်။ ယခု အခါ ဖောက်လုပ်ဆဲ ဖြစ်သော မီးရထားလမ်းတွင် အလုပ်ဝင်ရန် ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ အကယ်၍ အစ်မက သုပ်စေချင်လျှင် ကျွန်တော် စမ်းကြည့်မည်ဟု ပြောလိုက် သည်။

သူမ ဝမ်းသာသွားပြီး ကျွန်တော်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်ရည်စတော့ နှင့်ပင် ပြုံးရယ်လိုက် မပါသည်။ သို့သော် အတန်ကြာသောအခါ သူမက ဆက်ပြီး ငိုပြန် တော့သည်။ မတိတ်နိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ရေနံဆီယူရန် မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ တော့သည်။

အလှူပွဲများ အဖြစ် ကပြသော ကျွန်တော်တို့ မြို့၏ ပဒေသာ
ကပွဲ၊ ရုပ်သေပြပွဲနှင့် ပြဇာတ် ဝါသနာအိုးများတွင် အဇိကျင်
မိသားစုသည် ခေင်းဆောင်များပင် ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည်
ဗောလရွှင်း ဒီပိုယင်စကီ လမ်းမှာပင် နေထိုင်ကြပြီး ၎င်းတို့
အိမ်ကို အသုံးပြုရန် ခွင့်ပြုထားသည် သာမက ကုန်ကျစရိတ်
များနှင့် အခြား ဒုက္ခသုက္ခတို့ကို လည်း မညည်းမညာ ခံယူ
ကြသည်။

ဤမြေပိုင်ရှင် သူဌေးမိသားစုသည် မြေကေ ရှစ်ထောင်ခန့်
ပိုင်ဆိုင်ပြီး ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော ခြံရံဟောကြီး ရှိသော်
လည်း ၎င်းတို့သည် ကျေးလက်ဒေသကို နှစ်သက်ခြင်းမရှိဘဲ
နေ့ရော ဆောင်းပါ မြို့မှာပင် နေထိုင်ကြသည်။

ဤမိသားစုတွင် မိခင်နှင့် သမီးသုံးယောက် ပါဝင်သည်။
မိခင်က အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော
အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးများ ပုံစံအတိုင်း
ဆံပင်တိုတို အင်္ကျီတိုတို ဂါဝန်ပြန်ပြန်နှင့် ဖြစ်သည်။

သမီးသုံးယောက်ကို မည်သည့်အခါတွင်မျှ နာမည်နှင့်
မခေါ်ဘဲ အကြီးမ၊ အလတ်မ၊ အငယ်မ ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်
ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ခါးကုန်းကုန်း၊ မျက်လုံး
မှန်မှန်များ ဖြစ်ကြပြီး အခေါ်ကြီး ဝတ်သည့်အတိုင်းပင်
ဝတ်ဆင်ကြသည်။ စကားပြောလည်း မကောင်းကြ။ သို့တစေ
လည်း သူတို့သည် ပြဇာတ်တိုင်းတွင် ပါဝင် ကပြကြသည်။
အလှူပွဲများအဖြစ် ပြုလုပ်သော ပြဇာတ်ကပြခြင်း၊ ကဗျာ
ဖတ်ခြင်း၊ သီချင်းဆိုခြင်း အလုပ်များတွင် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု
ပါဝင် လုပ်ဆောင်ကြသည်။

သူတို့က တကယ့် တည်တည်ကြီးတွေ ဖြစ်ကြသည်။
မည်သည့်အခါတွင်မျှ ပြီးရှင်ခြင်း မရှိကြပါ။ ဟာသဇာတ်
များမှာပင် သူတို့က အနည်းငယ်မျှ ရှင်မြူးခြင်း မရှိဘဲ ကပြ
ကြသည်။ တာဝန်အရ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ကိုင်နေကြသည့်
အလား ဖြစ်သည်။ စာရင်းကိုင် အလုပ်ကို လုပ်ဆောင်နေကြ
ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တို့၏ ပြဇာတ် ကပြမှု လုပ်ငန်း များ ကို
ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ စီစဉ်ညှိညှိ ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေး
ဇာတ်တိုက်ကြရသည်များကို သဘောကျသည်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ညလယ်စာ တပျော်တပါး စားကြ
ရသည်။

သို့သော် ပြဇာတ် ရွေးချယ်သည့် လုပ်ငန်းနှင့် ဇာတ်
ဆောင် ရွေးချယ်သည့် လုပ်ငန်းများတွင် ကျွန်တော် မပါဝင်
ရပါ။ ကျွန်တော်၏ လုပ်ငန်းတစ်ခုတည်းက ဇာတ်ဆင်နေခက်ပိုင်း

မှသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ခံ ပန်းချီကားတွေကို ကျွန်တော် ရေးဆွဲရသည်။ ဇာတ်ဆောင်တွေ ပြောရမည့် စကားတွေကို ကူးပေးရသည်။ ဇာတ်ဆောင်တွေကို ပြင်ဆင် ခြယ်သပေးရ သည်။ ထို့အပြင် မိုးချုန်းသံ၊ ငှက်အော်သံ စသည့် အထူး အသံများကို ပြုလုပ်ပေးရသည်။

ကျွန်တော့်တွင် ရာထူးရာခံလည်း မရှိ၊ သင့်တင့် လျှောက် နတ်သော အဝတ်အစားများလည်း မရှိသဖြင့် ကျွန်တော် သည် ဇာတ်တိုက်သည့် အချိန်များတွင် ဇာတ်စင် နောက်ပိုင်း အမှောင်ထဲမှာ နေရသည်။ ဘဝမျှ မပြောရဲတဲ့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ပြီးသာ နေရသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်ခံ ရှုမျှော်ခင်း ပန်းချီကားများကို အဇီဝျင်တို့၏ ခြံဝင်းထဲတွင် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် မြင်း ရထား ဂိုဒေါင်ထဲတွင် လည်းကောင်း ရေးဆွဲရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို အိမ်များကို လိုက်လံဆေးသုတ်ရသည့် ဆေးသုတ် သမား အန်ဒရေး အိုက်ဗင်နောက်က ကူညီ ရေးဆွဲပေး ဖါသည်။

အန်ဒရေးက သူ့ကိုယ်သူ ဆေးသုတ်လုပ်ငန်း ကန်ထရိုက် တာဟု ခေါ်ဆိုပါသည်။ ၎င်းမှာ အသက်ငါးဆယ် အရွယ် လောက် ရှိပြီး အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပီနီပီနီပါးပါး၊ အသားဖြူဖြူ ဖျော့ဖျော့၊ ရင်အုပ်ပြားပြား၊ နှုတ်ထင်ချိုင့်ချိုင့်၊ မျက်ကွင်း ညိုညိုနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရုပ်အသွင် ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မှာ အင်အား နည်းပါးသော ရောဂါဝေဒနာ တစ်ခုကို ခံစားနေရသည်။ နွေဦးကာလနှင့် ဆောင်းဦးကာလ

များရောက်တိုင်း သူသည် သည်တစ်နှစ်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ
ခံတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း လူတွေက ပြောကြသည်။ သို့သော်
သူသည် အိပ်ရာထဲတွင် အတန်ကြာပဲနေပြီးနောက် ထူထူ
ထောင်ထောင် ဖြစ်လာ ပြန်ပြီး 'အင်း ဒီနှစ်တော့ ကျုပ်
မသေသေးဘူး' ဟု ပြောတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မြို့မှ လူတွေကတော့ သူ့ကို ရာခင်ဟု ခေါ်
ကြသည်။ ယင်းနာမည်မှာ သူ၏ နာမည်အစစ်အမှန်ဟု ဆိုကြ
သည်။ သူလည်း ကျွန်တော်လိုပင် ဇာတ် ဝါသနာပါ သူ
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြဇာတ်ဘစ်ပုဒ် ကတော့မည်
ဟူသည့် သတင်းကို ကြားလျှင် သူသည် ရှိသမျှ အလုပ်တွေ
အားလုံးကို ပစ်ထားပြီး နောက်ခံ ပန်းချီကမ်းများ ရေးဆွဲရာ
အဇိဂျင် တို့၏ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

အစ်မနှင့် စကားပြောပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်
သည် အဇိဂျင်တို့၏ အိမ်သို့ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်လျက်
ရှိပါသည်။ ဇာတ်တိုက်မည့် အချိန်မှာ ညခုနစ်နာရီတွင် ဖြစ်သည်။
ဇာတ်တိုက်မီ တစ်နာရီခန့် အလိုတွင် အပျော်တမ်း အဖွဲ့ဝင်
များ အားလုံး စုရုံး ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

အကြီးမ၊ အသတ်မနှင့် အငယ်မ တို့သည် ဇာတ်ခုံအနီး
တွင် လမ်းလျှောက်ကာ သူတို့ ပြောဆိုရမည့် စကားများကို
ကျက်မှတ်နေကြသည်။ သံချေးရောင် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို
ဝတ်ထားသော ရာခင်သည် နံရံတစ်ခုကို ခေါင်းမိုပိုး ရပ်ကာ
ဇာတ်စင်ကို လေးစား ထက်သန်စွာ ဝေးမော ကြည့်ရှုလျက်
ရှိသည်။

မဒမ်အဖိုဂျင်သည် ဧည့်သည်များကို ထစ်ဦးစီ လိုက်လံ
တွေ့ဆုံပြီး ပဋိသန္ဓာရ စကားများ ပြောဆိုလျက် ရှိသည်။
သူမက လူ့ဘစ်ယောက်ကို စူးစိုက်ကာ ကြည့်ရင်း လျှို့ဝှက်မှု
တစ်ခုကို ယုံကြည် စိတ်ချစွာ ပြောဆိုနေသည့် အလား
တိုးညှင်းစွာ ပြောဆိုတတ်ပါသည်။

‘နောက်ခံကားတွေ ရေးရတာ အတော် ခက်မှာပဲနော်’
သူမက ကျွန်တော် ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး တိုးညှင်းစွာ
ပြောပါသည်။ ‘မင်း ဝင်လာတဲ့နားက ဒေဒါဒေဒါက မဒမ်မတ်
ဖက်ကို အယူသီးမှုအကြောင်းပြောနေတာကွယ်၊ ဒေဒါဒေဒါက
တစ်သက်လုံးဆိုသလို ဒီအယူသီးမှုတွေကိုပဲ တိုက်နေရတယ်၊
သူတို့အနေနှင့် အယူသီးတာ ကြောက်လန့်ကြတာတွေ ဘာမှ
အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အကြောင်း အစေခံတွေကို အမြဲပြောဖြေ
ရတယ်၊ ဒေဒါဒေဒါက ဖယောင်းတိုင် သုံးတိုင်ကို အမြဲတမ်း
ထွန်းထားတယ်၊ ဒေဒါဒေဒါဟာ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေ
အားလုံး ၁၃ ရက်နေ့ မှာပဲ လုပ်တယ်’

အင်ဂျင်နီယာ ဒိုဇီကား၏ သမီး ဝင်လာသည်။ အသား
ဖြူဖြူ ချောချောလှလှ တေပင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြစ်သည်။
ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက ပါရီမြို့သူကလေး တစ်ယောက်သဖွယ်။
သူမက ပြုစုစိတ်တိုင် ပါဝင် ကပြခြင်း မရှိပါ။ သို့သော်
ဇာတ်တိုက်သည့် အချိန် များတွင် သူမ အတွက် ဇာတ်စဉ်
ပေါ်တွင် ကုလားထိုင် တစ်လုံး ချထားပေးသည်။ ထို့အပြင်
ရှေ့ဆုံးတန်း ထိုင်ခုံသို့ သူမ မရောက်ရှိသေးဘဲနှင့် မည်သည့်
အခါတွင်မျှ စတင် ကပြခြင်း မပြုပါ။

သူမ၏ အလှက အားလုံးကို ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။ သူမကို ရွှေမြို့တော်က အလှမယ်ကလေး တစ်ဦး အဖြစ်နှင့် ဇာတ်တိုက်သည့် နေရာတွင် ဝေဖန် ပြောဆို စေပါသည်။ သူမကလည်း နှစ်လိုဖွယ်ရာသော အပြုံးကလေးနှင့် ချိုသာ ယဉ်ကျေးစွာ ဝေဖန် ပြောဆိုပါသည်။

သူမက ကျွန်တော်တို့ ကပြသည့် ပွဲများကို ကလေးတွေ အပျင်းပြေ ကစားသည့် ပွဲများသဖွယ် သဘောထားသည်မှာ ထင်ရှား လှပါသည်။ သူမသည် စိန့်ပီတာစဘတ် ဂီတ တက္ကသိုလ်တွင် အဆိုသင်ကြားခဲ့ပြီး အော်ပရာ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး သီဆိုခဲ့သည်ဟု ပြောကြပါသည်။

ကျွန်တော် အနေနှင့် သူမကို စွဲလမ်းခြင်း ရှိလှသည်။ ဇာတ်တိုက်သည့် အချိန်နှင့် ကပြသည့် အချိန်များ တစ်လျှောက်လုံးလုံး မှာပင် သူမ၏ ကိုယ်မှ မျက်လုံးများ မခွာနိုင်ဘဲ ရှိပါသည်။

ဇာတ်ဆောင် တစ်ယောက်ကို စာချပေးရန် ဇာတ်ညွှန်း စာရွက်ကို ကျွန်တော်က ကောက် ယူ လိုက် စဉ် မှာပင် ကျွန်တော်၏ အစ်မ ငြုန်းစားကြီး ဆိုသလို ရောက်ရှိလာ ပါသည်။ သူမက ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်တို့ကို မချွတ်ဘဲ ကျွန်တော် ရှိရာသို့ လျှောက်လာကာ

‘မောင်လေး ခဏလောက်’

ကျွန်တော် လိုက် သွား သည်။ ဇာတ်ခုံ နောက်ဘက်ရှိ အပေါက်ဝ တွင် အညူတစ် ဗလဂိုဗို ရပ်နေသည်။ သူမ ကလည်း ဦးထုပ် ဆောင်းထားလျက်ပင် ရှိပြီး မျက်နှာ

တွင်လည်း ဇာမျက်နှာဖုံး အနက် ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ သူမက လက်ထောက် တရားသူကြီးချုပ်၏ သမီး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဖခင်သည် ကျွန်တော်တို့ မြို့တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ခရိုင်တရားရုံး စဖွင့်ကတည်းကပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် အရပ်အမောင်း ကောင်းလှပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစား ကျန ပြေပြစ်လှသဖြင့် ရုပ်သေပြပွဲများတွင် သူမသည် မပါမဖြစ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်နေတော့သည်။ သူမက အလှနတ်မိမယ် နတ်သမီးကလေး တစ်ပါးအဖြစ် သရုပ်ဆောင် သောအခါတွင်လည်း သူမ၏ မျက်နှာသည် ရှက်သွေးများဖြင့် နီမြန်းလျက် ရှိတော့သည်။ သို့သော် သူမသည် ပြဇာတ် များတွင်ကား ပါဝင်ကပ်ပြခြင်း မရှိဘဲ အကြောင်းကိစ္စ ရှိမှသာလျှင် ဇာတ်တိုက်သည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိလာတတ် သည်။ သို့သော် ခဏတစ်ဖြုတ်သာ ဖြစ်ပြီး ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လေ့ မရှိပါ။ ယခုလည်း သူမသည် ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်ရောက် လာခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

'ဖေဖေက အစ်ကို့အကြောင်း ပြောတယ်၊ ဒီဇီကော့က အစ်ကို့ကို မီးရထား ဌာနမှ အလုပ်တစ်ခု ခန့်လိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် သူ့ကို သွားတွေ့ပါ၊ သူ အိမ်မှာ ရှိမယ်'

သူမက မျက်နှာ နီမြန်းလျက် ကျွန်တော်ကို မကြည့်ဘဲ ခပ်စိန်းစိန်း ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကျေးဇူးတင် စကား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'နောက်ပြီးတော့ အစ်ကို ဒီအလုပ်ကို ရပ်လိုက်တော့'

၉၆ နတ်နွယ်

သုမက ကျွန်တော် လက်ထဲမှ ဇာတ်ညွှန်းကို ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

ထို့နောက် အစ်မနှင့် သူမသည် မဒမ်အဇိုဂျင် ထံသို့ သွားရောက်ပြီး ကျွန်တော်ကို ကြည့်ကာ အဟန့်ကြာကောင်း ပြောနေကြသည်။ တစ်စုံတစ်ခု တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် မဒမ်အဇိုဂျင်သည် ကျွန်တော်ထံသို့ လျှောက် လာပြီး ကျွန်တော် မျက်နှာကို စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်ကာ 'အင်း၊ အင်း၊ ဒီအလုပ်က မင်းရဲ့ တခြားအရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေကို အဟန့်အတား ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် တခြား တစ်ယောက်ကို လွှဲထားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာမှ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မနေနှင့်။ သွားစရာရှိတာသေ သွားပါ။ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်'

ကျွန်တော် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲ မှာတော့ အတော်ကြီးကို ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် လှေကားမှ ဆင်းသွားသော အခါ ကျွန်တော် အစ်မနှင့် အညူတာတို့ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ပါ ဝင်စားစွာ ပြောဆိုရင်း ထွက်ခွာ သွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မီးရထား မှာ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်မည့် အကြောင်းကိုပင် ပြောဆို သွားကြခြင်း ဖြစ်မည်။ အစ်မသည် အရင်တုန်းက ဇာတ် တိုက်သည့်နေရာသို့ တစ်ခါမျှ မလာဖူးပါ။ ယခုအခါတွင် သူမသည် အဖေ၏ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ လာမိသည့် အတွက် အဖေက ဆူမည်ကို စိုးရိမ်နေဟန် ရှိသည်။

နှောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နဂါးနှင့် တစ်နာရီ အကြားတွင် ဒိုဇီကော့တို့၏ အိမ်သို့ ကျွန်တော် သွားရောက် သည်။ အစေခံတစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကို အထူးပင် လှပသော အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်ဆောင် သွားသည်။ ယင်း အခန်းသည် အင်ဂျင်နီယာကြီး၏ ဧည့်ခန်း ဖြစ်သလို စာကြည့်ခန်းလည်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ အရာရာသည် လှပ တင့်တယ်လျက် ရှိသည်။ ဤအခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ မရောက်ဖူးသူ တစ်ဦး အဖို့ဆိုလျှင် ထူးဆန်းလျက်ပင် ရှိသည်။

တန်ဖိုးကြီးပေးသော ဖော်ခေ့ကြီးတွေ ခင်းထားသည် ရောမ ကုလားထိုင်ကြီးတွေ ရှိသည်။ ကြေးဝါ အနုပညာ လက်ရာများ၊ ရှေ့ပေါင်နှင့် ကတ္တီပါပေါင် ပန်းချီကားများ၊ နံရံများပေါ်တွင်လည်း လှပ ယဉ်ကျေးသော အမျိုးသမီး ခတ်ပုံများ ဆွဲချိတ်ထားသည်။

အပြင်ဘက် ပန်းဥယျာဉ်ဆီသို့ ထွက်သော တံခါးပေါက် တစ်ခု ရှိသည်။ တမခါးများကို မြင်ရသည်။ ဝရန်တာပေါ် တွင် နေ့လယ်စာ တည်ခင်းထားသော စားပွဲတစ်ခုကို တွေ့ရ သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ပုလင်းတော့က အများကြီး ရှိနေသည်။ နှင်းဆီပွင့်တွေ ထိုးထားသော ပန်းအိုး တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရ သည်။ နွေဦးရန် သင်းနေသည်။ အဖိုးထိုက်တန်သော ဆေးပြင်းလိပ်ရန် သင်းနေသည်။ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့မှု ရန်များ သင်းနေသည်။ လေစက်အမှုများကို လုပ်ဆောင်ကာ အကောင်းဆုံးသော လေစက်စည်းစိမ်ကို ခံစားနေရသူတစ်ဦး

ဤနေရာတွင် နေထိုင်လျက် ရှိကြောင်းကို အရာရာက ညွှန်ပြော
ပြောဆိုလျက် ရှိပါသည်။

အင်ကျင်နီယာ၏ သမီးသည် စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး
သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည်။

‘ဖေဖေနှင့် တွေ့ရအောင် လာတာလား၊ ဖေဖေ ရေချိုး
နေပါတယ်၊ အခုပဲ လာပါလိမ့်မယ်၊ ခဏ ထိုင်ပါဦး’

သူမက ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ထိုင်သည်။

‘အစ်ကိုက ကျွန်မတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှစ နေတာ
မဟုတ်လား’

ခဏအကြာတွင် သူမက မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကျွန်မကလည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနှင့် နေ့တိုင်းလေ့ကျင့်ပဲ
ပြောင်းပေါက်ကနေ ကြည့်နေမိတယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနှင့်နော်’
သူမက လက်ထဲမှ သတင်းစာကိုတစ်ချက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

‘အစ်ကိုနှင့် အစ်ကို့ အစ်မတို့ကို ကျွန်မ မကြာခဏ ဆိုသလို
တွေ့ရတယ်၊ အစ်ကို့ အစ်မကို ကြည့်ရတာ အတော်ကလေးကို
စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိပုံရတယ်’

ဒီဇီကော့ ဝင်လာသည်။ သူ၏ လည်ကုပ်ကို တဘက်
တစ်တည်ဖြင့် သုတ်လျက် ရှိသည်။

‘ဖေဖေရေ... မှန်ဆီယာပိုလိုနော့’

သူမက ပြောသည်။

‘ဪ အင်း အင်း၊ ဗလဂိုဗိုက ကျုပ်ကို ပြောထား
တယ်’ သူက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း
ပြောသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် သူ့လက်ကို ကမ်းပေးခြင်း
မရှိပါ။ ‘ဒါပေမယ့် နေပါဦး၊ မင်းအတွက် ငါက ဘာလုပ်
ပေးနိုင်မလဲ၊ ငါ့မှာ ဘာအလုပ်တွေ ရှိသလဲ၊ အင်း မင်းတို့
တွေဟာ အတော်အံ့ဩရာ ကောင်းတာပဲ’

သူက အသံ ခပ် ကျယ်ကျယ် ဖြင့် ပြော လိုက် သည်။
ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်လိုက်သည့်အလား ဖြစ်သည်။

‘ငါ့ဆီကို တစ်နေ့ကို လှည့်ဆယ်လောက် လာကြတယ်။
ငါ့ကို ဌာနမှူးတစ်ယောက်လို့မျှ ၊ အောက်မေ့နေကြသလား
မသိဘူး၊ ငါက မီးရှုထားလမ်း တစ်လမ်း ဖောက်နေတယ်။
ငါ့ဆီမှာ အလုပ်ကြမ်းသမားတွေပဲ လိုတယ်၊ မက်ကင်းနစ်တို့၊
ဖစ်တာတို့၊ မြေကြီးတူးတဲ့ လူတို့၊ လက်သမားတို့၊ လှန်တူး
သမားတို့ပဲ လိုတယ်၊ မင်းတို့က စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး စာရေးဖို့ပဲ
နားလည်ကြတယ်၊ မင်းတို့က စာရေးစာချီကြီးတွေပဲ’

သူ၏ ကော်ဇော်များ၊ သူ၏ ကုလားထိုင်များ အတိုင်းပင်
သူကိုယ်တိုင်မှ ဖျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ခြင်းများ ထုံလှမ်းလျက်
ရှိသည်။ ကျန်းမာ သန်စွမ်းသည်။ ဝပြုံး ဘောင့်တင်းသည်။
ရင်အုပ်ကြီး ကားပြီး ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ နီရဲလျက် ရှိသည်။
သန့်စင် ပြေစင်လက်နေသော မျက်နှာ၊ ပွင့်ရိုက် ရှုပ်အင်္ကျီ၊
ဘောင်းဘီရှည်ပုပု ဝတ်ထားသော အင်ဂျင်နီယာကြီးကို
ကြည့်ရသည်မှ စကြာဖြင့် ပြုလုပ်သော မြင်းရထားမောင်း
သမား အရုပ်တစ်ခုပမာ ဖြစ်သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး တုန့်တုန့်

၄၀ နတ်နွယ်

ဝိုင်းဝိုင်းရှိပြီး အဖြူဟူ၍ တစ်ပင်မျှ မတွေ့မြင်ရပါ။ နှာတံ အနည်းငယ် ကောက်သည်။ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများမှ အကွယ်အဝှက် ကင်းမဲ့ပြီး ကြည်လင်လျက် ရှိသည်။

‘မင်း ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ’ ဟု ဆက်ပြောသည်။ ‘မင်း ဘာတစ်ခုမှ လုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ အခုဆိုရင် အင်ဂျင်နီယာကြီး တစ်ယောက်၊ အောင်မြင်မှု ရနေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဒါပေမယ့် ငါဟာ ဒီရထားလမ်းကြီးကို မအုပ်ချုပ်ရခင်တုန်းကဆိုရင် ပင်ပင်ပန်းပန်းတွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ ငါဟာ ရထားစက်ခေါင်း မောင်းခဲ့ရတယ်၊ ဘယ်လဂျီယံ နိုင်ငံမှာ ရိုးရိုး ဆီထိုးသမား တစ်ယောက် အနေနှင့် နှစ်နှစ်လုံးလုံး လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းဘာမင်း စဉ်းစားကြည့်၊ မင်းတို့ ငါ ဘယ်လို အလုပ်မျိုး ပေးနိုင်မလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား၊ မှန်ပါတယ်’

ကျွန်တော် ကသိကအောက်ဖြင့် ပြန်ပြော လိုက်သည်။ သူ၏ ကြည်လင်သော မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

‘မင်း ကြေးနန်း ရိုက်တတ်လား’

သူ ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကြေးနန်းရုံးမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်’

‘အိမ်း... ဒါဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပြီ၊ ဒူဗီချာညာကိုသွား၊ အဲဒီမှာ လေခလောဆယ် လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအကောင်က အသကား အကောင်ပဲ’

‘အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမလဲ’
ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

‘ဟိုက အခြေအနေကို ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ လော
လောဆယ်တော့ အဲဒီကိုသွား၊ ဒီအတွင်းမှာ ငါ အစီအစဉ်
တွေ လုပ်ကြည့်မယ်၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အရက် မသောက်
ပါနှင့်၊ ငါ့ဆီကို ဘာတွေညာတွေ မတောင်းဆိုပါနှင့်၊ အဲဒါ
ဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါ့အလုပ်ကနေ ထုတ်ပစ်လိမ့်မယ်’

ထို့နောက် သူသည် ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ်၍ မပြ
ဘော့ဘဲ ဆိုနေရာမှ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူနှင့်
သူ့သမီးတို့ကို ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။
သမီးက သတင်းစာကို ဖတ်နေသည်။ အင်ကျင်နီယာကြီးက
ဘာတွေ ပြောလိုက်သလဲဟု အစ်မက မေးသောအခါ
ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျနေသဖြင့်
စကား တစ်ခွန်းမျှပင် ပြန်မပြောနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ဒုဗီချာညာသို့ သွားရန် နံနက်စောစော
နေထွက်တပြုမှာပင် အိပ်ရာမှ ထပါသည်။ ဗောလရှိုင်း
ဒီဗိုယာ်ကီ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ
မရှိသေးပါ။ အားလုံးပင် အိပ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
၏ ဖိနပ်သံများသည်သာလျှင် အထီးတည်း ပေါ်ထွက်လျက်
ရှိတော့သည်။ နှင်းပွင့်များ ဖုံးလွှမ်းသွားသော ပေါ်ပလ၀ပင်
များက သင်းပျံ့လျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ အရပ်တစ်ပါးသို့
မသွားချင်ပါ။ မိမိ၏ ဇာတိမြို့ကလေးကို ကျွန်တော် ချစ်ပါ

သည်။ ကျွန်တော်အဖို့ သည်မြို့ကလေးက သာယာလှသည်။
နှေးထွေးလှသည်။ စိမ်းလန်း စိုပြည်မှုများ၊ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်မှုများ၊ နေခြည် ဝင်းပသော နံနက်ခင်းများနှင့် ဘုရား
ရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်း သံ များကို ကျွန်တော်
ချစ်သည်။

သို့သော် သည်မြို့မှာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ နေထိုင်ကြ
သူများကိုတော့ ကျွန်တော် ပြီးငွေ့သည်။ သူတို့က ကျွန်တော်
နှင့် တစ်ဘာသာစီ ဖြစ်ကြသည်။ ရံဖန်ရံခါ တွင် ရှာရှာ မုန်းတီး
ခြင်းပင် ဖြစ်ရသည်။

ဤလူပေါင်း ခြောက်သောင်းငါးထောင်သည် ဘာအတွက်
အသက်ရှင် နေကြသည်နှင့် ဘယ်ပုံ နေထိုင်နေကြသည်ကို
ကျွန်တော် မသိပါ။ ကင်မရီမြို့သားများက ဖိနပ်ချုပ်ကြပြီး
တူလာမြို့သားများက ရေနှေးအိုးနှင့် သေနတ်များပြုလုပ်ကစ
အိုဒက်ဆာသည် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မြို့သည်
ဘယ်လိုမြို့ဖြစ်ပြီး သည်မြို့မှ ဘာလုပ်သည်ကို ကျွန်တော်
မသိပါ။

ဗေဒလူရှိုင်း ဒီဗိုယင်စကီနှင့် အခြား လမ်းမကြီးနှစ်ခုမှ
လူများသည် ငွေရင်း မြှုပ်နှံမှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ အစိုးရက
ပေးသော လစာငွေများဖြင့်လည်းကောင်း နေထိုင်စားသောက်
နေကြသည်။ သို့သော် မြေနှစ်ကေလောက် အကျယ်အဝန်းတွင်
စီတန်းလျက်ရှိပြီး တောင်ကုန်း၏ တစ်ဖက်တွင် ပျောက်ကွယ်
သွားသော အခြားလမ်း ရှစ်လမ်းမှ လူများ ဘာတော့

လုပ်ကိုင်ပြီး စားသောက်နေကြသည်ကိုကား ကျွန်တော့်အဖို့ အမြဲတမ်းလိုပင် မဖြေရှင်းနိုင်သော ပဟေဠိတစ်ခု ဖြစ်နေပါ တော့သည်။

အဆိုပါ လမ်းရှစ်လမ်းမှ လူများအကြောင်း ပြောဆိုရန် ကား ရှက်စရာပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ ပန်းခြံ မရှိပါ။ ဇာတ်ခုံ မရှိပါ။ တီးဝိုင်းကောင်းကောင်းတစ်ခု မရှိပါ။ မြို့စာကြည့် တိုက်နှင့် ကလပ်စာကြည့်တိုက်များကို ဂျူးလူငယ်များကသာ အသုံးပြုကြသည်။ သို့ဖြင့် မဂ္ဂဇင်းများနှင့် စာအုပ်သစ်များသည် မဖောက်မဖွင့်ဘဲ လပေါင်းအတန်ကြာ အထုပ် အတိုင်းပင် ရှိနေကြသည်။

ပိုက်ဆံ ချမ်းသာသူများနှင့် ပညာတတ်များ သည် ကြမ်းပိုးတွေ ပြည့်နှက်နေသော အခန်း ကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ် ကလေးများတွင် အိပ်ကြသည်။ သူတို့၏ ကလေးတွေကို ရှုံ့ရှုံ့ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလေ့စက်အောင်ပင် ညစ်ပတ် ပေရေနေသော အခန်းများတွင် ထားကြသည်။ ထိုအခန်းများ ကို သူတို့က ကလေးများကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်သော အခန်းများဟု ဆိုကြသည်။ အစေခံများက မီးဖိုထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စေခံအစုတ်တွေ ခြုံပြီး အိပ်ရသည်။ အသက်ကြီးသူများရော လေးစား ကြည်ညိုရသူ များရော အားလုံးပင်ဖြစ်သည်။

ရိုးရိုးနေ့များတွင်ကား ဟင်းသီးဟင်းရွက် စုပ်ပြုတ်နံ့ များ လွှမ်းနေပြီး ဝါရွှောင်သော နေ့များတွင်ကား နေကြာဆီနှင့် ချက်ပြုတ်ထားသော ငါးဟင်းနံ့များ ပေါ်နေပါသည်။

အစားအစာများက အရသာ မရှိသလို ရေကလည်း မသန့် ရှင်းပါ။

သူတို့သည် ရေကောင်း ရေသန့် ရရှိရေးအတွက် အစိုးရ ထံမှ ရူပယ်ငွေ နှစ်သိန်း ချေးရေးကိစ္စကို မြို့နယ် ကောင်စီရုံး၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး၊ ဘုန်းတော်ကြီးရုံးနှင့် အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း နေရာတိုင်းမှာ ဆိုသလိုပင် ပြောဆို ဆွေးနွေး နေကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။

မြို့ပေါ်ရှိ အချမ်းသာဆုံး လူပေါင်း သုံးဆယ်လောက် ကလည်း ရံဖန်ရံခါတွင် ၎င်းတို့၏ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အားလုံးကို ဖဲရှုံးပစ်တတ် သော်လည်း မသန့်ရှင်းသော ရေကိုပင် သောက်သုံးနေကြပြီး အစိုးရထံမှ ငွေချေးရေး ကိစ္စကိုသာ စိတ်အား ထက်သန်စွာ ပြောဆို နေကြသည်။ သည်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမပေါက်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် အမြင်တွင်မူ သည်ငွေနှစ်သိန်းကို ၎င်းတို့၏အိတ်ထဲမှ စိုက်ထုတ်လိုက်ခြင်းသည်သာ အလွယ်ကူဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ယူဆ မိပါသည်။

ကျွန်တော် သိသမျှ ပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့ မြို့တွင် ရှိသားသူဟူ၍ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှပင် မရှိပါ။ ကျွန်တော်၏ ဖခင်သည် လာဘ်ယူပြီး သူ့ကို လာဘ်ပေးကြခြင်းမှာ သူ၏ အသိဉာဏ် ပညာ အရည်အချင်းများကို လေးစား ကြသော ကြောင့်ဟု ယူဆသည်။

အသက်တန်း ကျောင်းသားများသည် အတန်း တက်ရေး အတွက် ၎င်းတို့၏ ဆရာများ အိမ်တွင် ထမင်း လခပေး

သွားရောက် နေထိုင်ကြသည်။ ဆရာများက ထမင်းလခကို အဆမတန် တောင်းယူကြသည်။

မြို့နယ်တပ်မှူး၏ ဇနီးသည် တပ်သားများထံမှ တံစိုး လက်ဆောင်များ ရယူသည်။ တပ်သားသစ်များက ကျွေးမွေး ပြုစုသည်ကိုလည်း လက်ခံ စားသောက်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူမသည် အရက်မှူး လွန်ပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲတွင် မထ နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဆရာဝန် များကလည်း တပ်သားသစ်များစုဆောင်းချိန်တွင် ပိုက်ဆံယူကြသည်။ စည်ပင်သာယာ ဆရာဝန်နှင့် တိရစ္ဆာန် ဆေးကု ဆရာဝန်တို့ကလည်း အသား ရောင်းချမှုများနှင့် စားသောက်ဆိုင်များ အပေါ်တွင် အကောက် ကောက်ကြ သည်။ ခရိုင်အကယ်ဒမီ ကျောင်းတွင်လည်း ကျောင်းသားများ စစ်မှုထမ်းခွင့်မှ ကင်းလွတ်စေရန် သက်သေခံ လက်မှတ်များ ထုတ်ပေးရာတွင် အရောင်းအဝယ် အပေးအယူများ ပြုလုပ် ကြသည်။

အသက်တန်း ဘုန်းကြီးများကလည်း ၎င်းတို့၏လက်အောက်ခံ ဘုန်းကြီးများ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း လူကြီးများထံမှ ပိုက်ဆံ ယူကြသည်။ မြို့နယ် ကောင်စီရုံး၊ သမာဓိ လူကြီးများရုံး၊ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဘုတ်အဖွဲ့နှင့် အခြား ဘုတ်အဖွဲ့များ အားလုံး တွင်လည်း 'ကျေးဇူး သိထက်ရမယ်'ဟူသော စကား အတိုင်း လျှောက်ထားသူ တစ်ဦးသည် ကိုပက် သုံးလေးဆယ်စီ ပေးကြ ရပါသည်။

တံစိုးလက်ဆောင် မယူသော တရားရေး ဌာနမှ လူကြီး
 များ ကျတော့လည်း တင်းမာခက်ထန်လွန်းကြသည်။ လက်ဆွဲ
 နှုတ်ဆက်ရန်အတွက် လက်ချောင်း နှစ်ချောင်းလောက်ကိုသာ
 ဆန့်တန်းပေးသည်။ ၎င်းတို့ စီရင် ဆုံးဖြတ်ချက် များသည်
 စိတ်ပါ လက်ပါ မရှိဘဲ အမြင် ကျဉ်းမြောင်း လှကြောင်း
 သတင်းကြီးလှသည်။ ၎င်းတို့သည် ဖဲကို အလွန်အကျွံ ကစား
 ကြပြီး အရက်ကိုလည်း အလွန်အမင်း သေခက်ကြသည်။
 ပိုက်ဆံရှိသော မိန်းမများနှင့် လက်ထပ်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏
 ပြုမူမှုများသည် ပတ်ဝန်းကျင် အပေါ်တွင် မကောင်းမှု
 များကိုသာ အကျိုးသက်ရောက်စေပါသည်။

ကိုယ်ကျင့်ထရား ကောင်းမွန်သူများ ဟူ၍ မိန်းမပျိုကလေး
 များသာ ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့အနက် အများစုသည် ရိုးသား
 မှုနှင့် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်မှုတို့ကို တန်ဖိုးထားသည်။ သို့သော်
 ၎င်းတို့သည် လူ့ဘဝ အကြောင်းကို နားမလည်ဘဲ တံစိုး
 လက်ဆောင် ပေးခြင်းများသည် အသိ ဉာဏ်ပညာ အရည်
 အချင်းကို လေးစားသောကြောင့် ပေးကမ်းကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု
 ယူဆနေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် လက်ထပ်ကြသော အခါ
 လျှင်မြန်စွာပင် အိုမင်းသွားကြပြီး နိမ့်ကျသော ဘဝ
 လူနေမှု စနစ်ထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ အရပ်တွင် ရထားလမ်းတစ်ခု ဖောက်လုပ်လျက် ရှိသည်။ အလုပ်ပိတ်ရက် မတိုင်မီ ညနေချမ်းမှာဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့မြို့တွင် အဝတ်အစား ပေပေရေရေ စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ်နှင့် လူတွေ ပြည့်နှက်လျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့က လူတွေက သူတို့ကို 'ရထားသမားများ'ဟု ခေါ်ကြပြီး သူတို့ကို ကြောက်လန့်ကြပါသည်။

မျက်နှာမှာ သွေးတွေရဲနေပြီး ခေါင်းမှစဦးထုပ်မပါသော ရထားသမား တစ်ယောက်ကို ခိုးရာပါ ရေနှေးအိုး သို့မဟုတ် လျှော်ထားသော အဝတ်စုံ တစ်ထည်ကို ခိုးရာပါ ပစ္စည်း အဖြစ် ယူဆောင်လျက် ရဲစခန်းသို့ ခေါ်သွားကြသည်ကို တစ်ကြိမ်မက ကျွန်တော် မြင်တွေ့ဖူးပါသည်။

'ရထားသမားများ'သည် အရက်ဆိုင်များ ဈေးများ အနီးတွင် ကျက်စားတတ်ကြပါသည်။ စားကြ သောက်ကြဆဲကြ ဆိုကြနှင့် ဖြစ်သည်။ မိန်းမပေါ် မိန်းမပျက် တစ်ယောက် အနီးမှ ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့လျှင် အားရပါးရ လေချွန်ကြသည်။

ဤ ပရမ်းပတာ သမားများထံမှ အာရုံလွှဲပြောင်းသည့် အနေဖြင့် စွမ်းဆိုင်ရှင်များသည် ခွေးတွေကြောင်တွေကို အရက် တိုက်ကြသည်။ သို့မဟုတ် ရေနံဆိပ်ပုံး တစ်ပုံးကို ခွေးအမြီးမှာ ချည်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခွေးကို ငြာသံပေးပြီး မောင်း ထုတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ခွေးသည် ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ သူ့နောက်မှ သံပုံးသံ တချစ်ချစ်နှင့် လမ်းပေါ်တွင် စုတ်မိ စုတ်ရာ လျှောက်ပြေးပါတော့သည်။ သူ့နောက်မှ မကောင်း ဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင် လိုက်ပါလာသည်အလား ဖြစ်သည်။ ခွေးသည် မြို့အပြင်သို့ ရောက်သည်အထိ ပြေးသွားပြီး လယ်ကွင်းများပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျပြီး လဲကျ သွားမိတော့သည်။

ကျန်တော်တို့မြို့တွင် အမြီးများကို ကုပ်ထားပြီး အမြဲတမ်း ပင် ထိတ်လန့် တုန်ယင်နေသော ခွေးတွေ အများကြီး ရှိပါ သည်။ မြို့သူ မြို့သားများ၏ အာရုံလွှဲပြောင်းမှု ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ရုန်းသွပ်ကုန်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘူတာရုံကို မြို့အပြင်ဘက် သုံးမိုင်ကျော်ကျော်လောက်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ အင်ဂျင်နီယာများက ရထားလမ်းကို မြို့တွင်းမှ ဖြတ်သွားစေချင်လျှင် ရူဗယ်ငါးသောင်း တောင်းဆို သည်ဟု ဆိုကြသည်။ မြို့အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့က လေးသောင်းပဲ ပေးရန် သဘောတူညီကြသည်။ သူတို့သည် ငွေတစ်သောင်း ကျခံခြားသည့်အတွက် သဘောတူညီချက် မရခဲ့ကြပါ။ မြို့သူ မြို့သားများသည် ယခုမှ နောင်တရနေကြရသည်။ အကြောင်းမှာ

မြို့မှ ဘူတာရုံသို့ သွားသည့်လမ်းကို ဖောက်လုပ်ရမည့် ကျွန်ကျစရိတ်က ပိုမို များပြားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မီးရထားလမ်း တစ်လျှောက်တွင် ဇလီဖားတုံးများ သံလမ်းများအားလုံး ခင်းပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားများနှင့် အဆောက်အအုံ ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်သော လုပ်ငန်းခွင် ရထားများပင် ပြေးဆွဲနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ရထားလမ်း လုံးဝ ပြီးစီးရန် ခိုဇီကော့ တည်ဆောက်နေသော တံတား အချို့နှင့် ဘူတာရုံအချို့သာ ကျန်ရှိပေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရထားလမ်း၏ ပထမဆုံး ဘူတာရုံဖြစ်သော ခုဗီချာညာ ဘူတာရုံသည် မြို့မှ ၁၂ မိုင်ကွာလောက်တွင် ထည်ရှိသည်။ ယင်း ဘူတာရုံသို့ ကျွန်တော် ခြေကျင် လျှောက် သွားသည်။ ဆောင်းနှောင်းနှင့် နွေဦးရာသီ စပါးနှံများသည် နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်ဝယ် စိမ်းလန်းလျက် ရှိကြသည်။ မြေအပြင်က ပြန့်ပြူးလှပသည်။ အဝေးတွင် ဘူတာရုံနှင့် တေခင်ကမူကလေးများ၊ လယ်ပိုင်ရှင် အိမ်ကြီး များကို ကောင်းစွာ လှမ်း မြင် နေရသည်။ ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ရောက်ရှိ နေရသည်မှာ အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။

ကျွန်တော့် အနေနှင့် သည်လိုမျိုး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်နေသည်မှာ ကြာလှပြီ ဖြစ်သည်။ မြို့ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကို မစဉ်းစားဘဲ ကျွန်တော် အတူကံ ဘာတွေ လိုအပ်နေသည်ကို မစဉ်းစားဘဲ ယုတ်စွာအဆုံး ဆာလောင် မှတ်သိပ်သည်ကိုပင် မစဉ်းစားဘဲ အနည်းဆုံး ဤလို နံနက် ခင်းမျိုး တစ်ခုလောက်မှ နေလိုက်ချင်စမ်းလှပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဘဝတွင် အကြီးမားဆုံးသော အနှောင့်အယှက်သည် ဆာလောင် မှုတ်သိပ်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဆန္ဒလစပြီဆိုလျှင် မုယောယာယု၊ ကက်ဘလစ်နှင့် ဝေးကင်းများကို မြင်ယောင် လာတော့သည်။

ယခုအခါတွင်မူ ကျွန်တော်သည် မြက်ခင်းပြင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းရပ်ကာ ကောင်းကင်တွင် လှပစွာ ပျံဝဲကာ တေးသံသာ ဟစ်ကြွေးနေသော ဘီလုံးငှက်ကလေးကို မော့ကြည့်ရင်း တွေးမိသည်။ 'အင်း အခုအချိန်မှာ ပေါင်မုန့် တစ်ချပ်နှင့် ထောပတ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ'

သို့မဟုတ် လမ်းခေး တစ်နေရာတွင် ထိုင်ပြီး နားရင်း မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားကာ မေ့ရက်တစ်ရက်၏ တေးသံများကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် အာလူးဖုတ်နဲ့ ကလေးကို သတိရမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အရပ်အမောင်း ကောင်းပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးမားလှသော်လည်း ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောရလျှင် အစားအခွာ ကောင်းကောင်း စားသောက်ရခြင်း မရှိပါ။ ယင်းကြောင့်ပင် ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် အမြဲလိုပင် ဖြစ်ပေါ်နေသည်မှာ ဆာလောင် မှုတ်သိပ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းကြောင့်လည်း ပြည်သူလူထု အများစုကြီးသည် ဖာမင်း တစ်လုတ် အတွက် အလုပ် လုပ်နေကြရပြီး ထမင်း တစ်လုတ်အတွက် စားရဖို့ အရေးကိုပင် အဓိကထားပြီး

ပြောနေကြသည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်
နေဟန် တူပါသည်။

ဒုဗ္ဗိချာညာတွင် အလုပ်သမားများသည် ဘူဘာရုံအတွင်း
ဘက်ကို အချောကိုင်နေကြပြီး ရေစုပ်စက်ထားရန် အပေါ်
ထပ်ကို သစ်သားများဖြင့် ဆောက်လုပ်နေကြသည်။ ရာသီဥတု
မှာ ပူပြင်းလျက်ရှိပြီး ရွှေပေါ်စာနှင့် အမှိုက်သရိုက်နံ့များ
ထွက်ပေါ်လျက် ရှိသည်။ ရထားလမ်းလွဲ အလုပ်သမားသည်
ကင်းတဲကလေးအနီးတွင် အိပ်ပျော်လျက် ရှိသည်။ နေရောင်
ခြည်က သူ့မျက်နှာ တစ်ခုလုံးပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။

အနီးဝန်းကျင်တွင် သစ်ပင် တစ်ပင်မျှ မရှိပါ။ စွန်ရဲ
များနှင့် သိန်းငှက်များသည် အနည်းငယ် လှုပ်ခါနေသော
ကြေးနန်းကြီးများပေါ်တွင် ဟိုနားတစ်ကောင် သည်မှာ
တစ်ကောင် ဆိုသလို နားနေကြသည်။

ကျွန်တော်က အာလုပ်ရမှန်း မသိသဖြင့် အမှိုက်ပုံများ
ကြားတွင် လျှောက်သွားနေရင်း အင် ဂျင် နီ ယာ ကြီး၏
စကားကို ကြားယောင်နေမိသည်။ ကျွန်တော်က ဒုဗ္ဗိချာညာ
တွင် အာလုပ်ရလေဟု မေးသောအခါ သူက 'ဟိုက အခြေ
အနေကို ကြည့်ကြသေးတယ်ပေါ့'ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။ သို့သော်
ဤပစ္စုန္နရစ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ဘာကို ကြည့်ကြရ
မည်နည်း။

သရွတ်ကိုင်နေသော ပန်းရန်ဆရာများကို မေးမြန်းသော
အခါ သူတို့က ဖိုဒင် တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောသည်။
ဖိုဒေါ့ဗ် ဆီလီယက် ဆိုသူ တစ်ယောက်အကြောင်း ပြော

၅၅ နတ်နွယ်

သည်။ သူတို့ ပြောသည်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ခတ် ကျလာရတော့သည်။ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ခတ် ကျလာရတော့သည်။ မိမိမှာ လက်တွေ့ ခြေတွေ ရှိမှန်း သိသည်။ ရောမ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ရှိမှန်း သိသည်။ သို့သော် ထိုကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါ။ ဘယ်နေရာမှာ ထားရမှန်း မသိပါ။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် နှစ်နာရီလောက် ယေဘုယျလည်လည် ဖြစ်နေပြီးမှ ကြေးနန်းတိုင် များသည် ရထားလမ်း၏ အရှေ့ဘက်ဆီသို့ တစ်မိုင်ကျော်ကျော် တစ်မိုင်ခွဲလောက် စီတန်းသွားကြပြီး ကျောက်တံတိုင်း ဖြူဖြူကြီးအနီးတွင် အဆုံးသတ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်မိသည်။ အလုပ်သမားတွေက ရုံးအဆောက်အအုံ ထိုနေရာတွင် ရှိကြောင်း ပြောကြသဖြင့် ကျွန်တော်သွားရမည့် နေရာသည် ထိုနေရာပင် ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

အဆောက်အအုံဟောင်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်သည်။ စွန့်ပစ်ထားသည်မှာ ကြာလှပြီ ဖြစ်သည်။ အပေါက်အကွဲတွေ ဖြစ်နေသော တံတိုင်းဖြူကြီးသည် ဟောင်းမြင်း ဆွေးမြည့်နေပြီး နေရာ အတော်များများတွင် ပြိုကျ ပျက်စီးလျက် ရှိသည်။ လယ်ကွင်းများဘက်သို့ ပြတင်းပေါက်ရှိသော နံရံတစ်ခု မျက်နှာပြုထားသော အဆောင်တစ်ခု၏ အမိုးသည် သံချေးတွေ တက်လျက် ရှိသည်။

ခြံပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိသောအခါ မြက်ရိုင်းတွေပေါက်
နေသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် အိမ်ဖောင်းကြီး တစ်လုံးကို
တွေ့မြင်ရသည်။ အိမ်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက်များတွင် တရုတ်
ကတ်များ တပ်ဆင်ထားပြီး အမိုး မြင့်မြင့်ကြီးမှာမှ သံချေး
တွေဖြင့် နီရဲနေကြသည်။ အိမ်ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင်
ပုံသဏ္ဍာန်တူ အဆောင်တစ်ခုစီ ရှိကြသည်။ အဆောင်တစ်ခု၏
ပြတင်းပေါက်များကားဖွင့်ထားပြီး အနီးတွင်လည်းအဝတ်တွေ
လှမ်းထားသော ကြီးတန်းတစ်ခုနှင့် မြက်စားနေကြသော
နှုတ်တွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။

နောက်ဆုံး ကြေးနန်းတိုင်သည် ဤခြံဝင်းထဲတွင် ရှိနေ
သည်။ ယင်းကြေးနန်းတိုင်မှ ကြေးနန်းကြီးသည် လယ်ကွင်း
များဘက်တွင် ပိတ်နေသော အဆောင်၏ ပြတင်းပေါက်
တစ်ခုဆီသို့ သွယ်တန်းလျက် ရှိသည်။ တံခါးပွင့်နေသည်။
ကျွန်တော် ဝင်သွားသည်။ ဆံပင်နက်နက် ကောက်ကောက်နှင့်
ဖျတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ကြေးနန်း
စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ခပ်စည်တည်
ခပ်မုန်မုန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို
ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဟေ့ ရသမျှ ကြီးပါသား’
သူက ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး
ဖြစ်သော အိုက်မင် ချက်ရာကော့ပင် ဖြစ်တော့သည်။
ဆေးလိပ်ဆောက်သဖြင့် ဒုတိယဆင့်တွင် ကျောင်းထုတ်ခံရသူ
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆောင်းဦးပေါက်ဆုံလျှင် စာဝါ၊ စာစိမ်း၊ စာဝတီး စသည့် ငှက်ကလေးတွေကို ဖမ်းပြီး လှူကြီးတွေ မနီးခင် စွေးမှာ သွားပြီး ရောင်းကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အုပ်ဖွဲ့ပြီး ပြောင်းရွှေ့ကြသော ငှက်ကလေး များကို စောင့်ပြီး ပစ်ခတ်ကြသည်။ ထိုမှန်ပြီး ကျလာသည့် ငှက်ကလေးတွေကို လိုက်ကောက်ကြသည်။ အချို့ ငှက်ကလေး တွေဆိုလျှင် နှစ်ကျင်စွာ အော်မြည်ရင်း သေဆုံး သွားကြရ သည်။ (ဥအချိန် လှေခင်အိမ်ထဲတွင် မည်ကဲ့သို့ အော်မြည် ညည်းတွားသွားကြသည်ကို ယခုတိုင် ကျွန်တော် အမှတ်ရနေ ပေသည်။)

မသေဘဲ ကျန်ရှိနေသော ငှက်ကလေးများကို ကျွန်တော် တို့က အထီးတွေ ဖြစ်ကြောင်း ကျိန်တယ် နှုတ်ဆိုကာ ရောင်းချကြပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ကျွန်တော်သည် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် မရောင်းရဘဲ ကျန်နေသဖြင့် စွေးထဲ တွင် အကြာကြီး သောင်ဟင်နေတတ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုအကောင်ကိုတစ်ဖန် ပစ် ထည့်ဖြင့်ပင် ရောင်းပစ်လိုက်ပါသည်။ 'ရသမျှအမြတ်ပဲ' ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် နှစ်သိမ့်ကာ ပြားစေ့ကလေးကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရပါသည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ အရပ်ထဲက ကောင်ကလေးတွေနှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို 'ရသမျှကြီး' ဟု နောက်ပြောင် ခေါ်ဝေါ် ကြပါသည်။ ယခုအချိန်အထိပင် ဤအမည် တွဲကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ကို မသိသော်လည်း

အရပ်ထဲက ကောင်ကလေးတွေနှင့် ဈေး သံညှိ များ က ကျွန်တော့်ကို ဤနာမည်နှင့်ပင် ခေါ်ဝေါ် နေတတ်ကြပါသည်။

ချက်ပရာကော့သည် အလုံးအဝဝ ကြီးမားသူ တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ ရင်အုပ်သေးသေး ပခုံးကျကျ ခြေတံရှည်ရှည် ဖြစ်သည်။ သူက ကြီးတစ်ချောင်းကို လည်စည်း လှုပ်ထမ်း သည်။ ဝေ စံကုတ် ဝတ်မထားပါ။ သူ့ ဖိနပ်တွေက ကျွန်တော့် ဖိနပ်များထက် အခြေအနေ ဆိုးသေးသည်။ ဖိနပ်ထောက်တွေ မကောင်းတော့ပါ။ သူ၏ မျက်လုံးများကို အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ခတ်ခြင်း မရှိပါ။ အမြဲတမ်း လိုပင် စူးစူးစိုက်စိုက် ရှိနေသည်။ တစ်ခုခုကို ဆွဲယူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သောအခါ အလား ဖြစ်သည်။ သူက အမြဲတမ်းလိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိတတ် သည်။

‘ခဏနေဦး’ သူက ဂနာမငြိမ် ပြောတတ်သည်။ ‘ဒီမယ်... ကျုပ်အခု ဘာအကြောင်း ပြောနေတယ်’

ကျွန်တော်တို့ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်း ပြောဆိုကြ သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် ယခု ရောက်ရှိနေသော ခြံမြေ ဒေသကြီးသည် များမကြာမီက အထိ ချက်ပရာကော့တို့ ပိုင်ဆိုင်သော မြေပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ဆောင်းဦး ပေါက်ကမှ အင်ဇျင်နီယာ ဒိုဇီကော့၏ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိ သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒိုဇီကော့သည် သူ့မှာရှိသော ပိုက်ဆံကို ငွေစက္ကူများ အဖြစ် ထားသည်ထက် မြေအဖြစ် ထားသည်က ပိုမို အကျိုး

၅၆ နတ်နွယ်

ရှိသည်ဟု ယူဆသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခရိုင်တွင် ခြံမြေကြီး သုံးခုကို အပေါင်စာချုပ်များ အပါအဝင် ဝယ်ယူထားခဲ့ ရှိသည်။ ချက်ပရာကော့၏ မိခင်သည် ခြံမြေကို ရောင်းချသည့် အချိန်က အခွင့်အရေး နှစ်ခုကို တောင်းခံခဲ့သည်။ တစ်ခုက အဆောင်တစ်ခုတွင် နှစ်နှစ် နေထိုင်ခွင့်ပြုရန်နှင့် နောက် တစ်ခုက သူမ၏ သားကို ရုံးတွင် အလုပ် တစ်ခု ပေးရန် ဖြစ်သည်။

‘သို့ အနေနှင့် ဒီလို ဝယ်နိုင်တာ ဘာမှ မဆန်းဘူး’ ချက်ပရာ ကော့က အင်ဂျင်နီယာကြီး၏ အကြောင်းကို ပြောသည်။ ‘တန်ထရိုက်တာတွေဆီက သူ့အများကြီး ရထားတာပဲ။ သူက လူတွေ အားလုံးဆီက အနည်းနှင့် အများ ဆိုသလို ရထား တာပဲ’

ထို့နောက် သူက ကျွန်တော့်ကို ညစာ စားရန် ဖိတ်ခေါ် သည်။ ထိုမျှမက သူ၏ စွက်ဖက်သည့် ဉာဉ်အရကျွန်တော် ကို လှူနှင့်အတူ နေရန် ခြံ့ငြောသည်။ သို့ အမေထံတွင် ထမင်း လခ ပေးစားရန် အကြံပေးသည်။

‘အမေက ကပ်စေးနဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအတွက် တော့ သိပ်ယူမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

သူ၏အမေ နေထိုင်သော အဆောင်ရှိ အခန်းကလေး များ အားလုံးပင် ပြည့်သိပ် ကျဉ်းကျပ်လျက် ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့ အိမ်ဝင်ခန်းနှင့် စင်္ကြံလမ်း တစ်လျှောက်မှာပင် မဟော်ဂနီဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရှေးဟောင်း ပရိဘောဂ များ ပြုတ်သိပ်လျက် ရှိသည်။ အိမ်ကြီးကို ရောင်းလိုက်သော

အခါ အိမ်မကြီးထဲမှ ထုတ်ယူထားသော ပရိဘောဂများ ဖြစ်သည်။

မဒမ်ချက်ပရာကော့မှာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် မိန်းမ ၀၀ တုတ်တုတ်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများက တရုတ်မျက်လုံးများလို စွေစောင်းလျက် ရှိကြသည်။ သူမက ပြုတင်းပေါက် အနီးရှိ ရောမကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးပေါ် တွင် ထိုင်ပြီး ခြေအိတ်တစ်လုံး ထိုးနေသည်။ သူမက ကျွန်တော် ကို ယဉ်ကျေး ဖော်ရွေစွာ ကြိုဆိုပါသည်။

‘မေမေရေ၊ ဒါပိုလိုနော့ပဲ၊ သူ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ လာတာပဲ’

‘မင်းက ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက မဟုတ်လား’

သူမ၏ အသံက တစ်မျိုးပဲ ဖြစ်သည်။ သာယာ နာပျော် ခြင်း မရှိပါ။ သူမ၏ လည်ချောင်းထဲတွင် အဆီတော့ ဆူပွက် နေသည့် အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။

‘ထိုင်လေ’

ညစာက အထူးပင် ညံ့လှသည်။ ချဉ်ခါးခါး အရသာ ရှိသော ဒိန်ခဲမုန့်နှင့် နို့ထမင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး အယ်လီနာ (မဒမ်ချက်ပရာကော့) သည် တစ်လျှောက်လုံး ဆိုသလိုပင် မျက်စိဘင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေ သည်။ သည်ဘက် မျက်လုံးကို ခတ်လိုက် ဟိုဘက် မျက်လုံး ကို ခတ်လိုက်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူမက စကားပြောလိုက် စားလိုက်

၅၈ နတ်နွယ်

နှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက အသေကြီး လိုပင်ဖြစ်သည်။ သူမထံမှ မသန်ပင် ထွက်နေသည် ဟု ထင်ရသည်။

သူမသည် တစ်ချိန်က ကိုယ်ပိုင် ကျေးကျွန်များနှင့် နေထိုင် ခဲ့သော မြေပိုင်ရှင် သခင်မကြီး ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကို ခပ်ရေးရေးမျှသာ တွေ့မြင်ရသည်။ အစေ အပါး များက အရှင်သခင်ကြီးဟု ခေါ်ရသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ဦး၏ ဇနီးဖြစ်သည် ဆိုသော အချက်ကို ခပ်ရေးရေးမျှသာ တွေ့မြင် ရသည်။ သူမ၏ ကိုယ်တွင် ယင်းအရိပ် အငွေ့များ တဒက်တာ မျှလောက် တောက်လက် လာသော အချိန်တွင် သူမက သားဖြစ်သူကို ဤသို့ ပြောတတ်သည်။

‘သားရေ ခားကို အဲဒီလို မကိုင်ရဘူးလေ’

သို့မဟုတ် ပင့်သက်ရှည်ကြီး တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ဧည့်သည် တစ်ဦးကို ဧည့်ခံနေသော အိမ်ရှင်တစ်ဦး အနေဖြင့် ကျွန်တော့် ကို အေးဆေးစွာ ပြောသည်။

‘မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ တို့ရဲ့ခြံကြီးကို ရောင်းလိုက်ရတယ်။ တို့အနေနှင့် တစ်သက်လုံး ဒီမှာ နေလစတာဆိုတော့ စိတ် ထိခိုက်ရတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီဇီကဘုက သားကို ဒုဗီချာညာ ရုံပိုင်အဖြစ် ခန့်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်။ အဲဒါဆိုရင် တို့ဒီကနေ တခြားကို သွားစရာ မလို တော့ဘူး။ ဘုတစ်ရုံမှာ တို့နေကြရမယ်။ ဒါဆိုရင် တို့ခြံမှာ နေရတဲ့ အတိုင်းပဲ ပေါ့။ အင်ဂျင်နီယာကြီးက

သဘော သိပ်ကောင်းတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူက လူချေခ
လူခန့်ကြီး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား'

သိပ်မကြာခင် ကာလကလေးအထိ ချက်ပရာကော့တို့၏
ဘဝသည် ကောင်းမွန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ကွယ်လွန်သောအခါတွင်ကား သူတို့၏ဘဝ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။
ဒေမ်ချက်ပရာကော့ ခြံနီးနားချင်းများနှင့် ရန်ဖြစ်သည်။ ရုံးပြင်
ကနားတွေကို ရောက်ရသည်။ အလုပ်သမားတွေကို လခမန်မန်
မပေးပါ။ ခားပြတိုက်ခံရမည့်အရေးကို အမြဲလိုပင် ကြောက်လန့်
နေရသည်။ သည်လိုနှင့် ဆယ်နှစ်လောက် အတွင်းတွင်
ဗူပီချာညွှတ်ခြံကြီးသည် မမှတ်မိနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေသို့
ရောက်ရှိသွားသည်။

ဒိမ်ကြီး၏ နောက်ဘက်တွင် ပန်းခြံဟောင်းကြီး တစ်ခု
ရှိသည်။ ယခုအခါတွင် မြက်ရိုင်းများနှင့် ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်း
များ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသည်။ စင်္ကြံလမ်း တစ်လျှောက်
ကျွန်တော် လျှောက်ကြည့်သည်။ စင်္ကြံလမ်းသည် ယခုတိုင်
သိပ်သည်း လှပနေဆဲ ဖြစ်သည်။ မှန်တံခါးတစ်ခု၏ အတွင်း
ဘက်တွင် ကြမ်းအလှ ခင်းထားသော အခန်းကြီး တစ်ခန်းကို
ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။ ညွှန်ခန်းဆောင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။
အခန်း တစ်နေရာတွင် ရှေးဟောင်း စန္ဒရားကြီး တစ်လုံး
ရှိသည်။ အခန်းနံရံများပေါ်တွင် မဟော်ဂနီ ပေါင်ကြီးများ
ကွပ်ထမ်းသော ပုံနှိပ် ပန်းချီကားများ ရှိသည်။ ထိုမှတစ်ပါး
အခြား ဘာမျှ မရှိချေ။

ပန်းခင်းထဲတွင်ကား ပျိုနီဝင်နှင့် ပေါ်ပီပင်များသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ မြက်ပင်များ အထက်တွင် အဖြူဖွေးဖွေးနှင့် အနီရဲရဲများ ခေါင်းမော့လျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူသွားလမ်းကလေးများ တစ်လျှောက်တွင်ကား အရွက် တွေကို နွားစားထားသော မေပယ်ပင်နှင့် အဲလင်းပင် ကလေးများကို တွေ့ရသည်။

ပန်းခြံကြီးသည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ထူထပ်လျက်ရှိပြီး လမ်းပိတ်နေပြီဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် ၎င်းသည် အိမ်ကြီး၏ အနီးတွင် နီးကပ်စွာ ရှိနေပြီး အရွယ်တူများ ဖြစ်သော ပေါ်ပသောပင်များ၊ ထင်ရှားပင်များနှင့် သံပရာပင်များကို ယခုရိပ်သာလမ်း ကလေးများ၏ အကြွင်းအကျန်များ အဖြစ် တွေ့မြင်နေရသည်။

ယင်းအပင်များ၏ တစ်ဖက်တွင်ကား ခြံကြီးကို ကျွဲနွားများ စားသောက်ရန်အတွက် မြက်ခင်းပြင်ကြီး ပြုလုပ်ထားရာ ပင့်ကူ အိမ်များ ပိတ်နေသော တောကြီးတစ်ခု မဟုတ်တော့ဘဲ လေပြည် လေညှင်းကလေးပင် တိုက်ခတ်လျက် ရှိတော့သည်။ သည်မှရှေ့သို့ ဆက်သွားလေ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို တွေ့ရလေ ဖြစ်သည်။

ယင်း ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ချယ်ရီပင်များ တွေ့ရမည်။ ဆီးပင်များ တွေ့ရမည်။ ထို့နောက် အပွေများ တက်နေပြီး ထောက်များ ထောက်ထားသဖြင့် ပုံစံပျက်နေသော ပန်းသီး ပင်များ။ ထို့နောက် အပင်ကြီးတွေ မြင့်လွန်းလှသဖြင့် သစ်သော့ပင်ဟူပင် မထင်ရတော့သော သစ်သော့ပင်များကို

တွေ့မြင်ကြရမည်။ သည်ဘက်ပိုင်း တစ်ဝိုက်ကိုကား ကျွန်ထော်တို့ မြို့ရှိ ဈေးသည်များကို ငှားရမ်းထားသည်။ သူခိုးများနှင့် ကျေးငှက်များရန်မှ ကာကွယ်ရန် ရှုသား တစ်ယောက်သည် တဲကလေး တစ်လုံးတွင် နေထိုင်ကာ စောင့်ရှောက်လျက် ရှိသည်။

သီးစားပင်များသည် တဖြည်းထက် တဖြည်း ပါးသွားပြီး နေ့စက်ဆုံးတွင် တကယ့် မြက်ခင်းပြင်ကြီး တစ်ခုဖြစ်ကာ မိုးခပင်များနှင့် ကျူပင်များ ပေါက်ရောက်နေသော မြစ် ကမ်းပါးစပ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ရေရဟတ်စက် တာဘမံ အနီးတွင်ကား နက်ရှိုင်းပြီး ငါးတွေ ပေါများလှသော ရေကန်ကြီးတစ်ကန် ရှိသည်။ ရေရဟတ်ဖြင့် လည်ပတ်သော သက်ငယ်မိုး စက်ရုံကလေးက ဆူညံစွာ လည်ပတ်လျက် ရှိသည်။ ဖားတွေကလည်း ဒေါသတကြီးပင် အော်ဟစ်နေကြ သည်။ ငါးတွေက လှုပ်ခတ်လိုက်သောအခါ ဖန်သားပြင်ကဲ့သို့ ကြည်လင်နေသော ရေပြင်နှင့် ကြာပန်းများသည် မကြာမကြာ ဆိုသလို လှုပ်ခတ် သွားကြရတော့သည်။

မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းတွင်ကား ဒုဗီချာညာ ရွာကလေးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ရေကန်ကလေး၏ ပြာလဲပြီး ငြိမ်သက်နေသော ချေပြင်က အေးမြမှုနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ပြသလျက် ရှိသည်။ ယခုအခါတွင်ကား ရေကန်ကလေး၊ စက်ရုံကလေးနှင့် နှစ်လို ဖွယ်ရာ ကေစင်းသော မြစ်ကမ်းများ အားလုံးကို အင်ဂျင်နီယာ ကြီးက ပိုင်ဆိုင်ပါတော့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ အလုပ်သစ် စတင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ကြေးနန်းတွေကို လက်ခံရသည်။ ပို့ပေးရသည်။ စာရင်းတွေ အမျိုးမျိုး ရေးရသည်။ စာတတ်သော လယ်သမားကြီးများနှင့် ကန်သရိုက်တာများ ပေးပို့သော အစီရင်ခံစာများ၊ ဆောင်းခံစာများ၊ တောင်းပန်စာများ အားလုံးကို စာချော ပြန်ကူရသည်။

သို့သော် များသောအားဖြင့်ဇာခး ကျွန်တော်သည် တစ် အလုပ်မျှ မရှိပါဘဲ ကြေးနန်းစာများကို စောင့်ဆိုင်းရင်း အခန်း ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေရပါသည်။ သို့မဟုတ် ရုံးခန်းထဲတွင် ကောင်ကလေး တစ်ယောက် အစောင့်ထားခဲ့ပြီး အပြင်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက် ထွက်သွားသည်။ ကြေးနန်းစက် မြည်လာသဖြင့် ကောင်ကလေးက ပြေးလာပြီး ခေါ်သည်အထိ လမ်းလျှောက် နေပါသည်။

မဒမ် ချက်ပရာကော့ထံတွင် ညစာ စားပါသည်။ အသား ဟင်း မပါသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ နို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အစာများကိုသာ စားရသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် သောကြာနေ့ များသည် စါရှောင်သောနေ့များ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့များတွင် စါရှောင်သော ပန်းကန်ပြားများ ဟုအဆိုရှိသော ပန် နုရောင် ပန်းကန်ပြားများကို အသုံးပြုပါသည်။ မဒမ် ချက်ပရာကော့ သည် သူမ၏ ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးများကို မပြတ်ခတ်နေပါ သည်။ ကျွန်တော် အနေနှင့် သူမ၏ ရှေ့တွင် နေရသည်မှာ မသက်သာပါချေ။

ရုံးအလုပ်သည် တစ်ယောက်စာပင် မရှိသဖြင့် ချက်ပရာကော့
သည် ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ဘဲ အိပ်၍သာ နေတတ်သည်။
သို့မဟုတ် ရေခဲများ ပစ်ခတ်ရန် ရေနန်ကလေးသို့
သွားရောက်တတ်သည်။ ညဘက်တွင် သူသည် ရွာမှဖြစ်စေ
တူတာရုံမှဖြစ်စေ မူးပြီး ပြန်လာတတ်သည်။ ထိုအခါများတွင်
သူသည် အိပ်ရာမဝင်မီတွင် သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲတွင် ကြည့်ကာ
'အိုက်ပင်ချက်ပရာကော့ နေကောင်းသလား' ဟု ဟစ်အော်တတ်
ပါသည်။

အရက်မူးသော အခါများတွင် သူသည် အလွန်အမင်းပင်
ဖြူဖွေး ဖျော့ဘော့နေတတ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို တရစပ်
ပွတ်သပ်ကာ မြင်းဟီးသလို တဟီးဟီး ရယ်မောတတ်ပါသည်။

'ဟီး ဟီး ဟီး၊ ဟီး ဟီး ဟီး'

သို့မဟုတ်လျှင် သူသည် အဝတ်အစားတွေ အားလုံးချွတ်ပြီး
လယ်ကင်းတွေထဲမှ ကိုယ်လုံးတီး လျှောက်ပြေးနေတတ်သည်။
ထိုအပြင် သူသည် ယင်ကောင်များကို စားလေ့ရှိပြီး အရသာ
ချင်ဖြိုးဖြိုးကလေးဟု ပြောဆိုတတ်ပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ ညနေစာ စားပြီးချိန်တွင် အဆောင်တွင်းသို့
ချက်ပရာကော့ မေ့ကြီးပန်းကြီး ပြေးဝင်လာပြီး

‘သွား သွား မင်းအစ်မ လာနေတယ်’

ကျွန်တော် အပြင် ထွက်သွားသည်။ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။
မြို့မှလာသော အငှား မြင်းရထားတစ်စီး ဆင်ဝင်အနီးတွင်
ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော် အစ်မ လာရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
သူမနှင့်အတူ အညူတစ် ဗလဂိုဗိုနှင့် စစ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော
လူရွယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ အနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါ
၎င်းစစ်ဗိုလ်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိသွားသည်။ အညူတစ်၏အစ်ကို
စစ်တပ်ဆရာဝန် ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပွဲစား ထွက်လာကြတာပဲ၊ ဖြစ်တယ်
မဟုတ်လား’

၎င်းက ပြောသည်။

ကျွန်တော်၏ အစ်မနှင့် အညူတစ်တို့သည် ကျွန်တော်
ဒီမှာ နေထိုင်ရသည့် အခြေအနေများကို မေးမြန်းလုံကြဟန်

ရှိသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးပင် နှုတ်ဆိတ်နေကြပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း အသားတူပင် နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိပါသည်။ ဤနေရာကို ကျွန်တော် မနှစ်သက်ကြောင်း သူတို့ သဘောပေါက်သွားကြသည်။ အစ်မ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာသည်။ အညူတၢ၏ မျက်နှာက နီမြန်းသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

‘လေ ကောင်း လေသန့်ပဲ၊ တကယ့် လေကောင်း လေသန့်ပဲ’

ဆရာဝန်က ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်သွားရင်း စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ရှုတ်ဆိုလျက် ရှိသည်။

သူ့ကို ကြည့်ရသည့်မှာ ကျောင်းသား တစ်ယောက်နှင့် တူသည်။ သူက ကျောင်းသား တစ်ယောက်လို လမ်းလျှောက်ပြီး ကျောင်းသား တစ်ယောက်လိုပင် ပြောသည်။ သူ၏ အကြည့်များက ကျောင်းသား တစ်ယောက်လိုပင် ရှိသွားသည်။ ပွင့်လင်းသည်။ အသက်ဝင်သည်။ အရပ်အမောင်း ကောင်းပြီး လှပချောမောသော သူ၏နှုမနှင့် ယှဉ်လိုက်သော အခါတွင်မူ သူက ညက်ဘက်ဘက် ချူနာနာကလေး ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ မှတ်ဆိတ်မွှေးက သေးသလို သူ၏ အသံကလည်း သေးသည်။ သို့သော် နားထောင်လို့ ကောင်းသည်။

သူသည် တပ်ရင်း တစ်ရင်းတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေရပြီး မိဘများထံသို့ ခွင့်နှင့် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် စိန့်ပီတာစတတ်မြို့သို့ သွားပြီး ဆေး

ပညာဘွဲ့အတွက် စာမေးပွဲ ဖြေရမည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့မှာလည်း ကိုယ်ပိုင် မိသားစုတစ်စု ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဇနီးတစ်ယောက်နှင့် ကလေးသုံးယောက် ဖြစ်သည်။ သူက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး ဒုတိယနှစ်မှာပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် မသာယာဟု ဆိုသည်။ သူ၏ မိသားစုများနှင့် သူ အတူ မနေပါချေ။

‘ဘယ်နှစ်မှာရီ ထိုးပလဲ၊ ကျွန်မတို့ စောစော ပြန်ရမယ်၊ ဖေဖေက ကျွန်မကို မောင်လေးဆီကို သွားဖို့ ညနေခြောက်မှာရီ အထိပဲ ခွင့်ပြုထားတယ်’

ကျွန်တော် အစ်မက စိုးရိမ် ကြောင့်ကြံစွာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ

‘အို ဒီဖေဖေ အကြောင်းပဲ ပြောနေတာပဲ’ ဆရာဝန်က ရုတ်ဆိုလိုက်သည်။

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် ဖျော်သည်။ အိမ်မကြီး၏ ဝရန်တာ ရှေ့ဘက်တွင် ကော်ဇောခင်းကာ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြသည်။ ဆရာဝန်သည် ဒူးထောက်ကာ ထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည်ကို ပန်ကန်ပြားထဲတွင် ထည့်သေချက်ကာ ကောင်းလှချည့်ရုံဟု ပြောဆိုလျက် ရှိပါသည်။ ထို့နောက် ချက်ပရာကော့သည် သေ့ယူလာပြီး မှန်တံခါးကြီးကို ဖွင့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

အိမ်ထဲမှာ မောင်နေသည်။ ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ အောက်စော်လည်း နံနေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခြေသံများ

အားလုံးပင် လိုက်သံ ပါနေကြသည်။ ကြမ်းပြင်၏ အောက်
တက်တွင် မြေအောက်ခန်းကြီး တစ်ခု ရှိနေသည့် အလားပင်
ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်သည် စန္ဒရား အနီးတွင် ရပ်ကာ ခလုတ်
များ ကို တို့ထိနေသည်။ ထွက်လာသော အသံများက
တိုးညှင်းသည်။ တုန်ခါသည်။ သို့သော် သာယာ နှာပျော်
ဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူက သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ဆိုနေသည်။
ခလုတ်တစ်ခု အသံမထွက်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူက
မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်ပြီး ခြေ တစ်ချက် ဆောင့်လိုက်ပါ
သည်။

ကျွန်တော် အစ်မသည် အိမ်ပြန်မည် မပြောတော့ဘဲ
အခန်းထဲတွင် စိတ်တက်ကြွစွာ လျှောက်နေရင်း

‘အို ကိုယ် ပျော်လိုက်တာ၊ ဘယ်လို ပျော်မှန်း မသိဘူး၊
ဘယ်လို ပျော်မှန်းကို မသိဘူး’

သူမ၏ အသံတွင် အံ့ဩသည့်လေသံ ပါနေသည်။ သူမ
အနေနှင့် ယခုလို စိတ်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်နေခြင်းကို ကိုယ့်ဘာ
ကိုယ် မယုံကြည်နိုင်သည့်အလား ဖြစ်သည်။ သူမကို ကြည့်ရ
သည်မှာ ပို၍ပင် လှလှစသည်။ သူမ၏ မျက်နှာ အနေအထားက
မကောင်းလှပါ။ သူမ၏ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တို့သည် စူထွက်
နေကြသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ပါးစပ်က
လေတွေ မှုတ်ထုတ်နေသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမမှာ
လှပသေစ မျက်ဝန်း နက်နက်ကလေးများ ရှိသည်။ အသား
အရေ ဖြူစင် ချောမွတ်သည်။ ပျော့ပျောင်း နူးညံ့ပြီး သနား
ကြင်နာစာတ်သည့် အသွင်အပြင် ရှိသည်။ သူမ စကား

ပြောလိုက်သည့်အခါ သာယာပြီး လှပ ချောမောလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

သူ ရော ကျွန်တော်ရောပင် အမေနှင့် တူကြသည်။ ရင်အုပ်ကြီးများ ကျယ်ပြီး သန်မာ တောင့်တင်းကြသည်။ သို့သော် အစ်မက အယဇ်အရေ ဖျော့တော့ပြီး မကြာခဏ ဆိုသလို ချောင်းဆိုးတတ်သည်။ မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်မှာ ကျန်းမခရေး အထူးပင် ဆိုးရွား ချွတ်ယွင်းနေသော်လည်း အကြောင်း တစ်စုံကစ်ခုကြောင့် ဖုံးကွယ် တားတတ်သော ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

သူမ၏ လောလောဆယ် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့နေမှုတွင် ကလေးဆန်ခြင်းနှင့် တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်းများကို တွေ့မြင် နေရသည်။ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းများကြောင့် ပျက်သုဉ်းခဲ့ ရသော ကျွန်တော်တို့၏ ငယ်စဉ်ဘဝက ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ မှုသည် သူမ၏ ရင်ဝယ် ရုတ်တရက် နိုးကြားကာ ရုန်းကန် ပေါက်ဖွားလာသည့် သဖွယ် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ညနေစောင်း၍ မြင်းများကို ယူလာသော အချိန်တွင်ကား အစ်မသည် နှုတ်ဆိတ်သွား တော့သည်။ မျက်နှာ ညှိုးကျသွားတော့သည်။ ထို့နောက် မြင်းရထား ဧပီတွင် သူမ ထိုင်နေပုံမှာ တရားခံဝက်ခြံထဲတွင် ထိုင်နေသည့် အလားပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထို့နောက် သူတို့ အားလုံး ပြန်သွားကြ တော့သည်။ အသံဗလံများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ အညှိတစ

ဗလဂိုဗို န တစ်နေ့လုံး တစ်ချိန်လုံး ကုန်၍ ပြန်သောသွားရော
ကျွန်တော်ကို စကား တစ်ခွန်းမျှ ပြောမသွားပါ။

‘အတော် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ’ ကျွန်တော်
စိတ်ထဲမှ ဘေးလိုက်မိသည်။ ‘အတော် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့
အမျိုးသမီးပဲ’

အစားအသောက် ချွေတာ ခြိုးခြံရသော စိန့်ပီတာ
ဝါရှောင့်ပွဲကလေး ကျရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်
ခြိုးခြံသော အစားအစာများကိုသာ စားသောက်ကြရသည်။
အလုပ်အကိုင် မရောမနှင် ဗျင်းရီ ငြီးငွေ့မှုများကြောင့်
ကျွန်တော်တို့မှာ နေမရ ထိုင်မရ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ခြံဝင်းကြီးထဲတွင်
ဆာလောင် မှတ်သိပ်စွာနှင့် ဂနာမငြိမ်စွာ လျှောက်သွား
နေမိသည်။

တစ်နေ့သ၌ ညနေဘက်တွင် အဆောင်ထဲတွင် ကျွန်တော်
တို့နှင့်အတူ ဆေးသုတ်သမားကြီး ရာဒစ် ထိုင်နေစဉ်တွင်
အင်ဂျင်နီယာ ဒိုဇီကော့သည် နေပူပူ ဖုန်ဖွေးဖွေးနှင့်
မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ချလာသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့
ရောက်ရှိနေသည်မှာ သုံးရက်မျှ ရှိသွားပြီဖြစ်ပြီး ယခုအခါတွင်
ဒူဗီချာညာသို့ ရထားဖြင့် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။
တစ်ဖန် ဘူဘရရုံမှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ ခြေကျင်
လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မြို့မှ ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်သော မြင်းရထားကို စောင့်ဆိုင်း
နေစဉ် အတွင်းတွင် သူသည် သူ၏ မန်နေဂျာနှင့်အတူ

ခြံမြေအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း ဟောင်းဖွာ ဟောင်းဖွာဖြင့် အမိန့်များ ပေးလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ အဆောင်တွင် တစ်နာရီလောက် ထိုင်ပြီး စာတွေ ရေးနေသည်။ သူ့အတွက် ကြေးနန်းတွေ လာသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး ကြေးနန်းရိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် အသင့် အနေအထားဖြင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသည်။

‘ပုစိတက်နေတာပဲ’ သူက မှတ်တမ်း ဖိုင်တွဲများကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ‘နှစ်ပတ်အတွင်း ဒီရုံးကို ပြောင်းမယ်၊ ဘူတာရုံကို ပြောင်းမယ်၊ အဲဒီ အခါကျရင် မင်းတို့ကို ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ မသိဘူး’

‘ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ ချက်ပရာကော့က ပြောလိုက်သည်။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်း အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်တာက မင်းလခကို မင်း မှန်မှန် ထုတ်နေတာပဲ။’ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း ‘မင်းတို့က မင်းတို့ အလုပ်ရဲ့ အတွက် သူတစ်ပါးရဲ့ အကူအညီ အစေခင်အမကို စေခင့်စား နေကြတာပဲ၊ ငါ့ဘဝမှတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ အကူအညီ အစောင်အမကို ဘယ်တုန်းကမှ မယူခဲ့ဘူး၊ ဘယ်သူကမှ ငါ့အတွက် ဘာမှ လုပ်မပေးခဲ့ဘူး၊ ဒီရထားလမ်းကို ငါ့မအုပ်ချုပ်ရခင်တုန်းက ငါဟာ မီးရထား စက်ခေါင်း မောင်းခဲ့တယ်၊ ဘယ်လီဂျီယမ်မှာ ရိုးရိုး ဆီထိုးသမားလေး တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် လုပ်ခဲ့ရတယ်’ ထို့နောက် ရာဒစ်

၇၂ နတ်နွယ်

ဘက်သို့ လှည့်ပြီး 'ဒီမှာ ပန်တလီ ခင်ဗျားကြီးကကော
ဒီမှာ အလုပ်နေတာလို့ ဒီကောင်တွေနှင့် အရက်သေစက်
နေတာပဲလား'

သူက ရိုးရိုးလူတွေကို ပန်တလီဟု ခေါ်ပြီး ချက်ပရာ
ကော့လို့ ကျွန်တော့်လို အမြင်ကတ်သူများကို အရက်
သမားတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ အကောင်တွေဟု ကျွန်တော်တို့
ရှေ့မှာပင် ပြောဆို ခေါ်ဝေါ်တတ် ပါသည်။ ခြံပြီး
ပြေးရလျှင် သူသည် လက်အောက် ငယ်သားများနှင့်
ဆက်ဆံရာတွင် နိုင်ထက်စီးနင်း နိုင်လှပြီး အကြောင်း
တစ်စုံတစ်ရာ မပြုဘဲ ဒဏ်တပ်မည် သို့မဟုတ် အလုပ်မှ
ထုတ်ပစ်တတ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကို လာရောက် ခေါ်ဆောင်သေစ
မြင်းရထား ရောက်ရှိလာပါသည်။ သူက နှုတ်ခွန်းဆက်
အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို နှစ်ပတ်အတွင်း အလုပ်
ထုတ်ပစ်မည်ဟု ပြောသွားသည်။ သူ၏ မန်နေဂျာကို
အလကား နုလပိန်းတုံးဟု ကြိမ်းမောင်းသွားသည်။ ထို့နောက်
သူသည် မြင်းရထားပေါ်တွင် အေးအေးလူလူပင် ထိုင်ပြီး
မြင်းရထားသည် ခွန်းရိုက်ကာ ထွက်ခွာ သွားပါတော့
သည်။

'အန်ဒရေး ဒိုက်ဗင်နစ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဆီမှာ
အလုပ်သမား တစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် ခေါ်ပါလား'

ကျွန်တော်က ရာဒစ်ကို ပြောလိုက်သည်။

'ရတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်ရမလဲ'

ထိုနေ့စက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မြို့ဘက်သို့ အတူ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

‘အန်ဒရေး အိုက်ပင်နစ်၊ ဒုဗီချာညာကို ခင်ဗျား ဘဏ်စွဲ လာတာလဲ’

ချက်ပရာကော့ ခြံကြီးနှင့် ဒုဗီချာညာ ဘူတာရုံတို့ နောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်သော အခါ ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

‘ပထမ အချက်ကတော့ ကျုပ်လူတွေ ဒီမှာ အလုပ် လုပ်နေကြတယ်၊ ဒုတိယ အချက်ကတော့ ဝိုင်းချုပ်ကတော်ကို အတိုးလာပေးတာပဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တန်းက သူ့ဆီက ရူပယ် ငါးဆယ် ကျုပ် ချေးထမ်းတယ်၊ အဲဒါ တစ်လကို အတိုး တစ်ရူပယ် မေးနေရတယ်’

ဆေးအုတ်သမားကြီး ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

‘မစ်ဆေးအလက်ဆီ၊ ကျုပ် လူကလေး၊ ဒီလောကကြီးမှာ ကျုပ် နားလည်ထားတာကတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ အတိုး မဖြစ်စလေခက်ကလေး ယူတယ်ဆိုရင်ပဲ လူဆိုး တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့မှာ အမှန်တရားဆိုတာ မရှိတော့ဘူး’

ထို့နောက် သေးသွယ်သော၊ ဖျော့တော့သော၊ အကြည့်ရ ဆိုးသော ရာဒစ်က သူ၏ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ယမ်းခါကာ ဒဿနိက ပညာရှင်ကြီး တစ်ဦး၏ လေဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

၇၇ နတ်နွယ်

သန်းတော့က မြက်ကိုစားပြီး သံချေးတော့က သံကိုစားတယ်၊
မုသားစကားတော့က လူ့ရဲ့စိတ်ကို စားတယ်၊ ဘုရားသခင်က
ကျုပ်တို့ ဒုစရိုက်သမားတော့ အပေါ်မှာ မေတ္တာကရုဏာ
ထားတယ်

ရာဒစ်သည် လက်တွေ့မကျဘဲ အတွက်အချက် ညံ့ဖျင်းသူ
 တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အလုပ်တွေကို သူလုပ်နိုင်တာထက် ပိုပြီး
 လက်ခံသည်။ စာရင်း တွက်ချက်သောအခါတွင် ထိတ်ထိတ်
 ပျာပျာ ဖြစ်ရသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ရသည်။ ယင်း၏
 အကျိုးတရားကတော့ သူ့မှ ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံမရှိခြင်းပင်
 ဖြစ်သည်။ သူက ဆေးသုတ်သည်။ ပြတင်းမှန်တွေကို သုတ်သည်။
 နံရံကပ် စက္ကူတွေ ကပ်သည်။ ထိုမျှမက အမိုးမိုးသည့် အလုပ်
 ကိုပင် လုပ်ကိုင်သည်။

မှတ်မိသေးသည်။ တစ်ခါက သူသည် အမိုးလုပ်ငန်း
 မဆိုစလောက်ကလေး ရှိသဖြင့် သုံးရက်လုံးလုံး အလုပ်သမား
 ရှာသည်။ သူက ကျွမ်းကျင်သော အလုပ်သမား တစ်ယောက်
 ဖြစ်သည်။ သူသည် မကြာမကြာပင် တစ်နေ့လျှင် တစ်ဆယ်
 ရူပယ်အထိ ရသည်။ သူက အခြေအနေ မည်သို့ပင် ပေးပေစေ
 အလုပ်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လို့စိတ် မရှိပါ။ ပိုက်ဆံတွေ

၇၆ နတ်နွယ်

အများကြီး ရနိုင်သော ကန်ထရိုက်တစ် တစ်ယောက် မဖြစ်
ချင်ပါ။

သူက လုပ်ငန်းတစ်ခု ပုတ်ပြတ်ရရှိသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်
အလုပ်သမားတွေကိုကား နေ့စဉ် ရှင်းပေးပါသည်။ တစ်နေ့
လျှင် ခုနစ်ဆယ်ကိုပက်ကနေ တစ်ရူဗယ်အထိ ပေးပါသည်။
ရာသီဥတု ပူပြင်း ခြောက်သွေ့သော ကခ လ များ တွင်
ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ပြင် လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ကြ
ပါသည်။ အထူးသဖြင့် အမိုး ဆေး သုတ် သည့် လုပ်ငန်း
ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ အလှူအကျင့် မရှိသဖြင့် ခြေ
ထောက်တွေသည် မီးဖုတ်ထားသော အုတ်ခဲပေါ်တွင် နင်းရ
သည့်အလား ဖြစ်သည်။ ကတ္တီပါဖိနပ် စီးသောအခါတွင်
ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များသည် ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်နေ
ပါတော့သည်။ သို့သော် ပထမပိုင်းတွင်သာ ဤကဲ့သို့ ခံစား
ရပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်ကား အကျင့်ရသွားပြီး အားလုံး
အဆင်ပြေသွားပါသည်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကို မလွဲမသွေ
လုပ်ဆောင်နေရသူများ၊ မလွဲမရှောင်သာ လုပ်ဆောင်နေရ
သူများ အကြားတွင် နေထိုင် နေရပါသည်။ ၎င်းတို့သည်
ကျွဲထွေ နွားတွေလို ရုန်းနေကြရသည်။ သူတို့သည် မကြာ
မကြာတွင် အလုပ်ဟူသည့် ဂုဏ်သိက္ခာကိုပင် မေ့လျော့နေ
ကြပြီး 'လုပ်အား' ဟူသည့်စကားကို ပင်ထည့်သွင်းပြောဆိုခြင်း

မပြုကြပါ။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့အထဲတွင် ကျွဲတစ်ကောင် နှုတ်တစ်ကောင်လို လုပ်ကိုင်လျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် လုပ်နေရသည့် အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ဘဲနေ၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အလုပ်ဆိုသည်ကို ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်ကြောင်း တဖြည်းထက်တဖြည်း ပိုပြီး သိ၍ လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဘဝကို နေသုံးကျ နားလည်လာပြီး သံသယ များ အားလုံး ပျောက်ဆုံးရတော့သည်။

အစ ပထမပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် တွေ့ရကြုံရသည်များ အားလုံးကို စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသည်။ အားလုံးပင် ကျွန်တော့် အတွက် အသစ်အဆန်းတွေ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ဘဝ သည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် မွေးဖွားလာသည့် အလားပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မြေကြီးပေါ်မှာလည်း အိပ်နိုင်သည်။ ဖိနပ်မပါဘဲလည်း လမ်းလျှောက် နိုင်သည်။ ယင်းအဖြစ်က အရသာ ရှိလှသည်။ ကျွန်တော်က သာမန်လူတွေ ကြားထဲတွင် မည်သူ့ကိုမျှ အနှောင့်အယှက် မပြုဘဲ နေနိုင်သည်။ လမ်းပေါ် မှာ ရထားဆွဲသည့် မြင်းတစ်ကောင် လဲကျလျှင် ကျွန်တော်၏ အဝတ်အစားတွေ ပေမည်ကို ဂရုမပြုဘဲ ပြေးလွှားကာ ဆွဲထူပေးနိုင်သည်။ သို့သော် အရေးအကြီးဆုံး အချက်က ကျွန်တော့် ခြေထောက်ပေါ်တွင် ကျွန်တော် ရပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပြီး မည်သူ့ကိုမျှ ဒုက္ခပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အမိုးဆေးသုတ်သည့် အလုပ်သည် ကိုယ့်ဆီ ကိုယ့်ဆေးနှင့် သုတ်ရလျှင် အကျိုးကျေးဇူးရှိသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့် ရာဒစ်လို ကျမ်းကျင့်သော အလုပ်သမားကောင်း
တစ်ယောက်သည်ပင်လျှင် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းသော
ဤအလုပ်ကြမ်းကို သရော် လှောင်ပြောင်ခြင်း မပြုချေ။
သူက ခြေတံရှည်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီတိုတို ဝတ်ပြီး ခေါင်မိုး
ပေါ် တက်လိုက်လျှင် ငှက်ကျားတစ်ကောင်လုံးပင် ဖြစ်တော့
သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဒုစရိုက်သမားများကို ဘေးဒုက္ခများ ကျရောက်
ပါစေ

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်ပြီး သူ၏
စုတ်ကို ပုတ်ခတ်ကာ ဆိုလိုက်သောရာဒစ်၏ အသံကို ကျွန်တော်
ကြားရပါသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် သူ့လမ်းလျှောက်သည်က ကြမ်းပြင်
တွင် လမ်းလျှောက်သလိုပင် သက်သာ လွယ်ကူလှသည်။ သူက
ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ပြီး လူသေကောင်လို ဖြူရေခံ့ဖျော့တော့
နေသော်လည်း သူ၏ သွက်လက် လှုပ်ရှားမှုများက အံ့ဩ
ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ သူက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ၏ အမိုး
လုံးကြီးများကို ငြိမ်းမဆင်ဘဲ လှေကားနှင့် ကြီးများကိုသာ
အသုံးပြုပြီး လူ့ရွယ်တစ်ယောက်လို ဆေးသုတ်ခြင်း ပြုပါ
သည်။ ပြုစုသခင် ဖာစ်ခုထက်တွင် သူ မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို
ကြည့်ရသည်မှာ ရင်တုန်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ သူက သူ့ကိုယ်ကို
မတ်တတ်ကြီး ရပ်လိုက်ပြီး ကမ္ဘာကြီးကို ဖာစ်အောင် ကြွေးကြော်
တတ်ပါသည်။

‘သန်းတွေက မြက်ကို စားတယ်၊ သံချေးတွေက သံကို စားတယ်၊ မုသားစကားတွေက စိတ်ကို စားကြတယ်’

သို့မဟုတ် သူက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ မှာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို သူဘာသူ အဖြေပေးတတ်သည်။

‘ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်’

ကျွန်တော် အလုပ်ပြု၍ အိမ်ပြန်သော အခါများတွင် ခြံတံခါးဝ များရှိ ခုံရှည် များပေါ်တွင် ထိုင်နေ ကြသူများ၊ ဈေးဆိုင် ရှင်များ၊ ဈေးဆိုင် အလုပ် သမားများ၊ ၎င်းတို့၏ သခင်များက ကျွန်တော် ကို အမျိုးမျိုး မလိုတမခ လှေ့စင် ပြောင် ပြောဆိုကြပါသည်။ ဗထမပိုင်းတွင်မူ သူတို့၏စကား များသည် ကျွန်တော် ကို များစွာပင် အနှောင့် အယှက် ပေးပြီး မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ရသည်။

‘ရသမျှကြီးဟေ့၊ ဆေးသုတ်သမား ကြီးဟေ့၊ ကေ့နီမုန့် ကြီးဟေ့’

သည်အသံတွေကို နေရာတိုင်းမှာ ကြားရပါသည်။

သူတို့ကိုယ်တိုင် သူတို့လည်း ထိုကံယလုပ်ငန်းဖြင့် ရှာဖွေ စားသောက် နေကြရပြီး မကြာခင် ကာလ ကလေးက အထိ ရိုးသ ကျိုးနွံ တတ်သူများကလည်း တစ်ယောက်မျှ ကျွန်တော့် အပေါ်တွင် ညှာတခ ထောက်ထားခြင်း မရှိကြပါ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ကုန်ဈေးတန်းရှိ သံဆိုင် တစ်ဆိုင် ရှေ့တွင် လျှောက်သွားစဉ် မတော်တဆ ပုံစံမျိုးဖြင့် ကျွန်တော် အပေါ်သို့ ရေတွေ လေခင်းချပါသည်။ နောက် တစ်ကြိမ်တွင်မူ တုတ်ချောင်း တစ်ချောင်းဖြင့် ပစ်ပါသည်။

ငါးစိမ်းသည် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ကမူ တစ်ကြိမ်တိုင်
ကျွန်တော်ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ပြီး မလိုတမာသော အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်ကာ....

‘ဒီမယ် အရူး၊ မင်းအတွက်တော့ ငါ နည်းနည်းကလေးမှ
စိတ်မကောင်း မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်တာက မင်းအဖေအတွက်ပဲ’

ကျွန်တော်၏ အသိအကျွမ်း များကလည်း ကျွန်တော်နှင့်
တွေ့ရသည်ကို အနှောင့် အယှက် ဖြစ်ကြဟန် တူသည်။
တချို့က ကျွန်တော်ကို လူထူး လူဆန်း တစ်ယောက်လို့
ကြည့်ကြသည်။ လူပြောင်ကြီး တစ်ယောက်ဟု ထင်ကြသည်။
အချို့ကမူ ကျွန်တော်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရ၏။
တချို့ကမူ ကျွန်တော်ကို ဘယ်လို ဆက်ဆံရမှန်းမသိ ရှိကြ
သည်။ သူတို့၏သဘောကို ကျွန်တော် နားလည်ရခက်သည်။

တစ်နေ့တွင် အညူတာကို ဗေဒလရှိုင်း ဒီဗီယင်စကီ
လမ်းမကြီး အနီးရှိ လမ်းသွယ်ကလေး တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်
တွေ့ရှိရသည်။ ကျွန်တော်က စုတ်တံရှည်ကြီး နှစ်ခုနှင့် ဆေးပုံး
တစ်ပုံးကို သယ်ဆောင်ကာ အလုပ်သို့အသွား ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်ကို မြင်သောအခါ အညူတာ ဒေါသဖြစ်သွားဟန်
ရှိသည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို လမ်းပေါ်မှာ နှုတ်မဆက်ပါနှင့်’
သူမက ကျွန်တော်ကို လက်ကမ်းပေးခြင်း မပြုပါ။
တုန်လှုပ် ချေခက်ချားစွာနှင့် တင်းမာ ခက်ထန်စွာ ပြောသည်။

သူမ၏ အသံက တုန်ယင်လျက် ရှိသည်။ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလိုပင် သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ စို့လာသည်။

‘ရှင့်အနေနှင့် ဒါတွေလုပ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ယူဆရင် လုပ်ပါ၊ ဆက်လုပ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုတော့ နှုတ်မဆက်ပါနှင့်လို့ တောင်းပန်ပါတယ်’

ကျွန်တော်က ယခုအခါ ဗောလရှိုင်း လမ်းမကြီးမှ မနေတော့ပါ။ ဆင်ခြေဖုံးဒေသတစ်ခုဖြစ်သော မာကခရိုကာတွင် နေထိုင်ပါသည်။ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်တို့ကို ထိန်းကျောင်းခဲ့သော ကလေးထိန်း မိန်းမကြီး ကာပေါ့ဗနာ၏ အိမ်တွင် နေထိုင်ပါသည်။ သူမက စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိသည်။ သို့သော် အမြဲတမ်းလိုပင် စိတ်ညှိုးငယ်လျက် ရှိသည်။ အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးတွေကို မြင်ယောင် နေတတ်သည်။ တယ်လို အိပ်မက်မျိုးပဲ မက်မက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် နေတတ်သည်။ သူမ၏အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော ပျားကောင်များ၊ နကျယ်ကောင်များ အားလုံးကိုလည်း မကောင်းသော အတိတ် နိမိတ်များဟုပင် ယူဆသည်။ ကျွန်တော် အနေနှင့် ကမ္ဘာ အလုပ်သမား တစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း သူမက မည်သို့မှ အကောင်းမမြင်ပါချေ။

‘နင်တော့ ပျက်စီးပြီ၊ သွားပြီ၊ ပျက်စီးပြီ’

သူမက ခေါင်းကို ယမ်းခါရင်း ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစွာ ပြောသည်။

သူမ၏ အိမ်ကလေးတွင် သူမနှင့်အတူ သူမ၏ မွေးစားသား ပရိုကိုဖီ နေထိုင်သည်။ သူက အမဲသားသည်

တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူက အသက်သုံးဆယ် အရွယ်ရှိပြီး ရောမ လူလုံးလူကောင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဆံပင်နီနီ နှုတ်ခမ်းမွှေး ထောင်ထောင်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော်ကို အပေါက် ဓမ္မစတူလျှင် ဘာမျှမပြောဘဲ ရိုသေ လေးစားစွာဖြင့် လမ်း ဖယ်ပေးသည်။ သူ မူးလာလျှင် ကျွန်တော်ကို လက်ငါးချောင်း စလုံးဖြင့် အလေးပြုတတ်သည်။ ညဘက်ညလယ်စာ စားသော အခါများတွင် သူသည် တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်ရင်း လည်ချောင်း ရှင်းလျက်၊ ပင့်သက်ဖြာလျက် ရှိသည်ကို အခန်း နှိရုံကို ဖြတ်ပြီး သဲကဲ့စွာပင် ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။

‘မေမေရေ’

သူက အသံ တိုးတိုးဖြင့် ခေါ်သည်။

‘ဘာလဲ သား၊ ဘာလဲ သားကလေး’

မွှေးစားသားကို အချစ်ကြီး ချစ်လှသော ကာပေါ့မနာက မေးလိုက်သည်။

‘မေမေ ကောင်စားအောင် ကျွန်တော် လုပ်မယ်၊ မေမေ အသက် ကြီးသွားတဲ့အခါမှာ မေမေ့ကို ကျွန်တော် လုပ်ကျွေး သွားမယ်၊ မေမေ သေသွားတဲ့ အခါမှာလည်း မေမေ့ကို ကျွန်တော် စားရိတ်နှင့်ကျွန်တော် သင်္ဂြိုဟ်မယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့် စကားပဲ အမှန်ပြောတာပဲ’

ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် စောစောအိပ်ရာထပြီး စောစော အိပ်ရာဝင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးသုတ်သမား များသည် အစား များများ စားပြီး အိပ်မောကျနေအောင်

အိပ်ကြပါသည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါ။
ညအခါတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ရင်တွေ ခုန်နေတတ်ပါသည်။
ကျွန်တော်၏ ရဲဘော် ရဲဘက် များနှင့် ကျွန်တော်
ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နေ့လုံး
ဆိုသလိုပင် မင်းချက်လုံးတွေ ကန်းနေသလား။ အော့နာကျပြီး
ပေးပါစေ စသဖြင့် ကျိန်ဆဲခြင်းများ ဆဲရေးတိုင်းထူးခြင်းများ
ပြုလုပ်တတ်ကြသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာမျှ
မဖြစ်ကြပါ။

သုတို့က ကျွန်တော်ကို ဘာသာရေး ဇလေးစားသူဟု
ထင်မှတ်ကြပြီး ကျွန်တော်ကို သည်အတွက် နောက်ကြ
ဖြောင်ကြသည်။ ကျွန်တော် အဖေက ကျွန်တော်ကို စွန့်လွှတ်
လှိုက်ပြီဟုပင် ပြောကြသည်။ အမှန်တော့ သုတို့ကိုယ်တိုင်ပင်
ဘုရားရှိခိုးကျေခင်းသို့ မရောက်သည်မှစ ကြီးလှပို ဖြစ်သည်။
ဘုရားသခင်ထံတွင် အာပတ် မပြုသည်မှစလည်း ဆယ်နှစ်
ထက်မနည်းကြပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့
နေထိုင်သည်ကို ဤကဲ့သို့ ဆင်ခြေခေးကြသည်။ လူတွေကြားထဲ
တွင် ဆေးသုတ်သမား တစ်ယောက် ရောက်ရှိနေခြင်းသည်
ငှက်တွေကြားထဲတွင် ကျီးသန်းတစ်ကောင် ရောက်ရှိနေသည့်
အတိုင်းပင်ဟု ဥပမာ ပြုကြသည်။

သုတို့က ကျွန်တော်ကို အကောင်း မြင်ကြပြီး ဇလေးစားစွာ
ဆက်ဆံကြသည်။ ကျွန်တော် အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ်
မသောက်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်သည်ကို သဘော
ကျကြသည်။ သို့သော် ဆီနှင့်ဆေး မခိုးသည်အတွက်မူ သုတို့

အံ့ဩကြသည်။ အလုပ်ရှင်ထံမှ လက်ဖက်ရည်ဖုတ်တောင်းသည့်
အတွက်လည်း သူတို့ အံ့ဩကြသည်။ အလုပ်ရှင်၏ ဆီနှင့်
စားကို ခိုးယူခြင်းသည် အစဉ်အလာကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်နေသဖြင့်
ခိုးယူခြင်းဟုပင် မထင်မှတ်ကြတော့ပေ။

ရာဒစ်လို ရိုးသား ဖြောင့်တော်သူ တစ်ဦးပင် အိမ်အပြန်
တွင် ဆေးအဖြူနှင့် ဆီနည်းနည်းကို ယူသွားမြဲ ဖြစ်သည်။
မာကာရီကောမှ အိုးပိုင် အိမ်ပိုင်နှင့် နေနိုင်သော အလုပ်သမား
ကြီးများပင်လျှင် လက်ဖက်ရည်ဖိုး တောင်းရမည်ကို မရှက်
မကြောက်ကြပေ။ အလုပ်စသည့်နေ့ သို့မဟုတ် အလုပ်ပြီးသည့်
နေ့မျှစားတွင် ဘဏ္ဍေ လူရာမသွင်းလောက်သူ တစ်ဦးထံသို့
ကျွန်တော်၏ ရဲတော်များ တစ်စုတစ်ဝေးကြီး သွားရောက်
ကြမိုး လက်ဖက်ရည်ဖိုး ဆယ်ကျဲပက်လေးက ပေးသည်ကို
ရှိခိုးဦးတင်မကတ် ကျေးဇူးတင် နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ
သည်မှာ စိတ်ပေါက်စရာ စိတ်နောက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။
သူတို့လုပ်ပုံက ပရိယာယ် ကြယ်ဝသော မင်းခစားများ
နှင့် အမှုသည်တို့၏ ဆက်ဆံရေး အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်သည် နေ့တိုင်းလောက်ပင် ရှိတ်စပီးယား၏ပိုလို့နိုယပ်
ကို အမှတ်ရနေမိသည်။

‘ကနေ့ မိုးရွာလိမ့်မယ်နှင့် တူတယ်’

အလုပ်ရှင် တစ်ယောက်က မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်ရင်း
ပြောလိုက်လျှင်

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကနေ့ မိုးရွာမှာ သေချာတယ်’

ဆေးသုတ်သမားများက ပြန်ပြောမည်။

'ဒါပေမယ့် တက်လာတဲ့ တိမ်တွေက မိုးတိမ်တွေ မဟုတ်
ရင်တော့ ရွာမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုမှ ရွာမှာ
မဟုတ်ဘူး'

သို့သော် သူတို့သည် အလုပ်ရှင်များ၏ နောက်ကွယ်တွင်မူ
အလုပ်ရှင်များကို လှောင်ပြောင် သရော်လျက် ရှိကြသည်။
ဥပမာ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် ဝန်ထမ်းပေးပြီး
သတင်းစာ ဖတ်နေသည်ကို တွေ့လျှင်

'သူ့မှာ ဖတ်စရာတော့ သတင်းစာ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့်
စားစရာတော့ ဘာမှ မရှိဘူး'

အဖေနှင့် အစ်မတို့ နေထိုင်ရာ အိမ်သို့ ကျွန်တော် လုံးဝ
မသွားပါ။ ကျွန်တော် အလုပ်မှ ပြန်လာသော အခါများ
တွင် မကြာမကြာ ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ အိမ်တွင်
အစ်မ၏ စာများကို တွေ့ရှိရသည်။ အစ်မက အဖေအကြောင်း
တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့် ပူပူပန်ပန် ရေးထားသော စာများ
ဖြစ်သည်။

ညနေစာ စားချိန်တွင် အဖေသည် ဘာကိုမျှ မစားဘဲ
မှိုင်းနေတတ်သည့် အကြောင်း၊ လမ်းလျှောက်ရာတွင် မူးမော်
နေတတ်သည့် အကြောင်း၊ သူ၏ အခန်းထဲတွင် အခန်းတံခါး
သော့ပိတ်ပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ အခန်းအောင်း နေတတ်
သည့် အကြောင်းများ ဖြစ်သည်။

ထိုသဘင်းများက ကျွန်တော် ကို ဒုက္ခပေးပါသည်။ ည
ဘက်တွင် အိပ်၍ မရပါ။ ထိုအခါများတွင် ကျွန်တော်သည်

ဗော်လရှိုင်း ဒီပိုယင်စက်လမ်းကို ညဘက်တွင် တစ်ယောက်
တည်း လျှောက်သွားမိပါသည်။ မောင်ပိန်းနေသော ပြတင်း
ပေါက်များကို လှမ်းမျှော်မိပါသည်။ အိမ်ထဲရှိ အိမ်သားများ
နေမှ ကောင်းကြရဲ့လားဟု တွေးပူမိပါသည်။

ကျွန်တော့်၏ အစ်မသည် တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ကျွန်တော့်
ကို လျှို့ဝှက်စွာ လာရောက် တွေ့ဆုံတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်
တို့၏ အထိန်းအောက်ကြီးကို လာရောက်တွေ့ဆုံသည့် ပုံစံမျိုး
နှင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော အခါ
များတွင် သူမသည် အထူးပင် ဖြူရော် မေ့ဘုတော့လျက်
ရှိတတ်ပြီး မျက်လုံးများကလည်း ငိုထားသဖြင့် နီရဲနေကြ
ပါသည်။ သူမက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ချုံးပဲ့ချပြီး ငိုပစ်
လိုက်ပါသည်။

‘ဖေဖေဟာ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊
တကယ်လို့များ ဖေဖေ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင် မောင်လေး
အနေနှင့် တစ်သက်လုံး စိတ်ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊
ဘယ်လိုမှ မကောင်းဘူး မောင်လေး။ မေမေ ကိုယ်စား မမ
တောင်းပန်ပါတယ်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ပါကွယ်’

သူမက ယင်းသို့ ပြောတတ်သည်။
‘အိုမမရယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် အမှန်တော့ကို လုပ်နေတာ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြင်ရမလဲ၊ ကြိုးစားပြီး နားလည်ကြည့်ပါ
မမရယ်’

‘မေခင်လေး အမှန်အတိုင်း လုပ်နေတယ်ဆိုတာ မမ သိပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်အောင် တခြားနည်း
နှင့် လုပ်ပါကွယ်’

‘အို မြင့်မြတ်တဲ့ သူတော်စင်များ ဘုရား’
အဘွားကြီးက တံခါး၏ နောက်ဘက်မှ ညည်းတုံ့ခံလိုက်
သည်။

‘နင်တော့ ပျက်စီးပြီး ဒုက္ခတော့ ရောက်တော့မယ်၊ ဒုက္ခတော့
ရောက်တော့မယ်’

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာ ဗလဂိုဗို မမျှော်လင့်ဘဲ
ရောက်ရှိလာသည်။ သူက ပိုးရှပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် စစ်ကုတ်အင်္ကျီ
ထပ်ဝတ်ပြီး ပြောင်လက်နေသော ဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကြီးကို
စီးထားသည်။

‘ခင်ဗျားဆီကို အလည်လာတာပဲ’ သူက ကျောင်းသား
တွေ နှုတ်ဆက်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော် လက်ကို အစားရပါးရ
ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားအကြောင်း နေ့တိုင်း ကြားနေရပြီး
ခင်ဗျားဆီ လာရပြီး စကားပြောဖို့ စိတ်ကူးနေခဲ့တယ်။ သူတို့
ပြောသလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်း နှိုးနှိုးပေါ့၊ မြို့ထဲမှာ
နေရတာ တကယ် ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတာပဲ၊ စကားပြော
ရမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ အို မယ်တော် အရှင်မခရီး၊
ပူလိုက် အိုက်လိုက်တာ’

သူက စစ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ ပိုးရှပ်အင်္ကျီကို သူ
ဝတ်ထားလျက်

‘ဒီမယ်သုဇယ်ချင်း၊ ခင်ဗျားနှင့်ကျွန်တော် စကားပြောစမ်းပါရစေ’

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ပျင်းရိ ပြီးငွေ့လျက် ရှိပြီး ဆေးသုတ်သမားများအပြင် အခြား အပေါင်းအဖော် တစ်ဦးကို မျှော်လင့် တောင့်တနေသည်မှာ ကြာလှပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို တွေ့ရသောအခါ တကယ်ပင် ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ဘယ်ကစပြီး ပြောရမလဲဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အသည်းထဲ အူထဲကနေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ထောက်ခံတယ် ဆိုတာရယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ရှိဘဝကို လေးလေး နက်နက် ချီးကျူးပါတယ် ဆိုတာက စပြီး ပြောရမယ်’

သူက ကျွန်တော်၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

‘ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ လူတွေက ခင်ဗျားကို နားမလည် ကြဘူး၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ဘယ်သူကမှလည်း နားမလည်နိုင်ပါဘူး၊ မဆိုစလောက် လူတချို့က လွဲရင် ကျန်တဲ့ လူတွေ အားလုံးဟာ ဝက်နှာခေါင်းတွေ ချည်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူစား ဆိုတာကို ပျော်ပွဲစား လာတုန်းကတည်းက ကျွန်တော် သိခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ စိတ်ထူး မြင့်မြတ်တယ်၊ ရိုးသား ဖြူစင်တယ်၊ သဘောထူး ကြီးမားတယ်’

သူက စိတ်ပါ လက်ပါ ပြောနေသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝကို ဒီလောက် မြန်မြန်ကြီးနှင့် ဒါလောက် ပြင်းပြင်း ထန်ထန်ကြီး ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ဖို့ ဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့

စိတ်ကို အတော်ကြီး ထိုးဖောက် ဆုံးဖြတ်ရမယ်၊ နောက်ပြီး တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝကို ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့ အတိုင်း အခု အတိုင်းဆက်သွားဖို့ဆိုတာလည်း ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကိုရော အသည်း နှလုံးကိုရော အများကြီး အားစိုက် သွားရမယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခု ဆွေးနွေး ကြရအောင်၊ ကျွန်တော်ကို ပြောစမ်းပါ၊ ခင်ဗျား အခု အသုံးပြုထားတဲ့ စိတ် စွမ်းအင်တွေ၊ ကြိုးစား အားထုတ်မှုတွေနှင့် တန်ခိုးသတ္တိတွေကို တခြား တစ်ခုခုမှာ အသုံးပြုရင် ဆိုကြပါစို့၊ သိပ္ပံ ပညာရှင်ကြီး တစ်ဦးအဖြစ် အားထုတ်ရင် ဒါမှမဟုတ် အနုပညာရှင်ကြီး တစ်ဦးအနေနှင့် အားထုတ်ရင် အဘက်ဘက်မှာ ဒါထက် ပိုပြီး အကျိုး မသက်ရောက် နိုင်ဘူးလား?

ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြသည်။ ကာယ လုပ်ငန်း အကြောင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကျွန်တော်၏ သဘော ထားကို အောက်ပါ အတိုင်း ပြောပြသည်။ ခုန်အားရှိသူ များသည် ခုန်အားမဲ့သူများ၏ ကျေးကျွန် မဖြစ်သင့်။ အနည်းစုသည် အများစုအပေါ် တွင် မမှီခိုသင့်။ နောက်တစ်မျိုး ပြောရလျှင် မည်သူမဆို သန်စွမ်းသည် ဖြစ်စေ၊ ချည့်နဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည် ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည် ဖြစ်စေ ဘဝ ရပ်တည်မှုအတွက် ညီတူညီမျှ ပါဝင် လှုပ်ရှား ရုန်းကန် ကြရမည်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် မှုစကိုယ်ရပ်ရမည်။ ဤကိစ္စကို ညီညီမျှမျှ လုပ်ဆောင်ရန်အတွက် လူအားလုံးပင် ကာယ လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင် ကြခြင်းထက် ကောင်းသော နည်းလမ်း မရှိပါ။

၉၂ နတ်နွယ်

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့ သဘောက လူတွေအားလုံး တစ်ယောက်
မကျန် ကဗယ လုပ်ငန်းကို လုပ်ကြရမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် လူတွေအားလုံး အဘော်ဆုံး ဆိုတဲ့ လူတွေပါ
အပါအဝင် တွေးခေါ်ရှင်ကြီးတွေ၊ အသိပညာရှင် ကြီးတွေ
အားလုံးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ရပ်တည်မှုအတွက် ကိုယ့်ဘာကိုယ်လုပ်ကြ
ရမယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ အချိန်တွေကို ကျောက်ခဲ ထုတဲ့နေရာတွေနှင့်
အိမ်ခေါင်မိုးဆေးသုတ်တဲ့ နေရာတွေမှာ အချိန်ဖြုန်း နေရရင်
လူ့လောက တိုးတက်မှုကြီးမှာ အန္တရာယ် ဖြစ်မနေဘူးလား’

‘ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်မှလဲ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်
ပြောမယ်၊ တိုးတက်မှုဆိုတာကို ချစ်ခြင်း မေတ္တာနှင့် ကိုယ်ကျင့်
တရား ကောင်းမွန်မှုတွေ မှာပဲ တွေ့နိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ
လူတစ်ယောက် အတွက် ကျွန်ခဲ မနေရဘူးဆိုရင်၊ ဘယ်သူ
အပေါ်မှာမှ တာဝန်ကြီး ဖြစ်မနေဘူးဆိုရင် တခြား ဘယ်လို
တိုးတက်မှုမျိုးကို ခင်ဗျား လိုချင်သေးသလဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

‘မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောမယ်’ ဗလစဂိုဗိုရတ်တရက်
ပေါက်ကဲ့ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ‘မဟုတ် သေး ဘူး၊
ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ခရစ်ယာန်ကျမ်းကျမ်းကောင် သူ့အခွံထဲမှာ
သူ နေပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ဇွမ်းရည် ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ကိုယ် ကြိုးစားနေပြီး
ကိုယ်ကျင့်တရား ကိစ္စတွေမှာ အပေါ်ယံကြော လုပ်နေတာ
တွေကို တိုးတက်မှုလို့ ခေါ်မလား’

‘ဘာ အပေါ်ယံကြောလဲ’ ကျွန်တော် မခံချိမခံသာ ဖြစ် သွားသည်။ ‘ခင်ဗျားကို တခြားလူတွေက ထမင်း မကျွေး ရဘူး။ အဝတ်အစား မပေးရဘူး။ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်မပို့ရဘူး။ ရန်သူတွေရဲ့ လက်ကနေ ကာကွယ် မပေးရဘူးဆိုရင် ကျွေးကျွန် စနစ်ကို အခြေပြုထားတဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ ဒါဟာ တိုးတက် မှုပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အမြင်မှာတော့ ဒါဟာ တကယ် အစစ်အမှန် တိုးတက်မှုပဲ။ လူတွေအဖို့ လိုအပ်ချက်နှင့် ဖြစ်နိုင်တဲ့ တိုးတက်မှုပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တိုးတက်မှု နယ်နိမိတ်ဟာ အဆုံးမရှိတဲ့ အနန္တ ကာလအထိ တည်ရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိ အခြေအနေ ယူဆချက်နှင့် လိုအပ်ချက် အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဖြစ်နိုင်တဲ့ တိုးတက်မှုလို့ ပြောတာ ကတော့... ကျွန်တော်ပြောတာ စိတ်မဆိုးနှင့်နော်... အဟောင့်ကို ထူးဆန်းတာပဲ’

‘ခင်ဗျား ပြောသလို တိုးတက်မှု နယ်နိမိတ်ဟာ အနန္တ ကာလအထိ တည်ရှိနေတယ်ဆိုရင် အဲဒီအဓိပ္ပာယ်က ဒီလောက ကြီးရဲ့ ချည်မျှင်ချက်ကလည်း ယတိပြတ် မရှိတော့ဘူးလို့ ပြော ရမယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ဒီလောကကြီးမှာ နေနေပြီး တကယ်တော့ နေနေတယ် ဆိုတာကိုလည်း သေသေချာချာ မသိဘူးပေါ့’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မသိဘူး ဆိုတာက ခင်ဗျားသိတယ် ဆိုတာလောက်တော့ မတိုးဘူး။ ကျွန်တော်က တိုးတက်မှု၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဖွံ့ဖြိုးမှုဆိုတဲ့ လှေကားကြီးကို

တက်သွားတယ်၊ တက်ပြီးရင်း တက်သွားနေတယ်၊ တယ်အထိ
 တက်သွားနေတယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ
 မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအံ့ဖွယ်လေ့ကားကြီးအတွက် အသက်ရှင်
 နေရကျိုးနပ်တာတော့အမှန်ပဲ၊ ဒီကာလအတွင်းမှာဘာအတွက်
 အသက်ရှင်နေရတယ်ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားသိတယ်၊ လူတချို့
 ကို ကျွန် မလုပ်ရဘူး၊ ပန်းချီ ဆရာကြီး တစ်ယောက်နှင့် သူ့
 အတွက် ဆေးကြိတ်ပေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ခင်ဗျားထူ ရှည်ထူ
 စားသောက်နိုင်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေက လူတစ်ချို့
 သာမန် စားဝတ်နေရေး ကိစ္စတွေပဲ၊ ဒါအတွက် သက်သက်
 အသက်ရှင်နေရမယ် ဆိုရင်တော့ စိတ်ပျက်စရာကြီးပဲ၊ သတ္တဝါ
 တချို့က သတ္တဝါ တချို့ကို ကျွန်လုပ်မယ်ဆိုရင် လုပ်စမ်း
 ပါစေ၊ တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် စားကြစမ်းပါစေ၊
 သူတို့အတွက် ဘာမှ စဉ်းစားနေရမှာ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျား
 အနေနှင့် သူတို့ကို ကျေးကျွန် စနစ်ကနေ ကယ်ဖို့လို့ ဘယ်လိုပဲ
 လုပ်လုပ် သူတို့အားလုံးဟာ တစ်ချိန်မှာ သေကုန်ပြီး ပုပ်ကုန်
 ကြမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် စဉ်းစားရမှာက ဝေးလံတဲ့
 အနာဂတ် တစ်နေရာကနေပြီး လူသားတွေ အားလုံးအတွက်
 စောင့်နေတဲ့ မသိရှိသေးတဲ့ ရောမ အရာဝတ္ထုကြီးကိုပဲ

ဗလာဂိုဗိုသည် ကျွန်တော်နှင့် စိတ်ပါလက်ပါ ဆွေးနွေး
 လျက် ရှိသော်လည်း တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ စိတ်သည်
 တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း ကျွန်တော် သိမြင်ရပါ
 သည်။

ခင်ဗျား အစီမံ မလုပ်တော့ဘူးနှင့် တူတယ်

သုက လက်မှ နာရီကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘သု မနေ့က ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို လာတယ်၊ ခင်ဗျား ဆီကို သွားမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျေးကျွန်ကိစ္စ... ကျေးကျွန်ကိစ္စကိုပဲ ပြောနေတယ်’ သုက ဆက်ပြောပြန်သည်။
‘ဒါပေမယ့် ဒါက အထူး ပြဿနာပဲ၊ ဒီလို ပြဿနာမျိုးတွေ ဟာလူ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးက တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေရှင်းသွားမယ့် ပြဿနာမျိုးတွေပဲ’

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးတက် ပြောင်းလဲမှု အကြောင်းကို ဆက်ပြီး ဆွေးနွေး ကြသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ အယူအဆကို တင်ပြသည်။

လူတစ်ယောက်သည် သူ၏ အကောင်းအဆိုး ပြဿနာကို သူ့ တာဝန်သို့ ဖန်တီးသည်။ လူ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးက တဖြည်းဖြည်း ချင်း ပြောင်းလဲ သွားမည်ကို စောင့်စား မနေပါ။ ထို့အပြင် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းလဲမှုတွင် အသွားနှစ်ဖက် ရှိသည်။ လူသားများ၏ အတေးအခေါ် တစ်ခု တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးတက် ပြောင်းလဲနေစဉ်မှာပင် အခြား အတေး အခေါ် တစ်ခုက တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြစ်ပေါ် ထွန်းကားလာနေ သည်။

ကျေးကျွန်စနစ် ပျက်သုဉ်းသွားသည်၊ သို့သော် အရှင်ရှင် စနစ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ လစ်ဗရယ်ဝါဒ အထက်အထိပ် ရောက်နေစဉ် ဥပမာ ဗာဟုန်ခေတ်ကာလ အချိန်မျိုးတွင် အများစုကြီးက အနည်းစုကို အစောရစော စပြောစွာ ကျေးဇူး နေချိန်၊ အဝတ်အထည် လုံလောက်စွာ ဆင်ယင်နေချိန်နှင့်

ကာကွယ် စေခင့်ရှောက်နေချိန်တွင် အမျှစးစုကြီး ကိုယ်တိုင် မှုစမှု စးရမဲ၊ ဝတ်ရမဲ၊ ကာကွယ်ရမဲ ဖြစ်နေကြသည်။ သည်လို အခြေအနေများသည် သင်နှစ်သက်ရာ မည်သည့်လမ်းစဉ် မည်သည့် အယူအဆနှင့်မဆို လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်နေပါမည်။ အကြောင်းမှာ တခြားလူများကို ကျွန်ုပ်ပြုသည့်စနစ်သည် ကောင်းမွန်စွာ ဖွံ့ဖြိုးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ယခု အခါတွင် ကျေးကျွန်များကို မြင်းစောင်းများ အတွင်း၌ ရိုက်နှက်ခြင်း မပြုကြတော့ပေ။ ကျေးကျွန် စနစ်ကို လှပစွာ ပြုပြင်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဥပမာ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်မှုမျိုး တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လျှင်လည်း လုပ်သင့်၍ လုပ်ရကြောင်းကို အကြောင်းပြ နိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အေးတူး အခေါ်တူး အများကြီး ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

သို့တိုင် ကျွန်တော်တို့သည် ယခုလို တစ်ဆယ့် ကိုးရာစု နှစ်စဉ်ပိုင်းမှာပင် ကာယလုပ်ငန်းများ အားလုံးကို အလုပ်သမားတွေ အပေါ်မှာပင် ပုံချလျက် ရှိကြသည်။ အကြောင်းပြကတော့ တွေးခေါ်ရှင် ကြီးတွေ၊ အသိပညာ ရှင်ကြီးတွေ ဖြစ်ကြသော လူ့တော်ကြီး များကို ကာယ လုပ်ငန်းများ လုပ်ခိုင်းနေလျှင် ၎င်းတို့၏ အဖိုးတန်လှသော အချိန်များကို ဖြုန်းတီးပစ်နေရာ ကျပြီး လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ တိုးတက်မှုတွင် အန္တရာယ် ရှိနိုင်သည်ဟု ဆိုနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်အစ်မ ရောက်ရှိလာသည်။ သူမက ဆရာဝန်ကို မြင်တွေ့သွားသောအခါကတုန်ကယင်နှင့်လှုပ်လှုပ်

ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး သူမသည် ယခုပင် ဖခင်ထံ ပြန်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသည်။

‘ကလီယိုပက်ထရာအလက်ဆီယက်ဖုဒူး... ဒီမှာကျွန်တော်တို့နှင့် နာရီဝက်လောက်ကလေး နေရုံနှင့် ခင်ဗျားအဖေဘာဖြစ်သွားမှာလဲ’

ဗလာဂိုဗိုက သူ၏ ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိကာ မေတ္တာရပ်ခံသည့် အနေဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတတ်ပြီး အခြားသူများကိုလည်း သူ့လိုပင် ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ် သွက်သွက် လက်လက် ဖြစ်လာအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ အစ်မသည် ရှင်ရှင်လန်းလန်း မယ်ရယ်မောမော ဖြစ်နေတော့သည်။ ပျော်ပွဲစား လာရောက်စဉ်က အတိုင်းမင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကွင်းပြင်ထဲသို့ သွားကြသည်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်ကြသည်။ စကားတွေ ဆက်ပြီး ပြောကြသည်။ မြို့ဘက်ဆီသို့ ဝေးမျှော်ကြသည်။ ညနေခင်း နေရောင်ခြည်တိုင် ပြတင်းပေါက်များ အားလုံး ရှေ့ရောင်တောက်နေကြသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်ကား ကျွန်တော့်ထံသို့ ကျွန်တော့်အစ်မ လာရောက်သည့် အချိန်တိုင်းမှာပင် ဗလာဂိုဗိုလည်း ရောက်ရှိလာပါသည်။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အခန်းတွင် အမှတ်မထင် မတော်တဆ တွေ့ဆုံကြသည်အလား နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

အစ်မသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုံ ပြောဆိုနေကြ
သည်ကို ပျော်ရွှင်စွာ တက်ကြွစွာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စိတ်ဝင်
စားစွာနှင့် နားထောင်နေတတ်ပါသည်။ သူမ၏ ရှေ့တွင်
ကမ္ဘာသစ် တစ်ခုကို တဖြည်းဖြည်း တွေ့မြင်နေရသည့်အလား
ဖြစ်သည်။ သူမအနေနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်မက် မမက်ခဲ့ဖူး
သော ကမ္ဘာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ယင်းကမ္ဘာသစ်ကို သူမက
ကြီးပမ်းကစ လေ့လာ ဆန်းစစ်လျက် ရှိသည်။

ဆရာဝန် ရောက်မလာသေး အခါများတွင်ကား သူမ
သည် ငြိမ်သက်ပြီး ညှိုးငယ်လျက် ရှိတော့သည်။ အကယ်၍
သူမသည် ကျွန်တော်၏ ခုတင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်စမ်းစမ်း
ကျလေလျှင်လည်း သူမအနေနှင့် ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း
မပြုသော အကြောင်းအရာများကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ဩဂုတ်လတွင် ရာဒစ်က ကျွန်တော်တို့ကို မီးရထားလမ်း
တွင် သွားရောက် လုပ်ကိုင်ရန် အဆင်သင့် ပြင်ထဲမှ ဖြစ်
ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှ 'နယ်နှင့်ခြင်း' မခံရမီ ရက်
အနည်းငယ် အလိုတွင် ကျွန်တော်၏ ဖခင် ရောက်ရှိလာသည်။
သူ ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ သူ့မျက်နှာ နီနီရဲရဲကြီး
ကို အေးအေးဆေးဆေး ချွေးသုတ်နေသည်။ ထို့နောက်
ကျွန်တော်တို့မြို့မှ ထုတ်ဝေသော သံတော်ဆင့် သတင်းစာကို
သူ အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သတင်း တစ်ပုဒ်
ဖတ်ပြုသည်။ စကားလုံးတိုင်းကို အလေးအနက်ပြုကာ ဖြည်း
လေးစွာ ဖတ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူ တစ်ဦးဖြစ်သော နိုင်ငံတော်
ဘဏ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ သားသည် ဘဏ္ဍာရေးဌာနတွင်
ဌာနမှူး တစ်ဦး အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသည့် သတင်း
ဖြစ်သည်။

‘ဒီအချိန်မှာ မင်းက ဘာဖြစ်နေသလဲ’ သူက သတင်းစာကို
ခေါက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ‘သူတောင်းစား တစ်ယောက်၊
အလေ ဣတော တစ်ယောက်ပဲ။ သာမန် လူတန်းစားတွေနှင့်
လယ်သမားတွေကတောင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လေ
အောင် ပညာသင်ပေးနေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ထင်ရှား
ကျော်ကြားတဲ့ ဆွေကြီး မျိုးကြီးထဲက ပိုလိုနေတဲ့ တစ်ယောက်
ဖြစ်တဲ့ မင်းက အောက်တန်းစား လောကကို ဆင်းနေတယ်။
ဒါပေမယ့် ငါ ဒီကိုလတာစ မင်းနှင့် စကားပြောရအောင်
လာတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ငါ လုံးဝ စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ။ ငါ
ဒီကို လာတာက မင်းအစ်မကို လာရှာတာပဲ။ ညနေစာ
စားပြီးကတည်းက အိမ်က ထွက်သွားတာပဲ။ အခု ခုနစ်နာရီ
ထိုးပြီးနေပြီ။ သူ ပြန်မလာသေးဘူး။ အခုတလော သူ ငါ့ကို
မပြောဘဲနှင့် အိမ်က ထွက်ထွက်သွားနေတယ်။ မိဘအပေါ်
မှာ ရိုသေလေးစားမှု နည်းလာတယ်။ အဲဒါ မင်းဆီက လာတဲ့
မကောင်းတဲ့ သြဇာလွှမ်းမိုးမှုတွေပဲ။ သူ ဘယ်မှာလဲ’

ကျွန်တော့်အနေနှင့် အကြောင်းသိဖြစ်နေသော ထီးကို
သူ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော်က အလိုလိုပင်
ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်လို သတိ အနေအထား
ဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ ဖခင်က ရိုက်မည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေမိ

ဇာတိ။ သို့သော် ကျွန်တော်က ထီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို
သူ တွေ့မြင်သွားသည်။ ယင်းအတွက်ပင် သူ့ကိုယ်ကို ထိန်း
ချုပ်လိုက်ဟန် ရှိသည်။

မင်းဘာမင်း ကြိုက်သလိုနေ၊ မင်းကို ငါစွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ
သူက ပြောလိုက်သည်။

အို သူတော်စင်ကေခင်း အပေါင်းတို့... နင်ကလေးဟာ
တံဆိုး သူကလေးပဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဒုက္ခတွေ့မြင်နေတယ်၊ ဒုက္ခတွေ့
ဒုက္ခတွေ့ လာနေကြပြီ။

အဘွားကြီးက တံခါး၏ နောက်ကွယ်မှ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

မီးရထားလမ်း လုပ်ငန်းခွင်သို့ ကျွန်တော် ဝင်ရောက်နေပြီ
ဖြစ်သည်။ မိုးသည် သြဂုတ်လ တစ်လလုံး ဆိုသလိုပင် အဆက်
မပြတ် ရွာသွန်းလျက် ရှိသည်။ စိမ့်ပြီး အေးနေသည်။ ဂျုံများကို
လယ်ကွင်းထဲမှ မသယ်ကြရပါ။ လယ်ကွင်းကြီးများတွင် ဂျုံကို
စက်ဖြင့် ရိတ်ကြသည်။ ရိတ်သားသော ဂျုံများသည် အစည်း
များ ဖြစ်မလာဘဲ အပုံကြီးများသာ ဖြစ်နေတော့သည်။
ယင်းအပုံကြီးများသည် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ မည်းလာပြီး
ဂျုံစေ့များ အပင်ပေါက်လာကြတော့သည်။

အလုပ် လုပ်ရသည်မှာ ခက်ခဲ လှသည်။ ကျွန်တော်တို့
လုပ်သမျှကို မိုးက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ဘူတာရုံ အဆောက်အအုံများတွင် နေခွင့်
အိပ်ခွင့် မပေးပါ။ နေ့အခါတွင် ရထားသမားများ နေထိုင်
သော တဲစုတ် တဲပုတ် ကလေးများတွင်သာ နေကြရသည်။
ညထက်တွင် ကျွန်တော်အိပ်၍မရပါ။ ချမ်းသည်က တစ်ကြောင်းမ

ခြကောင်တွေက မျက်နှာနှင့် လက်တွေပေါ်ကို တက်လာကြသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

တံတားအနီး၌ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကိုင်ကြစဉ်တွင် 'ရထားသမား'များသည် ညနေတက်တွင် အုပ်စုနှင့် ရောက်လာကြပြီး ဆေးသုတ်သမားတွေကို ရိုက်ပုတ် ကြပါသည်။ ဤသည်မှာ သူတို့အတွက် အားကစားနည်း တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ရိုက်နှက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စုတ်တွေကို ခိုးယူ သွားကြသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ရန်စသည် အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ အလုပ်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။ ဥပမာ ပြောရလျှင် အချက်ပြတ်များကို ဆေးစိမ်းတွေနဲ့ သုတ်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ဒုက္ခသုက္ခများကို ထပ်လောင်းလိုက်သည့် အချက်ကတော့ ရာဒစ်က ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ခများကို မှန်မှန် မရှင်းနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရထားလမ်း တစ်လျှောက်ရှိ ဆေးသုတ်လုပ်ငန်းများ အားလုံးကို ကန်ထရိုက်တစ်ယောက်က ရသည်။ အဆိုပါ ကန်ထရိုက်က တခြား ကန်ထရိုက် တစ်ယောက်ကို လွှဲပြောင်းပေးသည်။ ၎င်းကတစ်ဖန် နှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်း အမြတ်ယူပြီး ရာဒစ်လက်သို့ တစ်ဆင့် လွှဲပြောင်း ပြန်သည်။

အလုပ်မှာ အကျိုးအမြတ် မရှိပါ။ သည်အထဲတွင် မိုးက မြေပူရာ ကင်းမွှောင်လျက်ရှိသည်။ အချိန်တွေကုန်ပြီး ကျွန်တော် တို့မှာ အပုပ် မလုပ်နိုင်ကြပါ။ သို့သော် ရာဒစ်က အလုပ် သမားတွေကို နေ့စဉ် ရှင်းပေးနေရသည်။ ဆာလေရင် မှတ်သိမိ

၈၀၅ နတ်စွယ်

နေသော ဆေးသုတ်သမားများက သူ့ကို ထိုးကြိတ်ကြသည်။
လှူလိမ်ကြီး၊ သွေးစုပ်ကောင်ကြီး၊ သစ္စာဖောက်ကြီးဟု ဆိုကြ
သည်။

ထိုအခါ သူသည် သက်ပြင်းချကာ ဘုရား စာခင်ထံ
ဆုတောင်းပြီး မဒင်ချက်ပရာကော့ထံ သွားရောက်ကာ ပိုက်ဆံ
ချေးရပြန်တော့သည်။

ထို့နောက် မိုးမှောင်မှောင်ကျကာ မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာပြီး ရွှံ့ဗွံ့ထူထူ ထတော့သည်။ အလုပ်လက်မဲ ဖြစ်ကြရသည်။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်မရှိသဖြင့် အိမ်မှာ သုံးရက်လုံးလုံး ထိုင်နေရသည်။ သို့မဟုတ် ဆေးသုတ်သည့်အလုပ် မဟုတ်သော ကျပန်းအလုပ် များကို လုပ်ကိုင်ရသည်။ ဥပမာ တစ်နေ့ကို ကိုပက်နှစ်ဆယ်ဖြင့် မြေကြီး သယ်ရသည်။

ဒေါက်တာ ဗလစဂိုဗို စိန့်ပီတာစပတ်မြို့သို့ သွားရောက် ရသည်။ အစ်မလည်း ကျွန်တော်ထံ မလစရောက်တော့ပါ။ ရာဒစ်နေမကောင်းဖြစ်ပြီး သူ့အိမ်မှာ လဲနေသည်။ သေမည့် ရက်ကို တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။

ကျွန်တော်၏စိတ်ဓာတ်မှလည်းမိုးမှောင်ကျလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ကာယအလုပ်သမား တစ်ယောက် ဖြစ်လေရ သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့မြို့၏ ဘဝကို အဆိုးဘက်မှ တွေ့မြင် နေရတော့သည်။ နေ့စဉ်လိုပင် မကောင်းသည့် အရိပ်လက္ခဏာ များကို တွေ့ရှိနေရပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ရပါတော့

သည်။ အပြင်ပန်းအားဖြင့်ကြည့်လျှင် တကယ် လူ့ကောင်းများ
ဖြစ်ကြပြီး တစ်ချိန်က ကျွန်တော့်အနေနှင့် မည်သို့မျှ သံသယ
မရှိခဲ့သော မြို့သူမြို့သားများသည် ယခုအခါ အင်မတန်မပင်
ယုတ်ညံ့ပြီး ရိုင်းစိုင်း ရက်စက်ကာ မည်သည့် မကောင်းမှုကို
မဆို ပြုလုပ်နိုင်သူများ ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့လို သာမန်လူတန်းစားများသည် အလိမ်ခံကြ
ရသည်။ အညာခံကြရသည်။ တံခါးပေါက် အပြင်ဘက်နှင်းတော
ထဲတွင် နာရီပေါင်းများစွာ ရပ်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။
ကျွန်တော်တို့မှာ အစော်ကား ခံကြရသည်။ နိုင်ထက်စီးနင်း
အလုပ်ခံကြရသည်။

ဆောင်းဦးပေါက် ကလေးတွင် ကျွန်တော်သည် မြို့မ
ကလပ်ရှိ စာကြည့်ခန်းနှင့် အခြားအခန်း နှစ်ခန်းကို နံရံကပ်
စက္ကူများ ကပ်ရသည်။ စာရွက် တစ်ရွက်လျှင် ခုနစ်ကိုပက်
ရသည်။ သို့သော် ငွေလက်ခံဖြတ်ပိုင်းတွင် တစ်ဆယ့်နှစ်ကိုပက်ဟု
ရေးပေးရန် ပြောသည်။ ကျွန်တော်က မရေးနိုင်ကြောင်း
ပြောသောအခါ ကလပ်အမှုဆောင် လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်
ရှိသော ရွှေကိုင်းမျက်မှန်နှင့် မှန်မှန်ရည်ရည် မျက်နှာနှင့်
လူကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကြိမ်းမောင်းပါသည်။

‘မင်း နောက်ထပ် လျှာရှည်နေရင် မင်းမျက်နှာကို ငါ
ရိုက်ပစ်လိုက်မယ်’

ကျွန်တော်သည် ဝိသုကာကြီးပိုလိုနော့၏သားဖြစ်ကြောင်း
လက်ပါးစေ တစ်ယောက်က သူ့ကို တိုးတိုးပြောသောအခါ
သူ ကသိ ကအောက်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာကြီး နီရဲသွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူသည် သတိပြန်ဝင်လာပြီး ကျန်ဆဲ လိုက်သည်။

‘ခွေးမသားအကေခင်’

ဆိုင်များသို့ သွားရောက်လျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့ အလုပ် သမားများကို ပုပ်သိုးနေသော အသားများ၊ မှိုတက်နေသော ဂျုံ၊ မြေနှင့် သုံးပြီးသော လက်ဖက်ခြောက်များကို လိမ်လည် ရောင်းချကြသည်။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း များ သို့ သွားရောက်လျှင်လည်း ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို တွန်းထုတ်ကြသည်။

ဆေးရုံများသို့ သွားရောက်လျှင်လည်း ဆရာဝန်၏ လက်ထောက်များနှင့် သူနာပြုဆရာမများက ကျွန်တော်တို့ကို ဖြတ်စား လှုပ်စား လှုပ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် မရှိဆင်းရဲသဖြင့် သူတို့ကို လာဘ် မထိုးနိုင်ခဲ့လျှင်လည်း လက်စားချေ ခက်ခတ်သည့် အနေဖြင့် ညစ်ပတ်ပေရေသော ပန်းကန်များဖြင့် ကျွေးမွေးတတ်ကြသည်။

စာတိုက်သို့ သွားလျှင်လည်း ဘဝမျှ အရာမရောက်သော စာရေးမပေါက်စ ကလေးကပင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ကို တိရစ္ဆာန်များ၊ လို့ ဆက်ဆံပြီး ရှိုင်းပြု ခမောက်မေ့စွဲခ အော်ငေါက်တတ်သည်။

‘အဲဒီမှာ နေဦး၊ ဘယ်ကို တိုးလစတလဲ’

ခြံစောင့်ခွေးများကပင် ကျွန်တော်တို့ကို ရန်သူလို ဆက်ဆံ ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုလျှင် အထူးတလည် မခန့်ဖီပြီး ပြေးလာတတ်ကြသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်၏ အခြေအနေသစ်တွင် ကျွန်တော် အနေနှင့် စိတ်အထိခိုက်ရဆုံးမှာ တရားမျှတမှု လုံးဝ ကင်းမဲ့ နေခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။ အများ ပြော သည့် စကား အရ ပြောရလျှင် ဘုရားသခင် မေ့လျော့နေသူများ ပင် ဖြစ်သည်။

အလိမ်အညာ မခံရသည့် နေ့ဟူ၍ တစ်နေ့ မျှ မရှိပါ။ ကျွန်တော်ကို ခြောက်ဆေးဆီ ရောင်းသော ကုန်သည် တွေ ကလည်း လိမ်ကြသည်။ ကျွန်တော် တို့ကို အလုပ်ပေးသော ကန်ထရိုက်တာတွေကလည်း လိမ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် ဘာအခွင့် အရေးမျှ မရှိသည့်ကို အလှူ ပြောနေစရာ မလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်အားခအတွက် ရရှိသော ပိုက်ဆံကိုပင် ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့က သနား သဖြင့် စွန့်ကြဲသော ပိုက်ဆံအဖြစ် တောင်းခံ ကြရသည်။ နောက်ဖေး တံခါးပေါက်တွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဦးထုပ်ကို လှန်တာ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။

မြို့မကလပ်ရှိ စာကြည့်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်း တစ်ခန်းကို နံရံကပ်စက္ကူများ ကျွန်တော် ကပ် နေရသည်။ တစ်ညနေ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်မည့် အပြုတွင် အင်ဂျင်နီယာ ခိုဇီကော့၏သမီး စာအုပ်တွေ တစ်ပွေ့ တစ် ပိုက် ကြီးနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

သူမက ကျွန်တော့်ကို ရုတ်ခြည်းပင် မှတ်ခံသွားပြီး သူမ၏ လက်ကို ဆန့်တန်းပေးကာ ပြောပါသည်။

သူမက ပြုံးလဲပြီး ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထား သော ဝတ်ရုံကြီး၊ ကော်ပုံးနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန်ကျ

နေသော နံရံကပ် စက္ကူများကို အထူးအဆန်းများဆွယ်
ရင်သပ်ရှုမောစွာ ကြည့်ရှုနေသည်။ ကျွန်တော် မနေတတ်
မထိုင်တတ် ဖြစ်လာပြီး သူမလည်း ကသိကအောက် ဖြစ်နေဟန်
ရှိသည်။

အစ်ကို့ကို အခုလိုမျိုးကြည့်နေတာကို စိတ်မဆိုးနှင့်နော်၊
အစ်ကို့ သတင်းတွေ ကျွန်မ အများကြီး ကြားရတယ်၊ အထူး
သဖြင့် ဒေါက်တာ ဗလာဂိုဗိုဆီက ကြားရတယ်၊ သူက
အစ်ကို့ကို တကယ်ကို ရိုးရိုးသားသားကြီး ခင်နေတာပဲ၊
နေခက်ပြီးတော့ အစ်ကို့ အစ်မနှင့်လည်း ကျွန်မတွေ့တယ်၊
အစ်ကို့ အစ်မက တကယ်ချစ်စရာ ကောင်းပြီး တကယ် ခင်စရာ
ကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကို့ အနေနှင့် အခုလို ရိုးရိုး
သမန်ဘဝကို ရွေးချယ်တဲ့အတွက် ဘာမှ ပြဿနာ မရှိဘူး
ဆိုတာကိုတော့ သူ သဘောပေါက်အောင် ပြောလို့ မရဘူး၊
အမှန်ကတော့ ဘာမှ ပြဿနာမရှိရုံတင်မကဘူး၊ အစ်ကို့ဟာ
ဒီမြို့မှ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ'

သူမက ကော်ပုံးနှင့် နံရံကပ် စက္ကူများကို တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ ထင်ပြောပြန်သည်။

ကျွန်မကို အစ်ကိုနှင့် ရင်းနှီးအောင် မိတ်ဆက်ပေးစမ်း
ပါလို့ ဒေါက်တာဗလာဂိုဗိုကို ကျွန်မ ပြောတားတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် သူ မေ့နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် အချိန်မရဘူးလားပဲ၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ ကျွန်မတို့ တွေ့ကြပြီ၊ အဲဒီတော့
ကျွန်မဆီကို အစ်ကို့လာလည်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အများကြီး
ဝမ်းသာပါတယ်၊ အစ်ကို့နှင့်ကျွန်မ စကားတွေ သိပ်ပြောချင်

နေတယ်၊ ကျွန်မလည်း သာ မန် လူ တစ်ယောက် ပါပဲ အစ်ကို'

သူမက လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်ပြီး
'ကျွန်မနှင့် ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ စားစည်းကမ်း ကလနား
တွေကိုမှ ထားစရာမလိုပါဘူး၊ အဖေလည်း အိမ်မှာ မရှိဘူး၊
စိန့်ပီတာစတတ်ကို သွားနေတယ်'

ထို့နောက် သူမက သူ့ဂါဇန်စ ထိခတ်လှုပ်ရှားသံဖြင့်
စာကြည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထိုညက ကျွန်တော်
တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ပါ။

အခြေအနေ ဆိုးရွားလှသော ကျွန် ဆောင်းဦးပေါက်
ကာလတွင် ကျွန်တော် အပေါ်တွင် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း
ရှိသူ တစ်ဦးက ကျွန်တော်၏ နေထိုင်စားသောက်မှု သက်သာ
ကောင်းမွန်စေရန်အတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့် ရှောက်ရည်များ၊
မုန့်များ သို့မဟုတ် ငှက်ကင်များ စသည်တို့ကို မကြာမကြာ
ဆိုသလို ပေးပို့လျက် ရှိသည်။

ယင်းပစ္စည်း များကို စစ်သား တစ်ယောက်က ယူဆောင်
လာကြောင်း၊ သို့သော် မည်သူက ပေးပို့သည်ကို မသိ
ကြောင်းဖြင့် ကာပေါ့ဗနာက ပြောဆိုသည်။ အဆိုပါ
စစ်သားက ကျွန်တော် နေ ကောင်း ရဲ့ လား၊ အစားအစာ
ကောင်းကောင်း စားရဲ့လား၊ အနှေးထည်များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ရှိရဲ့လား စသည်ဖြင့် မေးမြန်းပါသည်။

နှင်းပွင့်များ ကျလာသော အချိန်တွင် သူသည် ကျွန်တော်
မရှိချိန်တွင် ရောက်ရှိလာပြီး သိုး မွေး လည် စည်း တစ်ထည်

ပေးသွားသည်။ ယင်းလည်စည်းမှာ သင်း ပျံ့ ပျံ့ က လေး
မေးနေသဖြင့် ကျွန်တော်၏ ကရုဏာရှင် နတ်သမီး မည်သူ
ဖြစ်ကြောင်း မှန်းဆမိပါသည်။ လည်စည်းက ကောင်ကြား
ဒေသက နှင်းပန်းရနံ့ သင်းနေပါသည်။ အညူတာဗလာဂိုဏ်း
အနှစ်သက်ဆုံးသော သင်းရနံ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်း ဝင် လာ သော အခါ အလုပ်တွေ များလာပြီး
အခြေအနေများမှာလည်း ကောင်းမွန်လာတော့သည်။ ရာခိုင်
လည်း ကျန်းမာလာသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့သည် သင်္ချိုင်း
ဘုရား ကျောင်း တွင် အတူတကွ အလုပ် ဆင်းကြ ပြန်သည်။
ပုံတော်ကား နံရံကို ရှေ့မချွေမီ ကျွန်တော်တို့က အောက်ခံဆေး
သုတ်ပေးကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လုပ်ငန်းက သန့်ပြန်သည်။
အေးချမ်းသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ပြောနေကျအတိုင်း
ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရသည်။ ထို့နောက် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ
တွင်ကျယ်သည်။

အချိန်တွေ လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ အချိန်ကုန်၍
ကုန်သွားမှန်း မသိလိုက်ရပါ။ သည်မှာ ဆဲရေးတိုင်းထွာတာ
မရှိ၊ ရယ်ခမာတာမရှိ၊ စကား ကျယ် ကျယ် လေဝင်လေဝင်
ပြောတာ မရှိ၊ နေရာဌာန ကိုယ်တိုင်က အေးချမ်း ငြိမ်သက်
သည်။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ သည်။ သည်တော့ ငြိမ်းချမ်းမှု
ပေး စွမ်း သည်။ လေး နက် သော အ တွေး များ ကို
ပေးစွမ်းသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အလုပ်တွင်သာ အာရုံ ဝင်စား လျက်
ရှိကြသည်။ ရပ် တု ကြီး များ ပမာပင် ထိုင် လျက် သော်

လည်းကောင်း၊ ထလျက်သော် လည်းကောင်း ရှိ ကြ သည်။
သင်္ချိုင်းကုန်း တစ်ခုနှင့် လိုက်လျော ညီထွေ စွာ ပင် ပကတိ
တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ယင်းကြောင့် ကိရိယာတန်ဆာလော
တစ်ခု ကျသွားလျှင် လည်းကောင်း၊ ဆီမီးတိုင်မှ မီးတောက်
တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ခဲ့လျှင်လည်းကောင်း ယင်းအသံများက ပဲ့ဘင်
ထပ်သွားပြီး အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

အတော်ကြီး ကြာအောင်ပင် တိတ်ဆိတ် နေ ပြီး နောက်
ပျားအုပ်ကြီး တစ်အုပ် ပျံ လာ သည့် အ သံ မျိုး ကြား ရ ၍
ကြည့်လိုက်လျှင် ကလေးငယ် တစ်ဦး၏ အသုဘအတွက်
စျောပနစားသံ သီဆိုနေကြသည်ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအဝ
တွင် တွေ့မြင်ကြရသည်။

သို့မဟုတ် သံပရာခြမ်း ခုံးမိုးကြီးပေါ်တွင် ကြယ်တာရာ
တွေနှင့် ချိုးငှက်ကလေးကို ရေးခြယ်နေသော ပန်းချီဆရာက
အသံ တိုးတိုးကလေး လေချွန် လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
သို့သော် ပန်းချီဆရာသည် သူ့အဖြစ်ကို သတိရသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး ချက် ချင်း ပင်
ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားနိုင်သည်။

သို့မဟုတ် ရာဒစ်သည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာ
သော အခံတူးများကို ပင့်သက်ရှည်ကြီး တစ်ခုနှင့်အတူ အသံ
ထွက်ပြီး အဖြေေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ 'ဘာမဆို ဖြစ်
နိုင်တယ်၊ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်'

သို့မဟုတ် တဖြည်းဖြည်းချင်း မြည်နေသော ခေါင်းလောင်း
ထိုးသံလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ယင်းခေါင်းလောင်း သံသည်

ချမ်းသာ ကြယ်ဝသ္မ တစ်ဦး၏ အသုဘပင် ဖြစ်မည်ဟု ဆေးသုတ်သမားများက ပြောတတ်ကြပါသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဤကဲ့သို့သော တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုနှင့် တုရားရှိခိုးကျောင်း၏ မှန်ရီဝိုးတဝါးအလင်း ရောင်ထဲတွင် နေ့ရက်များကို ကုန်ဆုံးစေ ရတော့သည်။ ရှည်လျားသော ညနေချမ်း အချိန်များတွင် ကျွန်တော်သည် ဘိလိယက် ထိုးသည့်အခါ ထိုးသည်။ ကျွန်တော် ရှာဖွေ ရရှိသော ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်ယူထားသော သက္ကလတ်ဝတ်စုံ သစ်ကို ဝတ်ဆင်ကာ ဇာတ်ပွဲသို့ သွားသည့်အခါ သွားသည်။

အဇီဂျင်တို့၏ ခြံတွင် ပြဇာတ်များနှင့် ဂီတ ပဒေသာပွဲ များ စတင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် နောက်ခံ ပန်းချီ ကားများကို ရာဒစ် တစ်ဦးတည်းသာ ရေးဆွဲလျက် ရှိသည်။ ရာဒစ်က သူ တွေ့မြင် သိရှိခဲ့ရသော ပြဇာတ်အကြောင်းနှင့် ရုပ်သေပြပွဲများ အကြောင်းကို ပြန်လည် ဖောက်သည်ချ သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မနာလိုဝန်တို့စွာဖြင့် နားထောင် နေရသည်။ ဇာတ်တိုက်သည့် ပွဲများသို့ ကျွန်တော် သွားရောက် ချင်လှသည်။ သို့သော် အဇီဂျင်တို့ ခြံသို့ ကျွန်တော် သွားရောက် နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

ခရစ်စမတ် မတိုင်မီ တစ်ပတ်အလိုတွင် ဒေါက်တာဗလာ ဂိုဗို ရောက်ရှိ ဟာသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ ငြင်းကြ ခုံကြပြန်သည်။ ညနေဘက်တွင် ဘိလိယက် ထိုးကြသည်။ သူ ကစားသည့်အခါတွင် အပေါ်အကျိကိုချွတ်ပြီး ရှပ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ် ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ထား တတ်သည်။ သူက

ပေါက်လွတ်ပဲစား နေတတ်သူ တစ်ဦး၏ အသွင်ကို ဆောင်
တတ်သည်။ သူက အရက်ကို နည်းနည်း သောက်ပြီး များများ
မူးဘတ်သည်။ 'ဗော်လဂါ'လိ အပေါ်စား အညံ့စား
စားသောက်ဆိုင်မျိုး တစ်ခုမှာပင်လျှင် တစ်ညနေကို ရှုမယ်
နှစ်ဆယ်လောက် သုံးတတ်သည်။

ကျွန်တော်၏ အစ်မလည်း ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာ
ပြန်တော့သည်။ သူတို့က တွေ့သည့် အခါတိုင်းမှာပင်
အံ့ဩဟန်ပြုကြသည်။ သို့သော် သူမ၏ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် မလုံလဲ
မှုများကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် မတော်
တဆ တွေ့ဆုံကြခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိသာလှ ပါသည်။

တစ်ညနေ ကျွန်တော်တို့ ဘိလိယက် ဂိုဏ်းနေကြစဉ်တွင်
ဒေါက်တာ ဗလာဂိုဗိုက ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် ပြော
လိုက်သည်။

'ဒီမယ် ဒိုဇီကော့ သမီးဆီကို ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သွား
မလည်တာလဲ၊ မာယာဗစ်တာရော့ဗနာရဲ့ အကြောင်းကို
ခင်ဗျား မသိသေးဘူး၊ သူက လိမ္မာတယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ်၊
စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိတယ်'

ခန္ဓာဦးပေါက်ဘုန်းက သူမ၏ ဖခင်က ကျွန်တော် အား
ဆက်ဆံခဲ့ပုံကို သူ့အား ပြောပြလိုက်သည်။

'ဒါက မဆိုင်ပါဘူး သူ့အဖေက တစ်ကဏ္ဍ၊ သူ့သမီးက
တစ်ကဏ္ဍပဲ၊ တကယ်လဲ သူငယ်ချင်း၊ ကေခင်မခင်းစိတ်မကောင်း
အောင် မလုပ်ပါနှင့်၊ သူ့ဆီကို တစ်ခါလောက် သွားလည်

လိုက်ပါ၊ မနက်ဖြန် ညနေကျရင် သူ့ဆီကို သွားကြမယ်။
ဘယ်နှယ်လဲ၊ သွား မလား’

သူက ကျွန်တော် ကို ဆွဲဆောင် စည်း ရုံး ပါ သည်။
နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် ကျွန်တော်သည် ကတ္တီပါ ဝတ်စုံသစ်
ကို ဝတ်ဆင်လျက် ဒိုဇီခကာတို့၏ အိမ်သို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်
သွား ရောက်ပါသည်။ လက်ပါးစေကြီး ကလည်း ယခင်
တစ်ခေါက်ကလို မောက်မောက်မာမာ ခက်ခက်ထန်ထန်ကြီး
မဟုတ်တော့ ပါ။ အိမ် ထောင် ဖရိုဘောဂများ ကလည်း
ယခင်တစ်ခေါက် အသနားခံရန် လခရောက်စဉ်ကလို ထည်ဝါ
ခန့်ညားကြခြင်း မရှိတော့ပါ။

မာယာက ကျွန်တော်ကို စေခင့် ဆိုင်း လျက် ရှိ သည်။
သိဟောင်းကျမ်းဟောင်း တစ်ယောက်အနေနှင့် ကြံဆိုပါသည်။
ကျွန်တော်၏ လက်ကို အားရပါးရပင် ဆုပ်ကိုင် နှုတ်ဆက်
ပါသည်။

သူမက အင်္ကျီဖြူဖြူ ပွပွကြီးကို ဝတ်ထစားသည်။ ခေါင်းမှာ
ဆံပင်မှာလည်း လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်က ကျွန်တော်တို့
မြို့တွင် ခေတ်စားခဲ့သော ‘ခွေး နှမ်း ရွက်’ ပုံစံ ဖြစ် သည်။
နှမ်းရွက် နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ဆံပင် များ ဖုံး ကျ လျက် ရှိသည်။
ယင်းအတွက် သူမ၏ မျက်နှာမှာ ပိုပြီး ဝိုင်းနေသည်ဟု ထင်ရ
သည်။ သူမ၏ဖခင်နှင့် ပိုပြီး တူနေသည်။ မြင်းရထား မောင်း
သမား တစ်ဦး၏ မျက်နှာလို ဝိုင်းဝိုင်းနီနီကြီး ဖြစ်သည်။

သူမက လှသည်။ ယဉ်သည်။ သို့သော် ပျိုမြစ်ခြင်း မရှိပါ။
သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ အသက်သုံးဆယ် အရွယ်ဟုထင်ရသည်။

အမှန်တကယ်တွင်မူ သူမက အသက်အစိတ်သက် မကျော်သေးပါ။

သူမက ကျွန်တော်ကို ကုလားထိုင် တွင် ထိုင် စေ ရင်း 'အို ဒေါက်တာကို ကျွန်မ ကျေးဇူးကင်လိုက်တာ၊ သူက သာ ကြားမပါဘူးဆိုရင် အစ်ကိုဟာ ကျွန်မဆီကို ရောက်လာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ တစ် ယောက်တည်း ပျင်း လိုက် တာ၊ သေတောင် သေတော့မလား အောက်မေ့ ရတယ်၊ ဖေဖေက စိန်ပီတာအောက်ကို သွားပြီး အိမ်မှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဒီမြို့မှာ ဘာ လုပ် နေရမှန်း မသိဘူး'

ထို နောက် သူမက ကျွန် တော် အ လုပ် အ ကြောင်း မေးမြန်းသည်။ ကျွန်တော် အနေနှင့် ဘယ်လောက် ရသနည်း။ ကျွန်တော် ဘယ်မှာ နေသနည်း။

'အစ်ကိုရတဲ့ ပိုက် ဆံ နှင့်ပဲ အစ်ကို နေနေ တာ ပဲ ပေါ့ ဟုတ်လား'

'အင်း'

'အို အစ်ကို ဘဝက ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်မ ဘဝကဘော စိတ်ပျက်စရာကြီးပဲ၊ ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာ၊ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိဘူး၊ သူတစ်ပါး အပေါ်မှာ မှီခို စား သောက် နေ ရ တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ဒီအဘိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ကျွန်မ အပိုတွေ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေတာ တွေကို အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ၊ ပိုက် ဆံ ချမ်း သာ

ရဘာဟာ ဘယ်လိုမှ စိတ် ဝင် စားစရာလည်း မကောင်းဘူး၊
ပျော် စ ရာ လည်း မကောင်းဘူး၊ သူတို့ ပြော တဲ့ အ တိုင်း ပဲ
မတရားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနှင့်သာ အပေါင်းအဖော် ပြုနေ
ရတယ်၊ တာပြုလို့လဲဆိုတာ တရား မျှတတဲ့ စည်းစိမ် ဥစ္စာ
ဆိုတာ ဘယ်ဟော့မှ မရှိလို့ပဲ'

သူမက အခန်းတွင်းရှိ ပ ရှိ တော ဝ များ ကို စူးစိုက်ပြီး
ကြည့်နေသည်။ ယင်းတို့၏ တန်ဖိုးများကို ပေါင်းကြည့်နေသည့်
အလား ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ သူမ၏စကားကို ထပ်ပြောသည်။

'သာယာချမ်းမြေ့ခြင်းနှင့် အဆင်ပြေချောမွေ့ခြင်းဆိုတာ
တွေမှာ ဖမ်းစားမှု အင်အား အင် မ တန် ကြီး မား တယ်၊
အင်မတန် စိတ်ခတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့လူတွေကိုတောင်မှ တဖြည်းဖြည်း
ချင်း ဆွဲဆောင်သွားနိုင်တယ်။ ဧဖေဖေနှင့် ကျွန်မဟာ တစ်ချိန်က
ရိုးရိုးကလေးနှင့် အေးအေးကလေးပဲ နေခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့်
အခုကျွန်မတို့ဘယ်လိုနေနေကြသလဲ၊ တစ်နှစ်ကို နှစ်သောင်း
လောက် သုံးနေကြတယ်၊ ဒါတောင် နယ်မှာနေတာနော်'

'သာယာချမ်းမြေ့ခြင်းနှင့် အဆင်ပြေချောမွေ့ခြင်းဆိုတာ
အရင်းရှင်တွေနှင့် မညာတတ်တွေရဲ့ ဘဝမှာ မလွဲမသွေရှိ နေတဲ့
အခွင့်ထူးတွေပဲ၊ ကျွန်တော် သဘောကတော့ လူ့ ဘဝမှာ
သာယာချမ်းမြေ့ခြင်းဆိုတာ ကာယလုပ်ငန်း တစ်ခုနှင့် တွဲဖက်
နေရမယ်၊ ညီမရဲ့အဖေက ချမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ
တစ်ချိန်တုန်းက သာခန်စက်ပြင်အရာ တစ်ယောက်နှင့် ဆီသိုး
သမား တစ်ယောက် လုပ်ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောတယ်'

သူမက ပြုံးလှိုက်ပြီး မယုံသက်သေသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းကိုး
ယမ်းခါက...။

‘ဖေဖေက တစ်ခါတစ်ခါမှာ ပေါင်မုန့်ကို ချက်အရက်နှင့်
ထိုပြီး စားတတ်တယ်၊ အရွတ် အနေခက် လုပ်တာ ပေါက်ကရ
လုပ်တာပဲပေါ့’

ထိုစဉ်မှာပင် လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ မြည်သည်။ သူမ
မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘ပိုက်ဆံ ချမ်းသာတဲ့ လူတွေနှင့် ပညာတတ်တဲ့ လူတွေဟာ
တခြားလူတွေလိုပဲ အလုပ်လုပ်ကြရမယ်၊ တကယ်လို့ သဘာဝ
ချမ်းမြေ့ခြင်းဆိုတာ တကယ် ရှိတယ် ဆိုရင်လည်း အားလုံး
အတူတူခံစားကြရမယ်၊ အခွင့်ထူးခံဆိုတာမရှိဘူး၊ ကဲ သဘော
တရားတွေ တော်ကြစို့၊ ကျွန်မကို စိတ်ချမ်းသာစရာ
ကလေးတွေ ပြောစမ်းပါ၊ ဆေးသုတ်သမားတွေ အကြောင်း
ပြောစမ်းပါ၊ သူတို့ကဘယ်လိုလူမျိုးတွေလဲ၊ ပျော်စရာကောင်း
သလား’

ဆရာဝန်က ဝင်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို
ဆေးသုတ်သမားတွေ အကြောင်း ပြောပြသည်။ သို့သော်
ကျွန်တော်က စကားပြောသည့် အလေ့အထ မရှိသဖြင့်
ခပ်တည်တည် ခပ်လေးလေးကြီး ပြောနေသဖြင့် ပျင်းစရာကြီး
ပြီးငွေ့ စရာကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဆရာဝန်က အလုပ်သမားတွေ၏ ဘဝဇာတ်လမ်း ထူးချို့
ကို ပြောပြသည်။ သူက အရက်သမား တစ်ဦးနှင့် တူအောင်
ဆိမ်းလိုက် ယိုင်လိုက် အော်လိုက် ဟစ်လိုက် ဒူးထောက်

လိုက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်လိုက်နှင့် ပြောပြနေသည်။
ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ကပြနေသည့် အလစားပင် ဖြစ်သည်။

မရယာက သူ့ကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်
အထိ ရယ်မောသည်။ ထို့နောက် ဗလာဂိုပို့ စန္ဒရားတီးသည်။
အသံအေးအေး ချိုချိုကလေးနှင့် သီချင်းဆိုသည်။ မရယာက
သူ့အနီးတွင်ရပ်ပြီး သီချင်း ရွေးပေးသည်။ သူ့မှားသည့်
အခါတွင် ပြင်ပေးသည်။

‘ညီမလည်းသီချင်းဆိုတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ကြားဖူး
ပါတယ်’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

‘ညီမလည်းဆိုတယ် ဟုတ်လား’ ဒေါက်တာက ထိတ်လန့်
တကြား ရှုတ်ဆိုလိုက်သည်။

‘သူက တကယ် အဆိုကောင်း တကယ် အဆိုတော်ပဲ၊
တယ်လိုလုပ်ပြီး ဆိုတယ်မဟုတ်လား လို့ ခင်ဗျားက ပြောရ
တာလဲ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေတယ်’

‘တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မ သင်တန်း သေသေချာချာ တက်ခဲ့
တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ခါတွေ မလုပ်တော့ပါဘူး’
သူမက ကျွန်တော်၏ အမေးကို ဖြေသည်။

ထို့နောက် သူမက ခွေးခြေခိုမို့ကလေး တစ်လုံးပေါ်တွင်
ထိုင်ပြီး သူမ၏ စိန့်ပီတာစဘတ် ဘဝကို ပြောပြသည်။
နာမည်ကျော် အဆိုတော်ကြီးများ၏ အသံနှင့် ဟန်ပန်ကို
တုပပြီး ဆိုပြသည်။ ထို့နောက် သူမက သူမ၏ ပုံဆွဲစာအုပ်
တွင် ပုံကြမ်းများ ရေးဆွဲသည်။ ပထမ ဒေါက်တာ၏ ပုံကို

ဆွဲသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ပုံကို ဆွဲသည်။ သူမက ပုံဆွဲ
မကောင်းလှသော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ ပုံ နှစ်ပုံ စလုံးပင်
တူလှသည်။

သူမ ရယ်နေသည့်။ ရှင်ဖြူသည်။ သူမ၏ မျက်နှာ အသွင်
အပြင်များ ကြည်လင် လန်းဆန်းလျက် ရှိသည်။ စောစောက
သဘောတရားများ အကြောင်း မျက်နှာနှင့် တော့တော့။
စောစောက စည်းစိမ် ဥစ္စာနှင့် သာယာ ချမ်းမြေ့ခြင်း
အကြောင်း ပြောဆိုသည်မှာ သူမ၏ စိတ်ထဲက ပြောဆိုခြင်း
မဟုတ်။ သူတစ်ပါးကို တုပပြီး ပြောဆိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
သူမက အထူးပင် ပျော်ရွှင် ဖြူးပျောက်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူမကို ကျွန်တော်က အခြားသော အထက်လွှာ အမျိုး
သမီးလေးများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ လှပချောမောပြီး
ကျက်သရွေ့လှသော အညှုတာနှင့်ပင် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။
သို့သော် တွေ့ခြားနားမှုက ကွဲပြားလွန်းလှသည်။ အသေအချာ
စိုက်ပျိုး ပြုစုထားသော နှင်းဆီပန်းကလေးနှင့် တောနှင်းဆီ
ရိုင်းတို့၏ ခြားနားမှုအတိုင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ညလယ်စာ စားကြသည်။ ဒေါက်တာနှင့်
မာယာဇစ်အာ ရေခဲဗနာတို့က ဝိုင်အနီ၊ ရှန်ပီနီနှင့် ကော့ညက်
ကော်ဖီတို့ကို သောက်ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည်
ဖန်ခွက်ချင်း ထိခတ်ကြပြီး ရင်းနှီးမှုအတွက်၊ အသိဉာဏ်ပညာ
အတွက်၊ တိုးတက်မှုအတွက်နှင့် လွတ်လပ်မှုအတွက်တိုင်တည်ကာ
သောက်ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ မသောက်သည့် အခါများတွင်
လည်း သူတို့သည် မျက်နှာများ နီမြန်းလျက် မျက်ရည်များ

ထွက်သည်အထိ အကြောင်း မရှိဘဲ ရယ်မော ကြသည်။
ကြောင်ဘောင်ဘောင်ကြီး ဖြစ်နေစေရန် ကျွန်တော်လည်း
ဝိုင်အနီ အနည်းငယ် သောက်ပါသည်။

‘အရည်အသွေးနှင့် အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတွေသာ ဘယ်လို
နေရတယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီး သူတို့လမ်းကို သူတို့ထွင်ပြီး
လျှောက်တတ်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့လို သာမန် လူတန်းစားတွေ
ကော့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ တာတစ်ခုမှ ကိုယ့်ဘာကိုယ်
မတီထွင်နိုင်ဘူး။ သူတို့ အနေနှင့်က သူများ ထွင်ထားတဲ့
လမ်းကြောင်း တစ်ခုကို တွေ့ပြီး အဲဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း
ရေစိုန်မျှော်ပြီး ပါသွားဖို့ပဲ’

မာယာက ပြောလိုက်သည်။

‘မရှိတဲ့ဘာ တစ်ခုကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့မလဲ’

ဒေါက်တာ ဗလာဂိုဝိုက မေးသည်။

‘ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်မတို့က မတွေ့တာပါ’

‘ဟုတ်လား။ လူမှုရေးလှုပ်ရှားမှုတွေ၊ စာပေသစ် တီထွင်
ဆန်းသစ်ခြင်း၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ မရှိဘူး’

ဆွေးနွေးပွဲ စတင်တော့သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ လူမှုရေးလမ်းကြောင်းတွေ မရှိဘူး။
ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူး’ ဒေါက်တာ ဗလာဂိုဝိုက အသံ
ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ရှိ စာပေသစ်က
မဖန်တီးတာ ဘာရှိသလဲ။ ကျေးလက် ပညာရှင်ကြီးတွေ
ကိုတောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ကျေးလက်
ဒေသ တစ်ခုလုံးမှလွဲ လိုက်ရှာကြည့်စမ်းပါ။ လျက်ကက်အင်္ကျီ

ဝတ်ထားတဲ့ ကျေးတောသား တစ်ယောက်ကို တွေ့ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကုတ်အင်္ကျီအနက် ဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရမယ်၊ အဲဒီလူက စာလုံးလေးလုံး ရေးရင် လေးလုံး မှားမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး လုပ်ငန်းဟာ စာလုံးရေးစတောင် မစရသေးဘူး၊ အခုထက်ထိ အရိုင်းအစိုင်း ခေတ်မှစပဲ ရှိသေးတယ်၊ အခုထက်ထိ ရုန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဆာဝမှစပဲ ရှိသေးတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ငါးဆယ်လောက်က အတိုင်း သူညီခေတ်မှစပဲ ရှိသေးတယ်။

‘အဲ ရည်မှန်းချက် လမ်းကြောင်း တွေနှင့် လှုပ်ရှားမှုတွေ မရှိဘူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အသေးစား တွေ၊ အညံ့စားတွေ၊ အ ပေါ့ စား တွေ ပဲ၊ အဲ ဒီ အ ထဲ မှာ ဆာဝ တစ် ခု ခိုင် မာ လေး နက် တာ ရှိသလဲ၊ ညီမအနေနှင့် အင်မတန် လေးနက်တဲ့ လူမှုရေး ပြုပြင် ပြောင်း လဲ မှု ကြီး တစ်ခုကို တွေ့နေတယ်၊ အဲဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ပါ နေတယ်လို့ ယူဆပြီး ကနေ့ခေတ်စားနေတဲ့ ကျေးကျွန် ဘဝ ကနေအညတရလူတန်းစားတွေလွတ်မြောက်ရေးနှင့် အမဲသား ရှောင်ကြဉ်ရေး လုပ် ငန်း တွေ မှာ ညီ မ ရဲ့ ဘ ဝ ကို မြှုပ်နှံ ထား တယ် ဆို ရင် တော့ ညီမကို ကျွန် တော် ချီး ကျူး ပါတယ်။

‘ကျွန်တော်တို့ လေ့လာရမယ်၊ လေ့လာရမယ်၊ လေ့လာရ မယ်၊ တကယ်လေးနက်တဲ့ လူ မှု ရေး ပြုပြင် ပြောင်း လဲ မှု လမ်းကြောင်းကြီး တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြရမယ်၊ အခုထိတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီအဆင့်ကိုမရောက်သေးဘူး၊

တကယ် အလေး အနက် အတိ အကျ ပြောရရင် ကျွန်တော် တို့ဟာ အဲဒီ လမ်းကြောင်း ကြီးနှင့် ပတ် သက် လို့ ဘာမှ နှေးမလည် ကြသေးဘူး’

‘ရှင်နားမလည်ပေမယ့် ကျွန်မ နှေး လည် တယ်၊ ရှင်ဟာ ဝီကနေ့အဖို့မှတော့ အတော်ကို ပြီးငွေ့စရာ ကောင်းတာပဲ’ မာယာက တယ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့အလုပ်က လေ့လာပြီးရင်း လေ့လာ နေရ မယ်၊ အသိပညာတွေ ရနိုင်သမျှရအောင် စုဆောင်း ကြရ မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တကယ် လေးနက်တဲ့ လူမှုရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးဟာ အသိဉာဏ် ပညာကသာ ပေါက်ဖွားလာ နိုင်တယ်၊ အနာဂတ် လူ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးရဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ မှုဟာ အသိဉာဏ် ပညာ ပေါ် မှာ တည် နေ တယ်၊ အသိ ဉာဏ်ပညာအတွက် ကျွန်တော်ဆောက်မယ်’

‘တစ်ခုသေချာတာရှိတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ ပစ်ရမယ်’။ မာယာက အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနေခက် ပြောလိုက်သည်။ ‘အခုအချိန်ထိနေနေရတဲ့ ဘဝကတော့ နေဖို့ မကောင်းဘူး၊ အို ဒီအကြောင်း ကျွန်မတို့ ပြောကိုမပြောကြပါနှင့်စို့’

သူမထံမှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာသော အခါ ကသီဒရယ် တုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးမှ ညနှစ်ချက်ထိုးသံ ထွက် ပေါ် လာ သည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျား သူ့ကို သဘောကျတယ် မဟုတ် လား၊ သဘောကျစရာ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား’

ဒေါက်တာက မေးပါသည်။

ခရစ္စမတ်နေ့တွင် မာယာ ဗစ်တာရော့ဗနာ၏ အိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ညနေစာ စားကြသည်။ ထို့နောက် အားလပ်ရက် များတွင် သူမ၏အိမ်သို့ နေ့စဉ်လောက်သွားကြသည်။ သူမ၏ အိမ်တွင် အခြား ဘယ်သူမျှ မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤမြို့တွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက် မှ အပ သူမတွင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှ မရှိပါဟု သူမ ပြောဆိုသည့် စကား မှန်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် များသော အားဖြင့် ထွေရာသေးပါး စကားများကိုသာ ပြောဆိုနေတတ်ကြသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ဆရာဝန်က စအုပ်တစ်အုပ် သို့မဟုတ် မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင် ယူလာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဖတ်ပြတတ်ပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော်၏ ဘာတွင် ပထမဆုံး တွေ့ရှိဖူးသော မြို့ဖိုး တိုးတက်သူ တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ အဘယ်မျှ တက်သည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ သို့သော် သူသည် သူ တတ် သိ တေးသည်များကို အခြားသူများလည်း သိရှိအောင် အမြဲ တမ်းပင် ဝေမျှပေးလျက် ရှိပါသည်။

သူသည် ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို ပြောကြားခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ မြို့ရှိ တခြား ဆရာဝန်များနှင့် လုံးဝမတူဘဲ အကြောင်းအရာသစ် တစ်ခုကို အထူးလေးနက်စွာ ပြောဆိုတတ်ပါသည်။ သည်အခါတွင် သူသည် အကယ်၍ သူ့အနေနှင့် ဖြစ်ချင်သည်ဆိုလျှင် တကယ်

သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မြင် ယူဆမိပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် လှမ်းမိုးနိုင်သူ ဟူ၍ သူတစ်ဦးသာလျှင် ရှိမိပါသည်။ သူနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်း၊ သူပေး သော စာအုပ်များကို ဖတ်ရခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ ပျော်ရွှင်မှု ကင်းမဲ့သော လုပ်ငန်းအတွက် အသိဉာဏ် ပညာ များ လိုအပ်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျွန်တော်တို့စား မိရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤကမ္ဘာကြီးကို အခြေခံ ဖြစ်စဉ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်ကို လည်းကောင်း၊ ခြောက်ဆေး အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ သုတ်ဆေး များ အကြောင်းကို လည်းကောင်း တာမျှမသိရှိဘဲနှင့် ရပ်တည် လုပ်ကိုင်နေခြင်းမှာ အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဒေါက်တာ ဗလဂိုဗိုနှင့် သိကျွမ်းရခြင်းသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးရာ ရောက်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မကြာခဏ ငြင်းခုံရသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်၏ အမြင်များ ကို ကျွန်တော် ဆက်သက် စွဲကိုင်ထားသော်လည်း ကျွန်တော် သည် သူ၏ ကျေးဇူးကြောင့် အရာရာသည် ကျွန်တော့်အဖို့ မရှင်းမလင်းသေးကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်းချင်း နားလည်လာ ရပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အယူအဆ များ ရှုပ်ထွေးခြင်း မဖြစ်စေဘဲ ရှင်းသည်ထက်ရှင်းလာအောင် ကြိုးစား အားထုတ်ပါသည်။

သို့တစ်စေလည်း ကျွန်တော်တို့မြို့တွင် အတော်ဆုံးနှင့် အတတ်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော ၎င်းသည် ပင်လျှင် ပြည့်စုံခြင်း မရှိသေးမပါ။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောကြ ဆိုကြ ငြင်းကြ ခုံကြသည့် အခါများတွင် သူ့အနေနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးစွာ ဆွေးနွေး ငြင်းခုံသည့်တိုင်အောင် သူ၏ အမူအရာ နှင့် အလေ့ အကျင့် များတွင် ကြမ်း တမ်း မှ များ နှင့် ကျောင်းသားဆန်မှုများကို တွေ့ရှိနေရပါသည်။

သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ် လိုက် ပြီး ရှပ် အင်္ကျီ နှင့် နေသည့်အခါတွင် လည်းကောင်း၊ စားပွဲထိုးထံ မုန့်ဖိုးပစ်ပေး လိုက်သည့် အခါတွင် လည်းကောင်း သူသည် ယဉ်ကျေးသည် ဖြစ်စေ၊ မယဉ်ကျေးသည် ဖြစ်စေ သူ့မှာ တစ်တစ်ယောက် ၏ ရိုင်းစိုင်းကြမ်း တမ်း သော သဘောသဘာဝ သက်ဝင် နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

အရှင် ယေရှု ခရစ် ပေါ် ထွန်း တော် မှု သော နေ့ တွင် ဒေါက်တာ ဗလာဂိုဗို စိန့်ဖီတစ်ဗတ်သို့ ပြန် သွား ထည့်၊ မနက်ပိုင်းတွင် သူ ပြန် သွား ခြင်း ဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ထံသို့ အစ်မ ရောက်ရှိလာသည်။ သူမက သား မွေး ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်တို့ကို မချွတ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေ သည်။ သူမ၏မျက်နှာ ဖြူရော်နေပြီး တစ်နေရာတည်း ကို ဝေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တုန် ယင် လျက်ရှိပြီး ပင်ပန်း နှမ်းနယ်သည့်ဒဏ်ကို ခံ စား နေ ရ ဟန် ရှိသည်။

‘အစ်မ အအေးမိတယ်နှင့် တူတယ်’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က သူမကို ထိခိုက် နစ်နာစေသည့် စကားတစ်ခု ပြောလိုက်သည့်အလား သူမ၏ မျက်လုံးများ တွင် မျက်ရည်များ လျှမ်းလှာသည်။ ဘာစကား တစ် ခုနဲ့ မျှ မပြောဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ အ တွား ကြီး ကာပေါ့ဗနာဆီသို့ သွားရောက်သည်။

‘ဒီမှာ ကာပေါ့ဗနာ... ဒီအချိန် ဒီကာလ ရောက်အောင် ကျွန်မ ဘာအတွက် အသက်ရှင်နေတာလဲ၊ ဘာ အ တွက် လဲ ဆိုတာ ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မရဲ့ ငယ်ရွယ်တဲ့ဘဝကို ကျွန်မ ဖြုန်း တီး ပစ်နေတာ ပဲ မ ဟုတ် လား၊ ကျွန်မ ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံး အရွယ်မှစ ကျွန်မ ဘာ တွေ လုပ် နေရသလဲ၊ စခရင်းတွေ ကိုင်နေရတယ်၊ လက်ဖက်ရည် ဖျော်နေရတယ်၊ ပိုက်ဆံ အကြွေတွေကို ရေတွက်နေရတယ်၊ ဧည့် သည် တွေကို ဧည့်ခံနေရတယ်၊ ကမ္ဘာလောကကြီး မှာ ဒါ့ထက် ကောင်း တဲ့ အလုပ် ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ယူဆနေရတယ်၊ ဒီမှာ ကာပေါ့ ဗနာ၊ ကျွန်မရဲ့ဘဝကိုစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်မလည်းလူသား တစ်ယောက် အနေနှင့် ဘဝကိုခံစားချင်တာပဲ၊ ကျွန်မအနေနှင့် ဒီလောကကြီးမှာ လူတစ်ယောက် အဖြစ် အသက်ရှင်နေချင် တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျွန်မကို အိမ် မှ လုပ်ငန်းတွေ ထဲမှာပဲနှစ်ထားတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ တကယ်ကို ဆိုးရွား ပါတယ်၊ တကယ်ကိုဆိုးရွားလွန်းလှပါတယ်’

သူမက သော့ထဲကို တံခါးဆီသို့ ပစ်ပေါက် လိုက်သည်။ အသံ တချင်ချင်မြည်ပြီး ကျွန်တော်၏ အခန်းဝဲတွင် ကျလစ

၁၂၆ နတ်နွယ်

သည်။ ပီရိုသော့၊ ကြောင်အိမ်သော့၊ မြေအောက်ခန်းသော့နှင့်
လက်မက်ခြောက်သေတ္တာ သော့များ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်
၏ မိခင် ကိုင်ခဲ့သော သော့များပင် ဖြစ်သည်။

‘အို အို သူတော်စင် အရှင်များ၊ ကောင်း ကင် ဘုံ က
သူတော်စင်များ’ အဘွားအိုကြီး ထိတ်လန့်စွာ ရွတ်ဆိုလိုက်
သည်။

ကျွန်တော် အစ်မသည် အိမ်ပြန်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်၏
အခန်းတံခါးဝရှိ သော့တွဲကို လာကောက်ရင်း

‘မမကို ခွင့်လှယ်ပါ မောင်လေးရယ်၊ အခုနောက်ပိုင်း
ရက်တွေမှာ မမရွဲဘဝမှာ ဘာတွေဖြစ်မလဲ မသိပါဘူးကွယ်’

တစ်ညတွင် ကျွန်တော်သည် အတော်ကြီး မိုးချုပ်မှပင် မာယာ
တို့၏အိမ်မှ ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်သို့ရောက်ရှိသောအခါ ကျွန်တော်၏
အခန်းထဲတွင် ယူနီဖောင်း အသစ် ဝတ်ဆင်ထားသော ဗုလိပ်
အင်စပက်တော် လူရွယ်တစ်ဦး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
သူက ကျွန်တော်၏စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တောင်လှန်မြှောက်လှန်
လုပ်နေသည်။

‘ဟော အခုမှပဲ တွေ့ရတော့မယ်’ သူက ထိုင်ရာမှ ထပြီး
အညောင်းဆန့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်
လေ့လာတာ ဒါ တတိယအကြိမ်ပဲ။ ခင်ဗျား မနက်ဖြန်မနက်
ကိုးနရီ တိတိမှာ သူ့ရုံးခန်းကို ဆက်ဆက် လာရမယ်လို့
ဘုရင်ခံက အမိန့်ထုတ်ထားတယ်’

ဘုရင်ခံ၏ အမိန့်ကို လိုက်နာပါမည် ဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်တော် ထံမှ ဝန်ခံချက်စာရွက်ကို ရယူပြီးနောက် သူ ပြန်
သွားသည်။

ယခုလိုညကြီးမိုးချုပ်တွင်ပုလိပ်အောင်စပက်တော်တစ်ယောက်
ရောက်ရှိလာခြင်းနှင့် ဘုရင်ခံ၏ ဆင့်ခေါ်ခြင်းကို မမျှော်
လင့်ဘဲ ရရှိသဖြင့် ကျွန်တော် မှာ အထူးပင် စိတ်ဒုက္ခရောက်ရ
ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် စစ်ပုလိပ်များ၊ အရပ်ပုလိပ်
များနှင့် ဥပဒေအရာရှိများကို ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ကြော်ငြာ
လန့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ယခုအခါတွင် ပြစ်မှုတစ်ခုကို
တကယ်ပင်ကျူးလွန်မိသည့်အလား စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ နေရပါ
တော့သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ အိပ်မရပါ။

ကာပေါ့ဗနာနှင့် ပရိုကိုဖီတို့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြပြီး
မအိပ်နိုင်ကြပါ။ ပို၍ ဆိုးဝါးသည်ကတော့ ကျွန်တော်တို့၏
အထိန်းတော်ကြီးမှာ နားကိုက်လျက် ရှိသည်။ သူမက နာကျင်
လှသဖြင့် တညည်းညည်း တငိုငို ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏
ညည်းညူသံကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ပိုပြီး မျက်လုံးကျယ်နေ
ရတော့သည်။

ပရိုကိုဖီကမူ လက်ထဲတွင် မှန်အိမ်ကိုဆွဲကိုင်လျက် ကျွန်တော့်
အခန်းထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်ရောက်လာပြီး စခန်းပွဲတွင်
ထိုင်လိုက်ပါသည်။

အတန်ငယ် ကြာသောအခါ သူက
'ခင်ဗျား ငရုတ်ကောင်းဘရန်ဒီနည်းနည်းသောက်လိုက်ရင်
ကောင်းမယ်၊ အခုလို ဒုက္ခတွေ့ ပင်လယ်ဝေနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ
နည်းနည်းလောက် သောက်လိုက်ရင် အေးလုံး ပျောက်သွား
မယ်၊ မေခေရွဲ နားရွက်ထဲကို ငရုတ်ကောင်း ဘရန်ဒီ
ထည့်လိုက်ရင်လည်း အများကြီး ကောင်းသွားမယ်'

နံနက် နှစ်နာရီနှင့် သုံးနာရီ ကြား တွင်ကား သူသည် အမဲသားယူရန် သား သတ် ရုံ သို့ သွားရောက်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း မနက် မိုးလင်းသည် အထိ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အိပ် ဖျော် တော့ မည် မဟုတ်သည် ကို သိသဖြင့် နံနက် ကိုးနာရီထိုးသည်အထိ အချိန် ဖြုန်းတီးရန် အတွက် သူနှင့်အတူ လိုက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မှန်အိမ်တစ်လုံးကို ဆွဲကိုင် ပြီး လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ ပရိုကိုဖီ၏ လက်တိုလက်တေခင်း ကောင်ကလေး နီကိုကာမူ မြင်းများကို အော်ငေါက်ရင်း ရေခဲစွပ်ဖေး ယာဉ်တစ်စီးဖြင့် နောက် မှလိုက်ပါလာပါသည်။ နီကိုကာ၏ မျက်နှာမှ နှင်းရိုက်ထားသဖြင့် အပြာကွက်တော့ ဖြစ်နေသည်။ သူ၏အမူအရာအပြောအဆိုများကို ထောက်ချဉ်း ခြင်းအစားဖြင့် ကောင်ကလေးသည် တကယ်ကြမ်းပိုးတေလေ ကလေး တစ်ကောင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဘုရင်ခံရုံးကို ရောက်ရင် သူတို့က ခင်ဗျားကို အပြစ်ပေး လိမ့်မယ်၊ ဘုရင်ခံတို့မှာ ဥပဒေရှိတယ်၊ ဝိုက်ချုပ်ဘုန်းကြီး တို့မှာလည်း ဥပဒေရှိတယ်၊ အရာရှိတို့မှာလည်း ဥပဒေ ရှိတယ်၊ လူတွေအားလုံးမှာ သူ့ဥပဒေနှင့် သူ့ ရှိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ခင်ဗျားနှင့်ဆိုင်တဲ့ ဥပဒေကို မလိုက်နာ တူး၊ အဲဒါကို သူတို့အနေနှင့် ခွင့်မပြုဘူး။

သမ်းတွင် ပရိုကိုဖီက ပြောသည်။

သားသတ်ရုံမှာ သင်္ချိုင်း၏ နောက်ဘက်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ယခင်ကသားသတ်ရုံကို အဝေးမှသေလှမ်းမြင်

ဖူးသည်။ မိုင်းညိုညို ခြံဝင်းကြီး အတွင်းဝယ် မှန်မိုင်းမိုင်း
ထဲကြီး သုံးထဲ ရှိသည်။ ပူအိုက်သောနေ့ရက်များတွင် လေက
သားသတ်ရုံဘက်မှ စိုက်ခတ် သဖြင့် ပုပ်စော်နံ့လှသည်။

သားသတ်ရုံဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ မှောင်နေ
သဖြင့် ထဲများကို ကျွန်တော်မမြင်ရပါ။ မြင်းများနှင့်စွပ်ဖား
ယာဉ်များ အကြားတွင် လျှောက်သွားနေရသည်။ အချို့ သော
စွပ်ဖား ယာဉ် များ မှာ အလွတ်များ ဖြစ်ကြပြီး အချို့မှာမူ
အမဲသားများ တင်ထားပြီးနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ လူတွေက
မှန်အိမ်များကို ဆွဲကာ ကြမ်းတမ်း ရိုင်းပျူစွာ ကျိန်ဆဲရင်း
လျှောက်သွားနေကြသည်။ ပရိုကိုဖီနှင့် နီ ကို ကာ တို့ လည်း
အလားတူပင် ညစ်ညမ်းစွာဆဲရေးလျက် ရှိကြသည်။ ခြံဝင်းကြီး
တစ်ခုလုံးသည် ဆဲဆို့သံများ၊ ချောင်းဆိုးသံများ၊ မြင်းဟီသံ
များနှင့် ဆူညံနေသည်။

အမဲသား အနံ့နှင့် နွားချေး နံ့များ ဟော်င် နေ သည်။
ရေခဲတွေမှာ အရည်ပျော်စ ပြုနေသဖြင့် ဗွက်တွေ ထနေသည်။
မှောင်ကြီး မည်းမည်းထဲတွင် ကျွန်တော်သည် သွေးအိုင်များ
ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေရသည်ဟု ထင်မိသည်။

စွပ်ဖားယာဉ်အပြည့် အမဲသားများ တင်ဆောင်ပြီးနောက်
ကျွန်တော်တို့သည် ဈေးထဲရှိ အမဲသားဆိုင်သို့ သွားကြသည်။
အရုဏ်ကျင်းနေပြီး ဈေးခြင်းများကို ဆွဲထားသော ထမင်းချက်
များနှင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် မိန်းမကြီးများသည် ဝတ်ရုံကြီး
များကို ခြုံလှမ်းကာ တစ် ယောက် နောက် မှ တစ် ယောက်
လျှောက်နေကြသည်။

ပရိုက်တီသည် သွေးတော့နှိုးနေသော ရှေ့က အဝတ်ဖြူ
 ကြီးကို ဝတ်လျက် လက်ထဲတွင် အသားခတ် ရဲတင်းကြီးကို
 နိုင်ကစ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်သို့ လှည့်ကစ လှက်ဝါးကပ်
 သဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ရင်း ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းစွာ ဆဲဆို အော်ဟစ်
 ရင်းဖြင့် အမဲသားများကို ရောင်း ချ လျက် ရှိ သည်။ သူက
 အလေးချိန်လည်းခိုးသည်။ အကြွအမ်းသည့် နေရာတွင်လည်း
 ခိုးသည်။ ယင်းကို ဈေးဝယ်သူ များက သိရှိ သော်လည်း
 သူ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်သံများကြောင့် မပြောရဲ
 ကြပါ။ သူက ရဲတင်းကြီးကို ဟန်ပါပါလှူပြီး 'အား' ခနဲ တအား
 အော်ဟစ်ကစ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ခုတ်ထစ်လျက် ရှိပါသည်။
 သူသည် တကယ်ပင်တစ်ယောက်ယောက်၏ ခေါင်းကို သို့မဟုတ်
 လက်ကို ခုတ်ဖြတ်ဖ်လိုက်ချေမည်လောဟု ကျွန်တော်စိုးရိမ်မိ
 ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်မနက်လုံးပင် အမဲ သား ဆိုင် တွင်
 အချိန်ဖြုန်းနေပြီး နောက်ဆုံး နံနက်ကိုးနာရီသို့တွင် ဘုရင်ခံ၏
 ရုံးသို့ သွားသောအခါ ကျွန်တော်၏ သားမွေး ကုတ်အကျိကြီး
 သက် အမဲသားခတ်နှင့် သွေးစော်များညှိလျက်ရှိပါတော့သည်။
 တစ်စုံတစ်ယောက်က အတင်းအဓမ္မ ခိုင်းစေသဖြင့် လက်ထဲတွင်
 အမဲလိုက် တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ပြီး ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်၏
 နေခက်သို့ လိုက်နေရသည့်ပမာ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် ခံစား
 နေရပါသည်။

ကော်ဇောအခင်းကြီး ခင်း ထား သော ရောမ သွေကစား
 ရှည်ကြီးကို ကျွန်တော် တက်သွားရ သည်။ ကြယ်သီးများ

၁၉၅ နတ်နွယ်

တောက်ပြောင်နေသော ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင် ထား
သော အရာရှိ လူငယ်တစ်ဦးက တစ်ခဏကား တစ်ခန်းမျှ မပြော
ဘဲ တံခါးပေါက် တစ်ပေါက်ဆီသို့ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ညွှန်ပြသည်။
ထို့နောက် ကျွန်တော် ရောက်ရှိလာကြောင်း သတင်းပေးပို့ရန်
ကျွန်တော် ရှေ့မှ ပြေးသွားသည်။

ညွှန်ခန်းဆောင်ကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက် ရှိ
သွားသည်။ ပရိဘောဂများမှာ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်များ
ဖြစ်သော်လည်း လှပဆွဲဆောင်ခြင်းမရှိ။ အထူးသဖြင့် ပြတင်း
ပေါက်များ အကြားရှိ မှန် သေးသေး ရှည်ရှည်ကြီးများနှင့်
ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီး အင်္ကျီကြီးများသည် ကျွန်တော် မျက်စိ
ထဲတွင် ဘဝင်မကျ ရှိနေပါသည်။ သေချာသည်ကတော့ ဘုရင်ခံ
အဆက်ဆက် ပြောင်းလဲသွားသော်လည်း ပရိဘောဂများကား
လည်အတိုင်း သည်အတိုင်းပင် ရှိနေတော့သည်။

လူရွယ် အရာရှိကလေးက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တံခါးပေါက်
တစ်ခုကို ညွှန်ပြပြန်သည်။ ရောမ စားပွဲစိမ်းကြီး တစ်ခုစီသို့
ကျွန်တော် လျှောက်ရင်းသွားသည်။ စားပွဲ၏ နောက်ဘက်တွင်
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူ၏ လည်ပင်းတွင်
ဗလားဒီမော့ဂုတ်ထူးဆောင် ခွဲစိတ်ဆိပ်ကြီးကို ဆွဲချိတ်ထားသည်။

‘မုန်ဆီယာ ပိုလီနေ့--ဝင်းကို ငါဆင့် ခေါ် လိုက် တာပဲ့’
သူကလက်ထဲတွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကို တိုင်ထားလျက် ပါးစပ်
ကြီးကို ဝလုံးထူထူနှင့် ဝိုင်းသွားအောင် ဟလိုက်ပြီး ပြောသည်။
‘အောက်ဖော်ပြန်’ အချက်အတို့ကို အသိပေးဖို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်
တာပဲ့၊ မင်းရှဲ့ နေ့စား အပ် တဲ့ ဖခင်ကြီးက ပြည်နယ်

မှူးတော်မတ်တော်များ နာယကကြီး ဆီကို နှုတ်အားဖြင့်လည်း
 တိုင်ကြားခဲ့တယ်။ စာရေးပြီးတော့လည်း တိုင်ကြား ခဲ့တယ်။
 မင်းဟာမင်းအနေနှင့် လိုက်နာ စေခွင့်ထိန်းရမယ် မှူးမတ်တို့
 အဆင့်အတန်းကို လိုက်နာ စောင့်ထိန်းမှုမရှိဘဲ အခြေအနေနှင့်
 မသင့်လျော်တာတွေကို လုပ်ဆောင်နေတဲ့အတွက် ဆင့်ခေါ်ပြီး
 သတိပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့တယ်။ ဂုဏ်သရေရှိ အသက်ဇင်ဒါ
 ပက်မလိုပစ် အနေနှင့် ယူဆတာကတော့ မင်းရဲ့အပြုအမူတွေဟာ
 လမ်းမှားကို ဆွဲဆောင်သွားနိုင်ပြီး မင်းကိုပြန်လည် ထိန်းမတ်တဲ့
 နေရာမှ စ တူတစ်ယောက်တည်းရဲ့ အားနှင့် မလုံလောက်ဘဲ
 အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အနေနှင့် အလေးအနက်ကြား ဝင်ဆောင်ရွက်
 ပေးမှ ပြစ်မယ်လို့ ယူဆပြီး သူ့ရဲ့ သဘောထားတွေကို ဒီစာထဲ
 မှာ ရေးလိုက်တာပဲ။ ငါ့ အနေနှင့်လည်း သူ့ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ
 ယူဆတယ်။

သူက ဤစကားများကို ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ နှင့် ရိုသေ
 လေးစားစွာ ပြောဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ၏ အသက်
 အရာရှိ တစ်ဦးပမာ သူသည် မတ်မတ်ကြီးရပ်ပြီး ပြောနေခြင်း
 ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်တော် ကို ကြည့်နေသော်
 လည်း ခက်ထန်တင်းမာခြင်း မရှိပါ။ သူ့မျက်နှာက ပျော့အိ
 နေသည်။ တွန့်ရှုံ့နေသည်။ အိုမင်းနေသည်။ အောက်မျက်ခမ်း
 များ တွဲကျနေသည်။ ဆံပင်ကို ဆိုးထားသည်။ သူ၏ အသက်ကို
 ခန့်မှန်းရန် ခက်သည်။ လေးဆယ်လား၊ ခြောက်ဆယ်လား၊
 မကွဲပြားပါ။

ထို့နောက် သူက ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ဒိတိစ္စမှာ လေးစားအပ်တဲ့ အလက်ဇန်ဒါ သစ်ပလို့ပစ်ရဲ့
ပျော့ပျောင်းမှုကို မင်းသမီးတစ်ယောက်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်။
သူက ငါ့ကို တရားဝင် တိုင်ကြားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိသားစု
သဘောမျိုးနဲ့ အကူအညီတောင်းတာပဲ။ ငါကလည်း မင်းကို
တရားဝင် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရင်ခံ တစ်ယောက်
အနေနဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း အဖေကို လေးစားတဲ့
လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ မင်းကို
ငါပြောချင်တာကတော့ မင်းရဲ့ အပြုအမူတွေကိုပြင်ပြီး မင်းရဲ့
မူလ အဆင့်အတန်းကို ပြန်သွားပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း
မင်းကြောင့် အခြားလူတွေ မဟုတ်ဘဲ အင်အား မင်း လုပ်ချင်
တာတွေ လုပ်ရအောင် မင်းကို သယ်ယူတယ်ဝါမှန်း မသိတဲ့
တစ်နေရာကို သွားပါ’

ထို နောက် သူသည် မိနစ်ဝက်ခန့် ဘာမျှမပြောဘဲ ကျွန်တော်
ကို ကြည့်နေသည်။ ပါးစပ်ကြီးကို ဟထားသည်။ ပြီးမှ
‘မင်းက သက်သက်လှုပ် သမားလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် အမဲသား စားပါ
တယ်’

သူ ထိုင်လိုက်ပြီး စားရွက် တစ်ရွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။
ကျွန်တော် ဦးညွှတ်အလေးပြုပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

ညနေမှာ မစားခင် အလုပ်သွားရန် မသင့်ပါ။ တစ်ခုခု
တစ်ခု အိပ်ရန် အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ သို့သော် သားသတ်ရုံတွင်
တွေ့မြင်ခဲ့ရသော မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာများနှင့် ဘုရင်ခံမင်းကြီးနှင့်
တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်များကြောင့် အိမ်မှရသည့် ညနေ စောင်းသေ

အခါ ကျွန်တော်သည် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း သူနီသူနီမုန်မုန်
ဖြင့်ပင် မာယာထံသို့ သွားရောက်သည်။

ကျွန်တော်က ဘုရင်ခံနှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံရမည့်
အကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ သူမက မယုံကြည်သည်။
အလား ကျွန်တော့်ကို ထာဝရကံကြီး ကြည့်နေသည်။
ထို့နောက် အရယ်အမော ဝါသနာပါသူ တစ်ဦး ရယ်မော
သည့် ပမာ သူမက အေးရ ပါးရ ကြီးနှင့် ကျယ်ကျယ်
လေစင်လေဝင်ကြီး ရယ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

‘အောင်မယ်လေး ဒီအကြောင်းကို စိန့်ပီတာ စဘတ်မှာများစွာ
ပြောပြရရင်... အောင်မယ်လေး ဒီအကြောင်းကို စိန့်ပီတာ
စဘတ် မှာများစွာ ပြောပြရရင်’

သူမက ရယ်မောနေရင်း လဲကျသွားတော့မည့်ပမာ စားပွဲ
ပေါ်တွင် ကုန်းငုံ့ရင်း ပြောဆိုနေတော့သည်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် တွေ့ဆုံကြသည်။ တစ်နေ့ကို တစ်ခါ နှစ်ခါ ဆိုသလိုဖြစ်သည်။ သူမက သုသာန်သို့ နေ့တိုင်းလောက်ပင် ရောက်လာတတ်သည်။ ညနေစာ စားပြီးချိန် လောက်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရင်း လက်စီးကပ်တိုင်များနှင့် အထိမ်းအမှတ် တိုင်များပေါ်ရှိ ကမ္ဘည်းစာများကို ဖတ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် သူမသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ ကျွန်တော်၏ အနီးတွင် ရပ်ပြီး ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသည်ကို ကြည့်နေသည်။

တိတ်ဆိတ်မှု၊ ဆေး ခြယ် သ သူများနှင့် ရွှေချသမှုများ၏ ရိုးသားမှု၊ ရာဇ၏ ပြောဆိုမှု၊ ကျွန်တော်နှင့် အခြားသော အလုပ်သမားများ ကဲ့ပြားခြားနား မရှိမှု၊ ကျွန်တော်က သူတို့ကဲ့သို့ပင် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနှင့် ဖိနပ် အပေါက်အပြဲနှင့် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေမှု၊ အလုပ်သမားများက ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံမှု... စသည် အချက်များအားလုံးသည် သူမအတွက် အထူးအဆန်းများ ဖြစ်ကြသလို စွဲလမ်းနှစ်သက်ခြင်းလည်း ဖြစ်စေပါသည်။

တစ်ကြိမ်တောင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အတွင်း၌ သူမ ရှိနေ
စဉ်တွင် မျက်နှာကြက်ပေါ်ရှိ ချိုးရုပ်ကို ဆေးခြယ် နေသော
ပန်းချီဆရာက....

‘မစ်ဆေးရေ၊ မြေဖြူမှုန့် ပေးစမ်းပါ’

ကျွန်တော်က နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းနဲ့ ငြိမ်းပေါ်သို့ တက်သွားပြီး
မြေဖြူ မှုန့်များ ပေးကာ ပြန်ဆင်း လာသေးအခါ သူမက
ကျွန်တော်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ လည်လာသည်များပြားစေဘူး
ပြုံးလို့ပါပြီ....

‘အစ်ကိုက သိပ်တော်တော်နော်’

ကျွန်တော် ငယ် ငယ် တုန်းက တောမြင်ခဲမှူးလည်း အဖြစ်
အပျက်ကလေး တစ်ခုရှိသည်။ ကြေးရတတ် အိမ် တစ် အိမ် မှ
ကြက်တူရွေးကလေး တစ်ကောင်သည် လှောင်အိမ်ထဲမှ လွတ်
သွားသည်။ ကြက်တူရွေးကလေးသည် တစ် နေ့ လုံး လုံး ပင်
မြို့ထဲတွင် လှည့်လည် ပျံသန်းလျက် ရှိသည်။ ပန်းခြံတစ်ခုမှ
ပန်းခြံတစ်ခုသို့ ပြောင်း ရွှေ့ လျက် ရှိသည်။ အ ထီး ကျွန်
ကလေးနှင့် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ကလေးပင် ဖြစ်တော့သည်။ မေယာကို
မြင်သောအခါ ယင်းငှက်ကလေးကို ကျွန်တော် အ မှတ် ရမိ
တော့သည်။

‘ကျွန်မမှာ ဒီသုသာန်ကလဲ့ပြီး တခြားတယ်ကိုမှ သွားစရာ
မရှိဘူး၊ ဒီမြို့ကြီးကို ကျွန်မ ငြီးငွေ့လှပြီ၊ အဇီကျွန်တို့ အိမ်မှာ
သူတို့ ဇာတ်ညွှန်း တွေကို ဖတ်ကြမယ်၊ သီချင်းတွေ ဆိုကြမယ်၊
စကား တိုးတိုး ပြောကြမယ်၊ အခု နောက်ပိုင်း မှာ ကျွန်မ
သူတို့ကိုတယ်လိုမှသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ အစ်ကို အစ်မကလည်း

ကသိသာသင်္ဂ နေထိုင်တယ်။ မဒင် ဗလဝ ဝို ဝို ကလည်း
ကော့ ကြောင့် မှန်း မသိဘူး။ ကျွန်မကို မှန်းနေတယ်။ အဲဒီ
ခေတ်ပဲတွေကို ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်မ
ကလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ။’

‘ သူမအိမ်ထဲ ကျွန်တော် သွားသော အခါ ကျွန်တော်၏
ကိုယ်မှာ ဆေးနဲ့ များနှင့် ထင်း ရှူး ဆီ နဲ့ များ စွဲနေသည်။
လက်တွေကလည်းပေကျ မည်းတေနေကြသည်။ ဒါကို သူမက
သဘောကျသည်။ သူမက သူမအိမ်ကို ကျွန်တော် လာလျှင်
အလုပ်လုပ်သည့် အခါတွင် ဝတ်သည့် အဝတ်တွေ နှင့်သာ
လေစေချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် အဖို့မူ သည်အဝတ်
တွေက သူမ၏ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကသိကအောက် ဖြစ်စေ
ပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က သူမထံသို့ သွားလျှင် ဆက္ကလတ်
ဝတ်စုံသစ်ကို ဝတ်ဆင်သွားပါသည်။ ဒါကို သူမက သဘော
မကျပါ။’

‘အစ်ကိုဟာ အစ်ကို့ ရဲ့ ဘဝသစ်မှာ အနည်းမကျ သေးဘူး။
အဲဒါ အစ်ကို ဝန်ခံရမယ်’

တစ်ကြိမ်တွင် သူမက ကျွန်တော်ကို ပြောပါသည်။

‘အလုပ်သမားတွေရဲ့ အဝတ်ကိုအစ်ကို စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါတွေကို ဝတ်ရမှာ အစ်ကို ကသိ
ကအောက် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါ။
အဲဒါဟာ အစ်ကို့ မှာ ယုံကြည်ချက် အပြည့် ခရီးလို့လား။
အစ်ကို့ ရဲ့ ဘဝကို သဘောမကျလို့လား။ အခု အစ်ကို့

ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ အလုပ်...ဒီဆေးသုတ်တဲ့ အလုပ်ကို အစ်ကို
သဘောမကျဘူးလား

သူမက ရယ်မောကာ မေးလိုက်သည်။

ကျွန်မ နားလည်တာကတော့ ဆေးသုတ်တဲ့အလုပ်ဟာ
အရာဝတ္ထုတွေကို ပိုပြီးမှ လှသွေးစေတယ်၊ ပိုပြီးမှ ခိုင်ခံ့သွား
စေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင်
တော့ အစ်ကို ဆေးသုတ်ရတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေဟာ ပိုက်ဆံ
ချမ်းသာတဲ့ လူတွေ ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ထပ်ပြီး ပြောရရင်
တော့ ဇိမ်ခံပစ္စည်း တွေပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်
ခဏခဏ ပြောဖူးတယ်၊ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ သူ့စားဖို့
ပေါင်မုန့်ကို သူ့လက်နှင့်သူ ရှာရမယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကို
အလုပ်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံပဲရတယ်၊ ပေါင်မုန့်ကို မရဘူး၊ အဲဒီ
ဟော့ အစ်ကိုပြောတဲ့ စကားအတိုင်း တိတိကျကျဖြုတ်အောင်
အစ်ကို ဘာလို့ မကြိုးစားသလဲ၊ လူတစ်ယောက်ကို သူ့
အတွက် ပေါင်မုန့်ကို သူ့ဘာသူ ရှာရမယ်၊ တကယ်ပေါင်မုန့်
ကို ရှာရမယ်၊ အဲဒီသဘောက လူတစ်ယောက်ဟာ ထယ်ထိုး
ရမယ်၊ စိုက်ပျိုးရမယ်၊ ရိတ်သိမ်းရမယ်၊ တလင်းနယ်ရမယ်၊
ဒါမှမဟုတ် စိုက်ပျိုးရေးနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်း
တစ်ခုခုကို လုပ်ရမယ်၊ ဥပမာ နွားကျောင်းရမယ်၊ ဖြေတူး
ရမယ်၊ တဲထိုးရမယ်

သူမက သူမ၏ စာရေးစာပွဲ အနီးရှိ လှပသော ပြို
အလေးကို ဖွင့်ကာ

‘အစ်ကို့ကို ကျွန်မဒီအကြောင်းတွေပြောနေရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ အစ်ကို့ကို ကျွန်မရဲ့ လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုကို ပြောပြချင်လို့ပဲ၊ အဲဒါပဲ၊ ဒါကျွန်မရဲ့ စိုက်ပျိုးရေး စာကြည့်တိုက်ပဲ၊ ဒီမှာ အကုန်ရှိတယ်၊ လယ်ယာမြေ၊ ဟင်းသီး၊ ဟင်းရွက်ခင်း၊ သီးစားခြံ၊ ကျွဲခြံ၊ နွားခြံ၊ ပျားဂေဟာ၊ ဒီစအုပ်တွေကို ကျွန်မ အငန်းမရ ဖတ်တယ်၊ သဘောတရားရေးနှင့်ပတ်သက်တာတွေ အားလုံးကို အစအဆုံးအသေးစိတ် ဖတ်ထားတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကူး၊ ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒကတော့ မတ်လဆန်းတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့ရဲ့ ဒုစီချာညာ ခြံကြီးကို သွားမယ်၊ အဲဒီမှာ သိပ်ပြီး ပျော်စရာ ကောင်းမယ်၊ သိပ်ပြီး အံ့ဩစရာ ကောင်းမယ်၊ ပထမတစ်နှစ်ဆိုရင် ကျွန်မ အဲဒီမှာ နေသား ထိုင်သား ကျသွားမယ်၊ နောက်တစ်နှစ်ဆိုရင် ကျွန်မ လုပ်ငန်းတွေကို ကျွန်မ စလုပ်နိုင်တော့မယ်၊ သူတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ဘဝကို အဲဒီမှာ နှစ်မြှုပ်ထားနိုင်မယ်၊ ဖေဖေက ဒုစီချာညာကို ကျွန်မကို ပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်မ လုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်မယ်’

သုမက မျက်နှာကလေး နီမြန်းကာ စိတ်အား တက်ကြွစွာဖြင့် မျက်ရည်များ စို့လာရင်း ရှင်မြူးစွာ ရယ်မောရင်းဖြင့် ဒုစီချာညာမှာ သူမ မည်ကဲ့သို့ နေထိုင်မည်၊ သူမ၏ဘဝ မည်မျှ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမည်တို့ကို စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်လျက် ရှိတော့သည်။ ကျွန်ဆော်က သူမကို မနာလို ဝန်တိုမိရသည်။ မကြာမီ မတ်လဆန်းတွေမည်၊ နေ့တာက ရှည်သည်ထက် ရှည်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။ နေရောင်ခြည် လင်းဖြူကာ နှင်း

များ အရည်ပျော် နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ တံစက်မြိတ်မှ နှင်းစက်များ ကျနေကာ နေဦး ရာသီ နံ့ကသေး သင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ကျေးလက် နေသလို သွားလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိပါသည်။

သူမက ဒုဗီချာညာတွင်သွားရောက် နေထိုင်မည့်အကြောင်း ပြောသောအခါ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မြို့ပေါ်မှ စကျန်ရစ်ခဲ့မည့်အရေးကို ကောင်းကောင်းကြီး တွေးမိပြီးသူမ၏ စာအုပ်များနှင့် သူမ၏ လယ်ယာ လုပ်ငန်းကို မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ရတော့သည်။

ကျွန်တော် သည် လယ် ယာ လုပ် ငန်း အကြောင်းကို နားလည်ခြင်းမရှိ၊ စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း မရှိသဖြင့် လယ်ယာ လုပ်ငန်းဆိုသည့်မှာ ကျေးကျွန်များ၏အလုပ်သာဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်မည်ရှိပြီးမှ ဤစကားမျိုးကို ကျွန်တော်၏ ဖခင်က မကြာခဏ ပြောဆိုခဲ့သည်ကို အမှတ်ရသဖြင့် အသာနှုတ်ဆိတ် ပြီး နေလိုက်ပါသည်။

ဝါတွင်း ကာလ အစမှာ ဖြစ်သည်။ အင် ကွပ် နီ ယာ ဖစ်တာအိုက်ဗန်နစ် ပီတာစတတ်မြို့မှ ပြန်ရောက် လာသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ရှိနေသည့်ဟူသော အဖြစ်ကို ခေ သလောက် နီးနီး ရှိနေခဲ့သည်။ သူကကြေးနန်းမျှပင် မရှိက်ဘဲ ဂြုန်းစား ကြီး ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ည နေ သက် တွင် ထုံး စံ အ တိုင်း ကျွန် တော် ရောက် ရှိ သွား သော အခါ သူ ကို တွေ့ ရ သည်။ မုတ် ဆိတ် မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများကို ရိတ်ပြီး ရေမိုး ချိုးသားသဖြင့် ဆယ်နှစ်

လောကဝယ်နေသည့်ဟု ဆင်ရသည်။ ညွှန်ခန်းထဲတွင် ခေါက်တို့၊
ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း သူ၏ သမီးကို အကြောင်း အရာ
အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ပြောဆိုလျက် ရှိသည်။ မာယာက
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်လျက် သူ့ဖခင်၏ခရီးဆောင်
သေတ္တာအတွင်းမှ စက္ကူဘူးများ၊ ပုလင်းများ၊ စာအုပ်များကို
ထုတ်ယူပြီး လက်ပါးစေကြီးပေဖယ်သို့ ပေးနေသည်။

အင်ဂျင်နီယာကြီးကို မြင် လိုက်ရသော အခါ ကျွန်တော်
ခြေလှမ်း တို့ သွားသည်။ သို့သော် သူက လက်နှစ်ဖက် စလုံးကို
ဆန့်တန်းပေးရင်း သူ၏ ရထားသမား သွားဖြူဖြူကြီးများကို
ဖော်ထုတ်ကာ....

‘ဟော သူလာပြီ သူ ရောက် လာ ပြီ၊ မောင် ရင့် ကို
စေ့ရတာ သိပ်ခမ်းသာတယ် မစ္စတာ ဆေးသုတ် ဆရာကြီး၊
မာယာက မောင်ရင့်အကြောင်းတွေ အား လုံး ပြော ပြီး ပြီ၊
သူက တခု မောင်ရင့်ကို အရမ်းချီးမွမ်းနေတာပဲ၊ မောင်ရင့်
လုပ်တာတွေကို ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ သဘောကျ
ပါတယ်’

ထို့နောက် ကျွန်တော်၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ချုပ်ကိုင်
ကာ ဆက်ပြောသည်။

‘အလုပ်သမားကောင်း တစ်ယောက်ရှိတာဟာ ခေါင်းမှာ
ရုံးတံဆိပ်မပါဘဲ ဦးထုပ်ကြီး ဆောင်းပြီး အစိုးရ စက္ကူတွေကို
ဖြန့်ပစ်နေတဲ့ အလုပ်သက် အများကြီးရုံးသားပြီး အများကြီး
တန်ဖိုးရှိပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း တယ်လီဂရမ် နိုင်ငံ

မှာ ဒီလက်နှစ်ဖက်နှင့် အလုပ် လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်ဟာ နှစ်နှစ်လုံးလုံး မီးရထားစက်ခေါင်း မောင်းခဲ့တာပဲ'

သူက ကုတ်အင်္ကျီအတိုကို ဝတ်ဆင်ပြီး အိမ်ထဲတွင် စီးသည့် ညှပ်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ သူ လမ်းလျှောက်ပုံက ဒုလားရာဂါသည် တစ်ယောက်လို ခါခါ ခါခါနှင့်ဖြစ်သည်။ သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဖွတ်ပြီး သီချင်းကလေးတအေးအေးနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်နေသည်ကို အထူးပင် ကျေနပ် အားရနေပုံရ သည်။ သူ့အနေနှင့် အားရပါးရဇိမ်ယူနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

'ဘာမှ အငြင်းပွားစရာ မရှိဘူး၊ မောင်ရင်ဟာ လူကောင်း တစ်ယောက် လူတော်တစ်ယောက် ဆိုတာ ဘာမှ အငြင်း ပွားစရာ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိတယ် ကိုယ့်လူတို့၊ မောင်ရင်ဟာ ကလေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တောင်သူလယ်သမားတွေကို ကယ်တင်တယ်ဆိုရင် မောင်ရင်ဟာ ဘာပဲပြောပြော တရားသေ ဝါဒသမား တစ်ယောက်ပဲ၊ မောင်ရင်ဟာ တရားသေသမား တစ်ယောက် ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ မောင်ရင်ဟာ ဗောဓိကံ မသေဘက်ဘူး၊ အဲဒါ တရားသေသမား တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ပဲ မဟုတ်လား'

သူ ကျေခပ်စေရန် ကျွန်တော် ဗောဓိကံ အနည်းငယ် သောက်လိုက်သည်။ ဝိုင်အနည်းငယ်သည်း ကျွန်တော်သောက် လိုက်သည်။ ချိစ်၊ ဝက်အူချောင်း၊ မုန့်အချို၊ သနပ်နှင့် အခြား ကောင်းမွန်သော စားဖွယ် ခဲဖွယ်များ အားလုံးကို ကျွန်တော် တို့ မြည်းစားကြသည်။ ထို့အပြင် သူမရှိစဉ်အတွင်း ရောက်ရှိ

နေသော နိုင်ငံခြားဝိုင်းများကိုလည်း ယောက်ကြသည်၊ ဝိုင်း
အရက်များက ကောင်းမွန်လှသည်။

အင်ဂျင်နီယာကြီးသည် အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် ဝိုင်းအရက်နှင့်
ဆေးပြင်းလိပ် အကောင်းစားများကို နိုင်ငံခြားမှ အကောက်
ခွန်မဲ ရရှိနေပါသည်။ ငါးဥနှင့် စတာဂျင် ငါးကင်များ
ကိုလည်း သူသည် တစ်စုံ တစ် ယောက် ထံမှ မေတ္တာ
လက်ဆောင် အဖြစ် ရရှိနေပါသည်။

သူက ယခု နေထိုင်နေသော အိမ်အတွက်လည်း အိမ်လခ
မပေးရပါ။ အကြောင်းမှာ အိမ်ရှင်က ရထားလမ်း
ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းအတွက် ရေနံဆီ ပေးသွင်းနေရ
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အားလုံးကို ခြံပြီး ပြောရလျှင်
ဤလောကကြီးတွင် အကောင်းဆုံးဆိုသော ပစ္စည်းများကို
၎င်းတို့အနေနှင့် အမဲ ရရှိခံစားနေကြရသည့် အဖြစ်ကို
အင်ဂျင်နီယာကြီးကရော သူ၏ သမီးကရော ပြသလျက်
ရှိပါသည်။

သူတို့ထံသို့ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး သွားနေပါသည်။ သို့
သော် စိတ်အား ထက်သန်မှုတော့ မရှိတော့ပါ။ အင်ဂျင်
နီယာကြီး၏ ရှေ့မှောက်တွင် နေထိုင်ရသည်မှာ မလွယ်ပါ။
ခြေထု လက်တွေ့ကို ကြီးနှင့် အတုခံစားရသည်ပမာ ဖြစ်
သည်။ သူ၏ ကြည်လင် ဇူးရှေသော မျက်လုံးကြီးများကို
ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်ပါ။ သူ၏ ဆင်ခြင်သုံးသပ်မှုများက
စိတ်နှောက်ကျရသည်။ အော့နွဲလုံး နာရသည်။

ထို့အပြင် အစားကောင်း အသောက်ကောင်း များဖြင့်
ဇိမ်ယစ်နေသော ဤလူကြီး၏ လက်အောက်တွင် မကြာမီကမှ
ငယ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အချက်ကို စဉ်းစားမိသော
အခါတွင်လည်း ကျွန်တော် စိတ်နှောက်ရသည်။ ကျွန်တော်
အပေါ်တွင် အသနားအကြင်နာ ကင်းမဲ့စွာ နိုင်ထက် ကလူ
ပြုခဲ့သည်များကို အမှတ်ရရှိသောအခါ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

သူကကျွန်တော်၏ ခါးကိုဖက်ပြီး ကျွန်တော်၏ ပခုံးကို
ခင်မင်ရင်းနှီးစွာပုတ်ပြီး ကျွန်တော်၏ ဘဝကို ချိုးကျူးတတ်သည်
မှာ မှန်သော်လည်း ဤသည်တို့မှာ သူ၏သမီး ကျေနပ်စေရန်
ပြုမူခြင်းများသာ ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တကယ်တွင်မူ သူသည်
ယခင်ကအတိုင်းပင် ကျွန်တော်ကို မလောက်လေးမလောက်
စားသူ တစ်ဦးအဖြစ် ရွံ့မုန်းလျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် အရင်ကလို မရယ်မောရတော့ပါ။ ကျွန်တော်
ပြောချင်တာတွေကို မပြောရတော့ပါ။ ကျွန်တော် မှာ တစ်မျိုး
တစ်သာသာ ဖြစ်နေရတော့သည်။ သူ၏ လက်ပါးစေ့ကြီး
ပေဗယ်ကို ခေါ်သည့်အတိုင်း ဘယ်အချိန်မှာ ကျွန်တော်ကို
ပင်တလီဟု ခေါ်ချေမည်နည်းဟု စောင့်စားနေ ရသည်။

ကျွန်တော်၏ အလုပ်သမား မာနများ ရုန်းကြွ လေသည်။
ကျွန်တော်လို မစွည်းမဲ့တစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်နှင့် ဘဝ
ချင်း မတူသော အထက်တန်းစား သူဌေး သူကြွယ်များ
အိမ်သို့ အဘယ်ကြောင့် နေ့စဉ် သွားရောက် နေရသနည်း။
သူတို့အိမ်မှာ အဘယ်ကြောင့် အရက် အကောင်းစားများနှင့်
နေ့စဉ် သွားရောက် စားသောက်နေရသနည်း။

မြို့ပေါ်က လူတွေက သူတို့ကို နိုင်ငံခြား သား တွေ လို သဘောထဲသား နေကြသည်။ ကျွန်တော် လိပ်ပြာမသန့်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် သူတို့အိမ်သို့ သွားရောက်သည့် အခါများတွင် လမ်းမှာ လူတွေနှင့် မတွေ့အောင် ရှောင် ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်ကာ ကြည့်ရှု ပါသည်။ တရားဝေဝါဒီ ဘစ်ဦးပမာပင်ဖြစ်သည်။ အင်ဂျင်နီယာကြီး၏ အိမ်မှပြန်တိုင်း ကျွန်တော်သည် အဆီအဆီမ့်များကို အဝအပြု စားခဲ့မိသည့်အတွက် ရှက်မိပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် အနေနှင့် အစိုးရိမ်ဆုံးက အချစ်နယ် အတွင်းသို့ သက်ဆင်းသွားမည်ကို ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က လမ်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက် နေစဉ်မှာရော၊ အလုပ် ထဲတွင် အလုပ်လုပ် နေစဉ်မှာရော၊ အပေါင်းအသင်းများနှင့် စကား ပြောနေစဉ်မှာရော ကျွန်တော်၏စိတ်က ညနေကျလျှင် မေယာ သိသို့ သွားရောက်ရန်သာ စိတ်စောလျက် ရှိပါသည်။ သူမ၏ စကားပြောသံ၊ ရယ်မေ့သံနှင့် လမ်းလျှောက်ပုံ တို့ကိုသာ ကြားယောင် မြင်ယောင်လျက် ရှိပါသည်။

သူ့ထံသို့ သွားတော့မည် ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်သည် အထိန်းတော် အတွားကြီး၏ မှန်ကွဲကြီးရှေ့တွင် အကြာကြီး ရပ်ပြီး လည်စည်းကို စည်းချည် နေတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ သက္ကလတ် ဝတ်စုံကို ကျွန်တော် သဘောမကျ ရှိသည်။ ခါလောက် တောင် သိမ်ငယ် သေးနပ် ရမလား ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စက်ဆုပ်မိသည်။

သုမက အဆင်သင့် မဖြစ်သေးသဖြင့် တစ်ဖက်ခန်းမှနေပြီး
ခဏစောင့်ဦးနော်ဟု ပြောအော အခါ များ တွင် လည်း
ကျွန်တော်သည် သုမ အဝတ်ဝတ်သည့် အသံများကို ကြားနေ
ရပြီး စိတ်လှုပ်ရှားရတော့သည်။ ရွှေလောက်နှင့် ကြမ်းပြင်
မထိဘဲ ဖြစ်နေရတော့သည်။ ထို့ အပြင် လမ်းပေါ်တွင် အမျိုး
သမီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလျှင်လည်း အဝေးမှာ တွေ့မြင်ရ
သည် ဖြစ်စေ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် မာယာကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး
ကြည့်နေမိပါသည်။

ထို့စဉ်က ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် မြို့ပေါ်ရှိ အမျိုးသမီး
ကြီးများနှင့် မိန်းကလေးများ အဝေးသုံးပင် အဆင့်အတန်း
နိမ့်ကျသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူတို့က အဝတ်အစားကိုလည်း
ကောင်းမွန်စွာ မဝတ်ဆင်တတ်ကြပါ။ မည်ကဲ့သို့ ပြုမှု နေထိုင်
ရမည်ကိုလည်း နားမလည်ကြပါ။ ဤကဲ့သို့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ရ
သောအခါ ကျွန်တော်မှာ မာနဖြစ်ရသည်။ မာယာ ဗစ်တာ
ရှော့ဗနာသည် သူတို့အဝေးလုံးတက် သာလွန်သည်။ ညတက်တွင်
သူမတို့သာ အိပ်မက်မိသည်။

တစ်ညတွင် ညလယ်စာ စားသောက်ကြစဉ် ကျွန်တော်နှင့်
အင်ဂျင်နီယာကြီးတို့သည် ပုစွန်တုတ်ခွဲကြီး တစ်ခွဲလုံး ကို
အကုန် စားပစ်လိုက်ကြသည်။ ထိုညက အိမ်အပြန်လမ်းတွင်
အင်ဂျင်နီယာကြီးက ကျွန်တော် ကို ကိုယ့်လူကလေး ဟုနှစ်ခါ မှ
ခေါ်ဝေါ်ကြောင်းကို အမှတ်ရမိသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်မှာ သူတို့က ကျွန်တော်
ကို သင်္ခါရုပင်ထဲမှ အေးအေး သနားစရာ မှူးကြီး တစ်ကောင်

ပမာချစ်ခင် ယုယနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကို ပြုစုယုယ
ခြင်းဖြင့် ဆူတို့၏ ပျော်ရွှင် နှစ်သိမ့်မှုကို ရှာပေ့နေကြခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆူတို့သည် ကျွန်တော် ကို ငြိုးငွေ လာသော
အခါတွင် ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကို မောင်းထုတ်ပစ်သလိုပင်
မောင်းထုတ် ပစ်လိုက်ကြမည် ဖြစ်သည်။

သည်တော့ ကျွန်တော်သည် အစော်ကားခံရသူ တစ်ဦး
ပမာ ရှက်လာသည်။ ရပ်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ မျက်ရည်များ
လည်လာသည် အထိပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် က
မိုးကောင်းကင်ထက်ကို မော့ကြည့်ရင်း ဤကိစ္စများ အားလုံး
ကို ရပ်တန့်ကာ ရပ်ပစ်လိုက်သော့မည်ဟု သိန္န့်ဌာန် ပြုလိုက်
ပါသည်။

မနက်တစ်နေ့တွင် ဒိုဇီကော့တို့၏အိမ်သို့ ကျွန်တော် မသွား
တော့ပါ။ သို့ည မိုးကြီးချုပ်သောအခါ မောင်ကြီးမည်းကြီး
ထဲတွင် ပေါ်လာရှုင်း ဒိုဇီထပ်စက် လမ်း မကြီး အတိုင်း
ကျွန်တော် လျှောက် သွား သည်။ အိမ် ပြုတင်း များ တို့
ကြည့်သည်။ အဇိုဂျင် တို့ ၏ အိမ်တွင် အားလုံး အိမ်နေကြပြီ
ဖြစ်သည်။ အစွန်ဆုံး ပြုတင်းပေါက် တစ်ခုတွင်သာ မီးလင်းနေ
သည်။ မခပ်အဇိုဂျင်၏ အခန်းဖြစ်သည်။ ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်
ထွန်းပြီးလာပန်းထိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထူမအေးနှင့် မကောင်း
ဆိုးဝါးများကို မောင်းထုတ် တိုက်ခိုက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ မှောင်နေသည်။ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ
ဒိုဇီကော့တို့၏ အိမ်မှာမူ ပြုတင်းပေါက်များ အားလုံး

မီးလင်းနေကြသည်။ သို့သော် ကန့်လန့်ကာများနှင့် ပန်းများ
ကြောင့် အတိုင်းဘက်ကို မမြင်ရပါ။

လမ်းမကြီးအတိုင်း ကျွန်တော်ဆက်ပြီး လျှောက်သွား
သည်။ အေးစက်သော မတ်လ မိုးစက်များက ကျွန်တော်
အပေါ်သို့ သွန်းချလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖခင် ကလပ်မှ
ပြန်လာသည့်အသံကို ကြားရသည်။ သူက ဝင်းတံခါးမကြီးရှိ
လှေခေါင်းလေးခင်းကို ခေါက်သည်။ ခဏမျှအကြာတွင်
ပြတင်းပေါက် တစ်ခုတွင် မီးလင်းလာပြီး အစ်မကို မြင်ရ
သည်။ အစ်မက လက်တစ်ဖက်တွင် မှန်အိမ်ကိုကိုင်လျက်
လက်တစ်ဖက်က သူမ၏ ဆံပင်များကို သပ်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်သွားသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ ဖခင်သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင်
လမ်းလျှောက်ရင်း သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ရင်း တစ်စုံ
တစ်ခုကို ပြောကြားလျက် ရှိသည်။ အစ်မက ကုလားထိုင်
တစ်လုံးပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။ သို့သော် အဖေ
ပြောနေသည်ကို နားထောင်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ခုကို
စဉ်းစား တွေးတောနေခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် မကြာခင်မှစ သူတို့နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှ
ထွက်သွားကြသည်။ မီးရောင် ပျောက်သွားသည်။ အင်ဂျင်
နီယာကြီး၏ အိမ်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။
ထိုအိမ်ကြီးသည်လည်း အလားတူပင် မည်းမှောင်လျက်
ရှိတော့သည်။ ကံကြမ္မာ ဖန်တီးသည့် အတိုင်းသာ ကပြရပါ
တော့မည်။ မိမိ၏ လက်ရှိ အထီးကျန် အဖြစ်၊ မိမိ၏ လက်ရှိ

ခံစားနေရမှုများနှင့် အနာဂတ်ကလေးတွင် ခံစားရဦးမည့် နာကြည်းမှုတို့နှင့်စလျှင် မိမိ၏ အလိုဆန္ဒများ အားလုံးနှင့် မိမိ၏ အတွေးစိတ်များနှင့် သူတို့အား ပြောဆိုခဲ့သည်များ အားလုံးသည် တစ်မျှမပြောပလောက်ကြပါ။

အလို လူတို့၏ အတွေးအခေါ်နှင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတို့ သည် သူတို့၏ ထိခိုက်ခံစားရမှုများလောက် အရေးမပါပါ။ တကား၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဘာလုပ်လို့ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲနှင့် ကျွန်တော်သည် ဒိုဇီကော့တို့၏ ခြံတံခါးဝမှ လူခေါ်ခေါင်း လေခင်းကို တအားကုန် ဆွဲလှုပ်နေပါတော့သည်။

လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို ပြုတ်ထွက် သွားသည်အထိ ဆွဲလှုပ်မိပြီးနေခက် ကျွန်တော်သည် ကလေးတစ်ယောက်လို့ လမ်းမကြီးအတိုင်း ထွက်ပြေးမိပါသည်။ အိမ်ထဲမှလူများ ပြေးထွက်လာကြပြီး ကျွန်တော့်အား တွေ့သွားမည်ကို စိုးရိမ် ကြောက်လန့်၍ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းတစ်ဖက် ထိပ်တွင် ကျွန်တော် ရပ်ပြီး ခေတ္တမျှ အမောဖြေချိန်တွင် မိုးရွာနေသည့် အသံများနှင့် အဝေးဆီမှ ညစောင့်တစ်ယောက်၏ သံပြာစ ခေါက်သံကိုသာ ကြားရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ပတ်လုံးလုံးပင် ဒိုဇီကော့တို့၏အိမ်သို့ မသွားဘဲ နေလိုက်သည်။ သက္ကလတ်ဝတ်စုံကိုလည်း ရောင်းပစ် လိုက်သည်။ ဆေးသုတ်သည့် အလုပ်များလည်း မရှိတော့ပါ။ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် ဘဝနှင့် တစ်ကြိမ် ကြုံတွေ့ရပြန် တော့သည်။ အင်မတန် ပင်ပန်း ဆင်းရဲသော အလုပ်များကို လုပ်ပါမှ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ဆယ် ကိုပက်မျှသာ ရရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒူးဆစ်လောက်အထိ နက်သော ရွံ့ထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရင်ကိုကော့ကာ အတိတ်မှ အဖြစ်များကို မေ့ပျောက်ပစ်ပါသည်။ အင်ဂျင်နီယာကြီး၏ အိမ်တွင် အစား ကောင်း၊ အသောက်ကောင်းများ စားခဲ့သည့် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ကိုကျွန်တော် အော်ခတ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် စိုစိုရွှဲရွှဲ ဆာဆာ လောင် လောင်နှင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တဏှာပေမ အာရုံရိပ်များသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလောက် အောင်ပင်ပေါ်လွင်လာကြတော့သည်။ ထိုအခါတွင်ကျွန်တော် သည် အချစ်နယ် ကျွဲနွေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အချစ်နွယ်ထဲတွင် နက်ရှိုင်းစွာ နစ်ဝင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံရတော့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြစ်ဒဏ်ခတ်သည့် အနေဖြင့် အလုပ် ကြမ်းများ လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ပို၍ သန်စွမ်းစေပြီး ပို၍ နုပျိုခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေတော့သည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့သာ ရောက်ရှိတော့သည်။

တစ်ညနေတွင်ကား အချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ နှင်းများ ကျဆင်းနေပါသည်။ ဆောင်းရာသီ တစ်ကျော့ပြန် လာသည့် ပမာ မြောက်သေ ဆော် ညှင်းနေပါသည်။ ထိုနေ့ ညနေက ကျွန်တော် အလုပ်မှ အိမ်ပြန် ရောက်သောအခါ မာယာကို ကျွန်တော်၏ အခန်းတွင် တွေ့ရပါသည်။ သူမက တားမိုး ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို အနူးထည်လက်အိတ် များတွင် ခုပ်ကာ ထိုင်နေပါသည်။

‘အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ညီမဆီကို မလာတော့တာလဲ’

သုမက ရှုန်းမြ တေးကံလက်သော မျက်လုံးကြီး များဖြင့် ကျွန်တော်ကို မော့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဝမ်း အသာ ကြီး သာ သွား သည်။ ဖခင်က ကျွန်တော်အား ရိုက်နှက်တော့မည့် အခါတွင် ရပ်လေ့ရှိသည်။ အတိုင်း သူမ၏ ရှေ့တွင် တောင်တောင်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ သုမက ကျွန်တော် မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသည်ကို သုမက သိရှိပါသည်။

‘အစ်ကို့ဘာဖြစ်လို့ ညီမဆီကို မလာတော့တာလဲ’ သုမက ထပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ‘အခု အစ်ကို မလာလို့ ညီမလာခဲ့တာပဲ’

သုမ ဖတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်အနီးသို့ တိုးကပ်လာသည်။

‘ညီမကို့ ပစ် မသွားပါနှင့်၊ ညီမ တစ်ယောက် တည်းရယ်၊ ဘာကလေးကို တစ်ယောက်တည်းပါ အစ်ကို့ရယ်’

သူမ၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်းလာသည်။

သူမ ဝိုပါတော့သည်။ သူမ၏ မျက်နှာကို လက်စွပ်အိတ်ဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားရင်း...

‘ညီမမှာ တစ်ယောက်တည်းပါ အစ်ကို့၊ ညီမရဲ့ ဘဝက ဆိုးပါတယ် အစ်ကို့၊ ဘာကလေးကို ဆိုးပါတယ်၊ ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးမှာ ညီမမှာ အစ်ကို့တစ်ယောက်က လဲ့လို့ တခြားဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ ညီမကို ပစ်မသွားပါနှင့်အစ်ကို့ရယ်’

သူမက မျက်နှာမှ မျက်ရည်များကို သုတ်ရန် လက်ကိုင်
ပဝါကို ရှာနေရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အတန်ကြာ
တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ထို့နောက် သူမကို ကျွန်တော်၏ ရင်ခွင်
တွင်းသို့ ဆွဲယူပြီး နမ်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ ပါးပြင်ကို
သွေးများ ထွက်လာသည်အထိ သူမ၏ ဦးထုပ်မှ ပင်အပ်တွင်
ပွတ်သပ်နေမိသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ သည်နှစ် ပေါင်း များစွာ
ကတည်းက ရင်းနှီး ပွန်းတီးနေကြ သူများပမာ စကားတွေ
ပြောနေကြတော့သည်။

နောက် နှစ်ရက် အကြာတွင် သူမက ကျွန်တော်ကို
 ဒုဗီချာညာသို့ စေလွှတ်ပါသည်။ ယင်းအတွက် ကျွန်တော် မှ
 ဝမ်းသာလိုက်ရသည့် ဖြစ်ခြင်း။ ဘူတာရုံသို့ ကျွန်တော်
 သွားရောက်ပြီး တွဲပေါ်တွင် ထိုင်မိသောအခါ ဘာကြောင့်
 မှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော် ရယ်မောလိုက်မိသည်။ လူ့အတွက်
 ကျွန်တော်ကို အရက်မှူးသမား တစ်ယောက်ပမာ ကြည့်ကြ
 သည်။ နှင်းပွင့်များ ကျဆဲ ဖြစ်သည်။ မနက်ဘက်တွင်လည်း
 နှင်းခဲများ ရှိဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လမ်းများသည် မြေကြီး
 ရောင်ညို သမ်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ရွှေကျီး များကလည်း
 တအာအာ အော်မြည်ကာ ပျံ့နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ပထမတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် နေရာကို
 (ကျွန်တော်နှင့် မေယာအတွက် နေရာကို) မဒမ်ချက်ပရာ
 ကော့တို နေထိုင်သော အဆောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
 အဆောင်ကို ရည်ရွယ်သည်။ သို့သော် ထိုအဆောင်တွင်
 အချိန်ကာလ အတော်ကြာကြာ ကတည်းက ခိုတွေနှင့် ဘဲတွေ

၁၅၆ နတ်နွယ်

နေထိုင်ခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ အသိုက်တွေ တော်တော်
များများကို ဖျက်ဆီးမပစ်ဘဲနှင့် ထိုအဆောင်ကို သန့်ရှင်း
အောင် လုပ်ရန် မလွယ်ကူပါ။

သို့ဖြင့် ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ တရုတ်ကပ်
တွေ တပ်ဆင်ထားသော အိမ်မကြီး၏ အဆင်မပြေသော
အခန်းများတွင် နေထိုင်ကြရတော့မည် ဖြစ်သည်။

လယ်သမားတွေကမူ ဤအိမ်မကြီးကို နန်းတော်ကြီးဟု
ခေါ်ဆိုကြသည်။ အခန်းပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် ရှိသည်။
သို့သော် ပရိဘောဂဟူ၍ အထပ်ခိုးပေါ်တွင် ရှိသော
ကလေး ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့် စန္ဒရား တစ်လုံးသာ ရှိပေ
သည်။

အကယ်၍ မာယာအခနနှင့် မြို့ပေါ်ရှိ သူမ၏ ပရိဘောဂ
များ အားလုံးကို သယ်ဆောင်လာသည့် တိုင်အောင်ပင်
ဟရလာ ဟင်းလင်းကြီးနှင့် အေးတေးတေးကြီး အဖြစ်ကို
ချေဖျက်နိုင်မည့် မဟုတ်ပါ။

ပန်းခြံတက်သို့ မျက်နှာ မှုထားသော အခန်းကလေး
သုံးခန်းကို ကျွန်တော် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြတင်း
မှန်များ တပ်ဆင်ခြင်း၊ နံရံများတွင်ပန်းစက္ကူများ တပ်ခြင်းနှင့်
ကြမ်းပြင်ရှိ အအက်အကွဲများနှင့် အပေါက်များ မာထေးခြင်း
တို့ကို မနက်အစောကြီးမှ ညမိုးချုပ်သည်အထိ လုပ်ဆောင်
ပါသည်။ သည်အလုပ် လုပ်ရသည်က လွယ်ကူပြီး ပျော်စရာ
ကောင်းသည်။

ကျွန်တော်က မြစ်ဆီသို့ မကြာခဏဆိုသလို ပြေးသွားပြီး ရေခဲတွေ ပျော်ကုန်ပလားဟု ကြည့်ရသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဆက်ရက်ကလေးတွေ ပြန်လာကြပြီဟု ထင်မိသည်။ ညဘက်တွင်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် မာယာအကြောင်း စဉ်းစားရင်း ကြက်တွေ ပြေးလွှားနေကြသည့် အသံနှင့် အပေါ်ဘက်တွင် လေတိုးနေသည့် အသံနှင့် လေတိုက်နေသည့် အသံများကို ကြည့်နှုန်းချမ်းမြေ့စွာနှင့် နားထောင်နေမိပါသည်။ လေတိုးသည် အသံများမှာ အထပ်ခိုးပေါ်တွင် တစ္ဆေကြီး ဖတ်ကောင် ချောင်းဆိုး နေသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

နှင်းပွင့်တွေက အတော်ကြီးကို ထူနေပါသည်။ မတ်လ ကုန်ခါနီးမှာပင် နှင်းပွင့်တွေ အများကြီး ကျနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မျက်လှည့်ပြုလိုက်သလိုပင် ခဏချင်းမှာပင် အရည် ပျော်သွားကြသည်။ ရေခဲတွေ အရည်ပျော်ကုန်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် နေဦးရေသည် တစ်ရှိန်ထိုး စီးဆင်းလျက်ရှိတော့သည်။ သို့ဖြင့် ဧပြီလဆန်းပိုင်းတွင် ဆက်ရက်သံတွေ ညှိုးညံ့ လာပါတော့သည်။ ပန်းခြံထဲမှာလည်း လိပ်ပြာ ဝါဝါကလေးတွေ ဝဲပျံ့နေကြတော့သည်။ ရာသီဥတုလည်း ကောင်းမွန်လှသည်။

ကျွန်တော်က ညနေတိုင်းပင် မာယာနှင့်တွေ့ရန် မြို့ဆီသို့ လမ်းလျှောက်သွားပါသည်။ ခြောက်ယွေ့ပြီး နူးညံ့နေသော လမ်းပေါ်တွင် ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်သွားရသည့် အရသာမှာ ကောင်းမွန်လှသည်။

ခရီးတစ်ဝက်လောက် ရောက်သျှင် ကျွန်တော် ထိုင်ပြီး မြို့ဆီသို့ ဝေးကြည့်နေပါသည်။ မြို့အနီးသို့ ရောက်အောင် သွားရန် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်၍ မရပါ။ မြို့ကို မြင်တွေ့ နေရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှ စိတ်ပင်ပန်းရသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အတူးပင်လယ် ဝေနေသည်။

ကျွန်တော်၏ အချစ် ဇာတ်လမ်းကို သိရှိသောအခါ ကျွန်တော်၏ အသိအကျွမ်းများက မည်သို့ တုံ့ပြန်ကြချေ မည်နည်း။ ကျွန်တော်၏ ဖခင်က မည်သို့ ပြောချေမည်နည်း။ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် အထူးတလည် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်နေသည် ကတော့ ကျွန်တော်၏ဘဝ ပိုမို ရှုပ်ထွေးလာ သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ဘဝကို ကျွန်တော် မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေ စသည်။ ကျွန်တော်သည် လေထဲတွင် ဘေ့လုံးကြီး တစ်လုံးလို လွင့်ပါလျက်ရှိသည်။ ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း ဆိုက်မည်ကို မသိ နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှ ပြုသနာကိုလည်းမတွေးတော့မိပါ။ လူ့ဘဝကြီးတွင် မည်ကဲ့သို့ အသက်ရှင် နေထိုင်သွားရမည်ကိုလည်း မတွေးမိပါ။ အမှန် အတိုင်း ပြောရလျှင် ဘာတွေကို တွေးနေမိသနည်း ဟူ၍လည်း မသိပါ။

မာယာက မြင်းရထား တစ်စီးကို ခောင်းနှင်ကာရောက်ရှိ လာတတ်သည်။ ကျွန်တော်က ရတနာပေါ်သို့ တက်ပြီး သူမ၏ ဘေးမှာထိုင်သည်။ သို့ နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်

လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးနှင့်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီးပင် ဒုဗီချာညာ သို့ မောင်းနှင့်သွားကြသည်။

တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း နေဝင် မိုးချုပ်သည် အထိ ကျွန်တော် စောင့်နေရပြီး မသေသာ ရောက်မလာသောအခါ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်စွာနှင့် ပြန်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ခြံဝသို့ရောက် သောအခါ သို့မဟုတ် ပန်းခြံထဲသို့ ရောက်သောအခါ မမျှော် လင့်ဘဲနှင့် အချစ်တစ္ဆေမကလေးကို တွေ့ရှိရသည်။ သူမက မီးရထားနှင့်လာပြီး ဘူတာရုံကနေ လမ်းလျှောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သည့်နောက်တွင်ကား ကျွန်တော်တို့အဖို့ ပျော်ပွဲသဘင်ကြီး ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူမက သိုးမွေးဝတ်စုံ ရိုးရိုးကလေးကို ဝတ်ပြီး လည်ပင်းမှာ လည်စီးတစ်ခု ပတ်ထားသည်။ ဆောင်း ထားသည့် ထီးကလည်း ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖိနပ်မှာ နိုင်ငံခြားမှ လာသော တန်ဖိုးကြီးသည့် ဇာဖိနပ် သေးသေးသွယ်သွယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ သည်တော့ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ သာမန်အရပ်သူကလေး တစ်ယောက်အသွင် ကပြနေသော အကျော်အမော် ပြဇာတ်မင်းသမီးကလေးတစ်ဦး နှင့် တူနေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ပိုင်နက် နယ်မြေကို လှည့်လည် စစ်ဆေး ကြသည်။ မည်သည့်အခန်းကို မည်သည့်အခန်းအဖြစ် အသုံးပြု မည်ကို ဆုံးဖြတ် ကြသည်။ ဘယ်နေရာမှာ လမ်းကလေး ဖောက်မည်၊ ဘယ်နေရာမှာ ပန်းခြံလုပ်မည်၊ ဘယ်နေရာမှာ ပျားဂေဟာ စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြက်တွေ

ဘဲတွေ ဝန်းတွေ ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ ယင်း ကြက်တွေ ဘဲတွေကို ကျွန်တော်တို့ ချစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ပိုင်ဆိုင်သော အရာများမို့ ဖြစ်သည်။ မြင်းစားလျှံ၊ နွားစားမြက်၊ ကလိဗာ၊ ဘက်ကဝံ နှင့်ဟင်းသီး၊ ယင်းရွက်ခင်းများ စိုက်ပျိုးရန် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် အမြဲတမ်းပင် အထက်ပါ အခြေအနေများကိုလိုက်လံစစ်ဆေးပြီး သီးနှံများ မည်သို့ ဖြစ်ထွန်းလာမည်ကို တမေ့တမောကြီး ဆွေးနွေးကြသည်။ မာယာ ပြောပြသည့် စကားတွေ အားလုံးပင် ကျွန်တော်အဖို့ ကြည်နူးဖွယ်ရာ နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။ ဤနေ့ရက်များသည် ကျွန်တော်တို့ တဝတွင် အပျော်ရွှင်ဆုံး နေ့ရက်များပင် ဖြစ်တော့သည်။

အိစတာ ပွဲတော်အပြီး တစ်ပတ်ကျော်ကျော် အကြာတွင် ဝူဗီချာညာနှင့် နှစ်မိုင်ခန့် ဝေးသော ကူရီလော့ဗကာရွာရှိ နယ်မြေ တုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြပါသည်။ ဝေယာက မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို ခပ်ရိုးရိုးကလေးဆင်ယင်ကျင်းပလိုပါသည်။ သူမ၏ ဆန္ဒအတိုင်းပင် ကျွန်တော်တို့၏ လူပျိုရံများသည် ကျေးရွာမှ လူငယ်ကလေးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ မင်္ဂလာ ဓမ္မတေးကို ဓမ္မဆရာ တစ်ယောက်တည်းကပင် သီဆိုခဲ့ ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တုရားရှိခိုး ကျောင်းမှ တခုနီးခုနီး ဆောင်နေသော မြင်လှည်းကလေးဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မြင်းလှည်းကို မာယာ နယ်တိုင် မောင်းပါသည်။

မြို့ပေါ်မှ လာရောက်သော ကျွန်တော်တို့၏ တစ်ဦးတည်းသော ဧည့်သည်တော်မှာ ကျွန်တော်၏အစ်မ ကလီယိုပက်ထရာ

ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူမကို မာယာက လက်ထပ်ပွဲ မတိုင်မီ သုံးရက်က စာဖြင့် ရေးသား ဖိတ်ကြား ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစ်မက ဝတ်စုံအဖြူ လက်အိတ်အဖြူနှင့် ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာ အခမ်းအနား ကျင်းပနေစဉ်တွင် သူမသည် ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားရမှုတို့ကြောင့် တိုးသဲ သဲ ကလေး ငိုနေပါသည်။ သူမ၏ အပြုအမူများက မိခင်တစ်ဦး ပမာဖြစ်ပြီး ကြင်နာယုယမှုများ ပြည့်ဝနေပါသည်။ သူမတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုများ လွမ်းထုံနေပြီး သူမက ထင်းရနံ့ ကလေးကို ရှုရှိုက် နေရသည့် အလား ပြုံးလဲ နေပါသည်။

မင်္ဂလာ အခမ်းအနား ကျင်းပနေစဉ်အတွင်း သူမကို ကျွန်တော် အကဲခတ်မိသည်မှာ သူမ အနေနှင့် ဤကမ္ဘာ လောကကြီးတွင် အတောင့်တဆုံးသော အရာမှာ ချစ်ခြင်း မေတ္တာသာ ဖြစ်သည်။ လူသားတို့၏ ချစ်ခြင်း မေတ္တာပင် ဖြစ်သည်။ သူမက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တိတ်တခိုး ကလေးနှင့် စိုးရွံ့ ထိတ်လန့်စွာ တမ်းတနေခဲ့ပါသည်။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲနှင့် အစဉ်အမြဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

အစ်မက မာယာကို ဖက်ယမ်း နမ်းရှုပ်ပါသည်။ ထို့နောက် သူမ၏ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုကို မည်သို့ ဖော်ပြရမှန်း မသိသဖြင့် 'ငါ့မောင်ကလေးက ကောင်းပါတယ်၊ တကယ်ကို ကောင်း ပါတယ်ကွယ်' တုသာ ပြောနေတော့သည်။

သူမက မြို့သို့ မပြန်မီတွင် နေ့စဉ် ဝတ်နေကျ အဝတ်များ သို့ ပြောင်းလဲ ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ယောက်

ချင်း စကားပြောဆိုရန် ကျွန်တော်ကို ပန်းခြံထဲသို့ ခေါ်ဆောင် သွားပါသည်။

‘မောင်လေးက ဘာအကျိုးအကြောင်းမှ စာမရေးလို့ ဖေဖေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်။ မောင်လေး အနေနှင့် ဖေဖေ ဆီမှာ ခွင့်တောင်းဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ သိပ်ဝမ်းသာနေတယ်။ အခုလို လက်ထပ်လိုက်တဲ့ အတွက် မောင်လေးဟာ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ပြန်လည် တင့်တယ်လာလိမ့်မယ်တဲ့။ မာယာရဲ့ လှမ်းမိုးမှု အောက်မှာ မောင်လေးဟာ လူ့ဘဝကြီးကို အလေးအနက် မြင်တတ်လာ လိမ့်မယ်တဲ့။ အခုတလောညဘက်တွေမှာ ဆိုရင်မမတို့ဟာ တခြား ဘာအကြောင်းမှ မပြောဘူး။ မောင်လေး အကြောင်းပဲ ပြောနေကြတယ်။ မနေ့ညကဆိုရင် ဖေဖေက မောင်လေးကို ငါတို့ရဲ့ မစ်ဆေးလို့ ပြောတယ်။ ဖေဖေက အဲဒီလို ပြော တော့ မမလည်း ဝမ်းသာတာပေါ့။ ဖေဖေ ခေါင်းထဲမှာ စိတ်ကူး တစ်ခုခု ရှိနေတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်။ မမ ထင်တာကတော့ သူ သဘောထား ကြီးတဲ့အကြောင်း မောင်လေးကို ပြုလိမ့် မယ်။ မောင်လေးနှင့် ပြေရာ ပြေကြောင်းကို သူကစပြီး ပြော လိမ့်မယ်။ ဒီရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ မောင်လေးကို တွေ့ရအောင် ဖေဖေ ဒီကို လာမယ်ဆိုတာ သေချာတယ်’

အစ်မက ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် သဏ္ဍာန် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်လိုက်ပြီးနောက်

‘မောင်လေးကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ။ မောင်လေး ရဲ့ ဘဝ ပျော်ရွှင်ချမ်း မြေ့ပါ စေ။ အညူတာပဲ သေရင်ပိုဟာစ

တာကယ့်ကို အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါကွယ်၊
သူက ပြောတယ်၊ အခု မောင်လေးတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ
ဘုရားသခင်က မောင်လေးကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး
စမ်းသပ်လိုက်တာပဲတဲ့၊ ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ထောင်ရေး ဘဝ
တစ်ခုမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခဆိုတာတွေ
လည်း ရှိတယ်၊ ဒါဟာ သဘာဝပဲ’

အစ်မကို ကျွန်တော်နှင့် မာယာဘွဲ့က နှစ်မိုင်လေခက်
အထိ လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ပို့ လိုက်ကြသည်။ အပြန်ခရီးတွင်
ကျွန်တော်တို့သည် ဖြည်းလေးစွာနှင့် တိတ်ဆိတ် စွာ ပင်
ပြန်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အနားယူကြသည့်ပမာ
ဖြစ်သည်။ မာယာက ကျွန်တော် လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။
ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ ပေါ့နေသည်။ အချစ် အကြောင်းကို
ပြောဆိုရန် မလိုအပ်ကြတော့ပါ။ ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်
တို့ကိုမည်သည့်အရာကမျှ ခွဲခွာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

‘အစ်ကို အစ်မက ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို
ကြည့်ရတာ သူဟာ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ
ခံစားလာရတဲ့ ပုံမျိုးပဲ၊ အစ်ကိုတို့ အဖေဟာ အတော်ဆိုးတယ်
နှင့် တူတယ်’

ထိုအခါ ကျွန်တော် တို့ မောင်နှမ ကြီး ပြင်း လာကြ ရပုံ
အကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများကို ခံခဲ့ရပြီး
အဓိပ္ပာယ်နုတ္တိဖြစ်ခဲ့ပုံများကို ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်သည်။
ကျွန်တော် အနေနှင့် မကြာခင်ကလေးကပင် ဖခင်၏ အရိုက်
အနှက်ကို ခံခဲ့ရကြောင်း သိရှိရသောအခါ မာယာသည်

၈၆၄ နတ်နွယ်

သိမ့်သိမ့် တုန်သွားပြီး ကျွန်တော် အနီးသို့ တိုးကပ်လာ
ပါသည်။

မပြောပါနှင့်တော့ အစ်ကိုရယ်၊ အသည်းတွေ အူတွေ
တုန်လိုက်တာ

သုမတည် ယခုအခါ ကျွန်တော် အပါးမှ တစ်ဖဝါးမှ
မခွာတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်မကြီးရှိ အခန်းသုံးခန်း
တွင် နေထိုင်ကြသည်။ ညဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကျန်ရှိ
သော အိမ်မကြီးနှင့်ဆက်သွယ်ထားသောတံခါးကို အခိုင်အခံ
ပိတ်ထားကြပါသည်။ အကြောင်းမှာ အပြင်ဘက် အခန်းလူတို့
များတွင် ကျွန်တော်တို့ မသိသော လူ တစ်ယောက် နှင့်
ကျွန်တော်တို့ ကြောက်ရွံ့သော လူတစ်ယောက် နေထိုင်သည့်
အလားပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်က မနက်အခါကြီး ထုသည်။ အရက်တက်
လောက်တွင် ထသည်။ ချက်ချင်းပင် လုပ်စရာ အလုပ်တွေကို
စတင် လုပ်ဆောင်သည်။ လှည်းအိမ်တွေကို ပြင်ဆင်သည်။
ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းခင်းသည်။ ပန်းခင်းများကို ပေါင်းဆင်
တူးဆွသည်။ အိမ်ခေါင်မိုးကို ဆေးသုတ်သည်။ ဂျုံစပါး
စိုက်ပျိုးရမည့် အချိန်သို့ ရောက်လျှင် ကျွန်တော် ကံယံတိုင်
ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ပြီး ဆယ်ထိုးသည်။ ထွန်ချသည်။ မျိုးကြဲသည်။
ကျွန်တော်တို့ ငှားထားသော သူရင်ငှားထက် နောက်မကျ
စေဘဲ တာဝန်ကျေပွန်စွာ လုပ်ဆောင်ပါသည်။ မိုးခက်လေခက်
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ပင် ပန်း လှ သည်။ မျက်နှာနှင့်
ခြေထောက်များသည် နာရီပေါင်း အတော်ကြီး ကြာအောင်

ပင် ပူဇော်နေကြပါသည်။ ညဘက်တွင် ကျွန်တော်သည် ထွန်ချထမ်းသော လယ်ကွင်းပြင်များကို အိပ်မက်နေတတ်ပါသည်။

သို့သော် လယ်ထဲတွင် လုပ်ရသော အလုပ်ကို ကျွန်တော် မမက်မောပါ။ ကျွန်တော်ကစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကို ကြိုက်လည်း မကြိုက်ပါ။ နားလည်းမလည်ပါ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်၏ မိဘ တိုး ဘွားများသည် လယ်သမားများ မဟုတ်ဘဲ မြို့နေ လူတန်းစားဖြစ်သောကြောင့်ကုန်ပင် ကင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်က တောစတင်ရေးမြေသဘာဝကို ချစ်ပါသည်။ လယ်ကွင်းတွေကို ချစ်သည်။ မြက်ခင်းတွေကို ချစ်သည်။ ယာခင်းတွေကို ချစ်သည်။ သို့သော် တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှေနေပြီး လည်ပင်းကြီးကို ဆန့်တန်းကာ ရုန်းကန်နေရသော မြင်းကြီး တစ်ကောင်နှင့် ထယ်ထိုးနေသော လယ်သမား၏ အဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ရိုင်းစိုင်းသော အကျည်းတန်သော အလုပ် တစ်ခုဟူသော ထင်မိပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အသည်းအသန် ရုန်းကန်နေသည့် အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း ကမ္ဘာဦးလူတွေ မီးကို မသုံးစွဲ တတ်မီက ဘဝကို အမှတ်မထင် စဉ်းစားမိပါသည်။

နှားအုပ်ကြီးထဲတွင် နှားရိုင်းကြီးများ သို့မဟုတ် မြင်းအုပ်ကြီးထဲတွင် မြင်းဆိုးများ ခြေသံ ခွဲသံ ပြင်းပြင်းနှင့် ရွှေလမ်း တစ်လျှောက် ပြေးလွှားနေကြသည်ကို ကျွန်တော် ကြောက်ပါသည်။ အကောင်ကြီးကြီး၊ ပလကေခင်းကောင်း၊ ခပ်ရိုင်းရိုင်း၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆိုလျှင် သိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ငန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေးပဲ

ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ရှေးခေတ်က အရိုင်းအစိုင်း များကို အမှတ်ရနေမိပါသည်။

ဤသဘောထား အမြင်သည် ရာသီဥတု ဆိုးဝါးသော ကာလများတွင် ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲတွင် ပို၍ သည်းထန် လာတတ် ပါသည်။ ထွန်ချထားသော လယ်ကွင်း မည်းမည်း များပေ၍ တွင် မိုးတိမ်များ ပိန်းပိန်းပိတ်မှောင်နေသော အခါ မျိုးတွင် ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ထယ်ထိုး နေသည့် ဘေးမှ လူနှစ်ယောက် သုံးယောက် စောင့်ကြည့် နေလျှင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် လိုအပ် သဖြင့် မလွဲမရှောင်သာသဖြင့် လုပ်နေရသည်ဟု မထင်တော့ဘဲ သူတို့ကို ဖြေဖျော်နေရသည်ဟု ထင်နေမိ တော့သည်။

ကျွန်တော်က ခြံ ဝင်း ထဲ တွင် သာ တစ်ခုခု လုပ်နေချင် ပါသည်။ ကျွန်တော် အနေနှင့် အကြိုက်ဆုံး အလုပ်ကတော့ အိမ်ခေါင်မိုးကို ဆေးသုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ဗန်းခြံနှင့် မြက်ခင်းပြင် တို့ကို ဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဂျုံစက်ကလေးရှိရာသို့ သွားရောက် တတ်ပါသည်။ ယင်း ဂျုံစက် ကလေးကို ကူရီလော့ဗကာရွာမှ ရွာသားကြီး စတီဖင်ဆိုသူက ငှားရမ်းထားပါသည်။ သူက လူချောလူခန့် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အသားညိုသည်။ ဗလကောင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ထူထူနက်နက်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူကစက်ရုံအလုပ်ကို သဘောမကျပါ။ သူ့ စိတ်ထဲမှာ ပျင်းစရာ ကောင်းသည်ဟု ထင်နေသည်။ အကျိုးအမြတ် မရှိဟု ထင်နေသည်။ သူက

အိမ်မှာ မနေချင် သဖြင့်သာ စက်ရုံတွင် နေထိုင် နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက မြင်း နှား ကကြီးတန်ဆာ လုပ်ကိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်မှ အမြဲတမ်းလိုပင် သားရေနံနှင့် ထင်းရှူး ဆီနံ့ များ သင်းနေပါသည်။ သူက စကားနည်းသည်။ ပျင်းရိ သည်။ လှုပ်ရှားတက်ကြွမှု မရှိပါ။ သူက အပေါက်ဝတွင် ထိုင်ပြီး သို့မဟုတ် မြစ်ကမ်း နံဘေးတွင် ထိုင်ပြီး 'အူလူလူ... အူလူလူ' နှင့်သာ တေးညည်း နေတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် သူ၏ မိန်းမနှင့် ယောက္ခမ တို့သည် ရွာမှ လာရောက်တတ်သည်။ နှစ်ယောက် စလုံးပင် ကျိုးကျိုး နှံ့နှံ့ ဖြူဖြူ ဖျော့ဖျော့ လျော့လျော့ ရဲရဲများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့က သူ့ကို ရိုရိုသေသေပင် ခေါင်းညှတ်ကာ အလေးပြု ကြပြီး အများခေါ်ဝေါ်သည့်အတိုင်း 'စတီဖင် ပက်ယရိုဗစ်' ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ သူက ဇနီးနှင့်ယောက္ခမတို့က နှုတ်ဆက် သည်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောခြင်းမရှိ။ တစ်စုံတစ်ရာ အသိ အမှတ်ပြုခြင်းမရှိဘဲ မြစ်ကမ်းနံဘေးတွင် ထိုင်မြဲ ထိုင်နေကာ 'အူလူလူ...အူလူလူ' နှင့်သာ တေးညည်း နေပါသည်။

တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ဇနီးနှင့်ယောက္ခမ တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လေသံဖြင့် ပြောဆို ကြပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ သူ့ကို အတန်ကြာ ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ သူက လှည့်များကြည့်ချေ မလားဟု ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ခါးတစ်ဝက်

လေ့က်အထိ ညွတ်ကာ ချိုသာသော အသံများဖြင့် ဆွဲဆွဲ
ငင်ငင် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

'သွားတော့မယ် စတီဖင်ပက်ထရိုဗစ်'

ထို့နောက် သူတို့ ပြန်သွားကြသည်။

အတန်ကြာသောအခါ သူသည် သူတို့ထားခဲ့သော မုန့်ထုပ်ကို
လည်းကောင်း၊ ရှပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို လည်းကောင်း ကောက်
ယူပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် မျှလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမျိုး
သမီးနှစ်ယောက် ထွက် သွားရာ ဘက်သို့ မျက်စိ တစ် ချက်
ပစ်လိုက် ပြီးနောက် 'ဪ မိန်းမ မိန်းမ' ဟု ရွတ် ဆို
လိုက်သည်။

ကြိတ်ဆုံ နှစ်ခုရှိသော ဂျုံစက်ကလေးသည် နေ့ရောညပါ
လည်ပတ်လျက်ရှိသည်။ စတီဖင်ကို ကျွန်တော် ကူညီပြီးလုပ်ကိုင်
ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ဒီအလွတ်ကို သဘောကျသည်။ သူ
တခြားသို့ သွားသောအခါ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရပင်
သူ့ကိုယ်စား လုပ်ဆောင်ပါသည်။

နှေးထွေး တောက်ပသော ဥတု အပြုံးတွင် လမ်းတွေ
ပျက်စီး ဆိုးရွားသော ရာသီ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ မေ
တစ်လလုံးပင် မိုးရွာလျက် ရှိသည်။ အေးမြလျက် ရှိသည်။
ကြိတ်ဆုံဘီး လည်ပတ်သံများနှင့် မိုးသံများက လူကို ပျင်းရိ
စေပါသည်။ အိပ်ငိုက်စေပါသည်။ ကြမ်းပြင် တစ်ခုလုံး တုန်ခါ
နေသည်။ ဂျုံ့မုန့်နံ့များ သင်းနေသည်။ ယင်းတို့ကလည်း
ငိုက်မည်းစေပါသည်။

ကျွန်တော် ဇနီး တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ် လာရောက်သည်။
သားမွေး ကုတ်အကျီတိုတိုကို ဝတ်ပြီး လယ်သမားတွေ
စီးသော ကြက်ပေါင်စေး ဖိနပ် ရှည်ရှည်ကြီးကို စီးထားသည်။
သူမ ရောက်ရှိလာတိုင်း ပြောလေ့ ရှိသည့် စကားမှာ
‘သူတို့က ဒါကို နွေလို့ ခေါ်ကြသလား၊ အောက်တိုတာ
လထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည် သောက်ကြ
သည်။ နို့ထမင်း ချက်ကြသည်။ သို့မဟုတ် မိုးတိတ်သည်ကို
နာရီပေါင်း များစွာကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ဆိုင်း
နေကြသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် စတီဖင် ဈေးနေ့တစ်ခုကို သွားသဖြင့် မာယာ
စက်ရုံမှ ညအိပ်ပါသည်။ နေ့စက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်တော်
တို့ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ဘယ်အချိန်ရှိပြီ ဆိုသည်ကို
မပြောနိုင်ကြပါ။ ကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံးပင် မိုးသားများ
ဖြင့် အုံ့မေ့စင်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် ဒုဗီချာညာ ရွာဆီမှ
အိပ်ချင်မှူးတူး ကြက်တုန်သံများ ကြားနေရသည်။ မြက်ခင်း
ပြင်ဆီမှလည်း ရေကြက်ကလေးတွေ၏ အသံကို ကြားနေရ
သည်။ အစောကြီးတော့ အစောကြီး ရှိသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ရေကန်ကလေး ရှိရာသို့ သွားကြ
သည်။ ယမန်နေ့က ကျွန်တော်တို့အတွက် စတီဖင် ချထား
သော မြူးကို ဖော်ကြသည်။ ငါးပြေမကြီး တစ်ကောင် ပါလာ
သည်။ ပုစွန်တုပ် တစ်ကောင်လည်း ၎င်း၏ လက်တံများကို
မိုးပေါ် ထောင်လျက် ရှိသည်။

‘သူတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ။ သူတို့လည်း ပျော်ပျော်နေကြ
ပါစေ’

မာယာက ပြောသည်။
ကျွန်တော်တို့သည် အစောကြီး ထပြီ လုပ်စရာ အလုပ်
လည်း ဘာမျှ မရှိသဖြင့် ထိုနေ့သည် နေ့တစ်ခု ရှည်လှတော့
သည်။ ကျွန်တော်၏ ဘဝတွင် နေ့တာ အရှည်ဆုံး နေ့ပင်
ဖြစ်တော့သည်။ ညနေဘက်တွင် စတီဖင် ပြန်လာသဖြင့် အိမ်
ဂေဟာကြီးသို့ ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့သည်။

‘အစ်ကို အဖေ လာတယ်’
မာယာက ပြောသည်။

‘ဘယ်မလဲ’

‘ပြန်သွားပြီ၊ ညီမ သူ့ကို မတွေ့လိုက်ဘူး’

သူမက ကျွန်တော် နှုတ်ဆိတ်ပြီး ရပ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ၊ အဖေ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိသောအခါ သူမက

‘လူတစ်ယောက်ဟာ ဖြတ်သားရတယ်၊ ညီမ သူ့ကို လက်ခံပြီး စကားမပြောဘူး၊ ပြီးတော့ ညီမတို့ကို နောက်တစ်ခါ လာပြီး မနေ့စဉ် ယှက်ပါနှင့်လို့လည်း ပြောလိုက်တယ်’

နောက်တစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ခြံဝင်း အပြင်သို့ ရောက်ရှိနေပါသည်။ အဖေ့ကို အကျိုးအကြောင်း သွားရောက် ရှင်းပြရန် မြို့ဆီသို့ သွားနေပါသည်။ တစ်လမ်းလုံး ရှိပွက်တွေ ဖြစ်နေသည်။ ချောနေသည်။ အေးနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်အပြီးတွင် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျမိသည်။ အံ့မှိုင်းနေသော နေ့တာရှည်ကြီးကြောင့် ပင်ပန်း နှမ်းနယ် နေသော ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ ဘဝတွင် ကျွန်တော် နေသင့်သည့်အတိုင်း မနေမိဟု တွေးမိသည်။ ကျွန်တော် ပင်ပန်း နှမ်းနယ်လျက် ရှိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လေးတို့ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘဝမျှလည်း မလုပ်ချင်တော့၊ ဘဝမျှလည်း မတွေးချင်တော့။

ကျွန်တော်သည် အတန်ငယ် ဆက်လျှောက် သွားနေပြီး
နောက် ယင်းအလုပ်ကိုအလျှော့ပေးလိုက်ကာ နောက်ကြောင်း
ပြန်ခဲ့သည်။

ခြံဝင်း၏ အလယ်ကောင်လောက်တွင် အင်ဂျင်နီယာကြီး
ရပ်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်း ပါသော သားရဲလျှောက်
ကြီးကိုဝတ်ထားသည်။

‘ဒီအိမ်ထဲက ပရိဘောဂတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပလဲ’
သူက အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်မေးနေသည်။

‘ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ အကောင်းစား ပရိဘောဂတွေ ရှိတယ်၊
နန်းသုံး ပရိဘောဂတွေပဲ၊ ပန်း ချီ ကား တွေ လည်း
အများကြီးပဲ၊ ပန်းအိုးတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ အခုဆိုရင်
အဲဒီမှာ တောလုံး ကန်လို့ဆောင် ရတယ်၊ ကျုပ် ဒီအိမ်ကြီးကို
ဝယ်တုန်းက ပရိဘောဂတွေကိုပါ ဝယ်တာ၊ ဝယ်မလဲ
ဒီမိန်းမကြီး’

အင်ဂျင်နီယာကြီး၏ ရှေ့တွင် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် မျက်နှာ
တွင် ကျောက်ပေါက်မာတွေ ရှိသော အသက် ၂၅ နှစ်အရွယ်
လူရွယ်တစ်ဦး ရပ်နေသည်။ မိုးဆီး ဖြစ်သည်၊ ကက်ဦးထုပ်ကို
လက်တွင် ဆုပ်ခြေလျက် ရှိသည်။ သူက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော်
မုဆိုးမ၏ အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများက
သေးငယ်ပြီး စူးရဲသည်။ သူ၏ ပါးတစ်ဖက်က အခြားပါး
တစ်ဖက်ထက် သေးနေသည်။ ယင်း ပါးတစ်ဖက်ပေါ်တွင်
အကြာကြီး ဖိုပြီး အိပ်ထားသည့်ပမာ ဖြစ်သည်။

‘သခင်ကြီး ဒီအိမ်ကြီးကို ဝယ်တုန်းက ပရိဘောဂတွေ
မပါဘဲနှင့် ဝယ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်’
သူက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
‘တိတ်စမ်း’

ဓမ္မာနာကြီး နီရဲနေပြီး တုန်ယင်လျက်ရှိသော အင်ဂျင်
နီယာကြီးက အော်လိုက်သည်။ သူ၏အသံသည် ပန်းခြံတိုင်းသို့
ပဲ့တင်ဟိန်းသွားပါသည်။

ပန်းခြံထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ် ခြံဝင်းထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်
တစ်ခုခု လုပ်နေလျှင် မိုးဆီးသည် ကျွန်တော်၏ အနီးတွင်
လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်မစ်ကာ ရပ်နေပြီး စူးရဲသော သူ၏
မျက်လုံး သေးသေးကလေး များဖြင့် ကြည့်နေတတ်ပါသည်။
ထိုအခါ ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်ရပြီး လုပ်လက်စ အလုပ်ကို
ချသားကာ တခြားသို့ ထွက်သွားမိပါသည်။

မိုးဆီးသည်မဒမ်ချစ်ပရာကော့၏ တိတ်တိတ်ပုန်း လင်ကလေး
ဖြစ်ကြောင်း စတီဖင်ထံမှ ကျွန်တော်တို့ သိရှိရသည်။ အဘွား
ကြီးထံတွင် ပိုက်ဆံချေးငှားရန် လာသူများသည် မိုးဆီးကို
အရင်ဆုံး တွေ့ကြရကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ တစ်ကိုယ်လုံး ပေကျ မည်းနက်လျက်
ရှိသော ရွာသားကြီး တစ်ယောက်သည် မိုးဆီး၏ ခြေထောက်
ကို ဦးခိုက်လျက် ရှိသည်။ (ထိုရွာသားကြီးသည် မီးသွေးဖုတ်
သမား တစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။)

တစ်ခါတစ်ခါတွင်မူ မိုးဆီးသည် ငွေချေးငှားသူများနှင့် တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောကြားနေပြီး နောက် သူ့ သခင်မထံ သွားမနေတော့ဘဲ သူ့ အာသုပင်ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကြည့်ရသည်ကတော့ အတိုးပေးသည့် အလုပ်ကို ရံဖန်ရံခါတွင် သူပိုင် လုပ်ကိုင်နေဟန်ပင် ဖြစ်သည်။

သူက ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်သော အခန်းများ အနီးမှာပင် ပန်းခြံထဲမှ ကြက်တွေ ငှက်တွေ ကို ပစ်ခတ်တတ်ပါသည်။ မြေအောက်ခန်းထဲရှိ ကျွန်တော်တို့၏ စားနပ်ရိက္ခာများကို လည်း ခိုးယူတတ်ပါသည်။ ထို့ အပြင် ကျွန်တော် တို့ ထံ ခွင့်တောင်းခံခြင်း မပြုဘဲ မြင်းတွေကိုလည်း ယူသွားတတ် ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဒေါသဖြစ်ကြရသည်။ ဒုပီချာညာ နယ်မြေကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ပိုင် မဟုတ်သလိုပင် ထင်ရသည်။

‘ဒီအောက်တန်းစား သတ္တဝါနှင့် ကျွန်မတို့ နောက်တစ်နှစ် ခွဲလောက် နေကြရဦးမှာလား’

မာယာက မျက်နှာ ဖြူရော်ရော်ကလေးဖြင့် မကြာခဏ ပြောခဲ့ပါသည်။

မအိမ် ချက်ပရာကော့၏သား အိုင်ဗင်သည် ကျွန်တော်တို့ မီးရထားလမ်းတွင် ဂတ်ဗိုလ်အဖြစ် လုပ်ကိုင်လျက် ရှိသည်။ သူသည် ပြီးခဲ့သည့် ဆောင်းတွင်းတွင် အတော်ကြီးပင်ပိန်သွား သည်။ အားနည်းချည်နဲ့သွားသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ယခုအခါ အရက် တစ်ခွက်လောက် သောက်လျှင်ပင် မူးနေတတ်ပါသည်။ အရိပ်ထဲတွင် ရှိနေလျှင် ဓာတ်ဆတ်ဆတ် တုန်နေပါသည်။ သူက ဂတ်ဗိုလ်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားရသည်ကို မကျေနပ်ပါ။ ရှက်နေ

ပါသည်။ သို့သော် သူ၏ အလုပ်ကို အကျိုးအမြတ် ရှိသည်ဟု တော့ ယူဆထားပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဖယောင်းတိုင်များ ခိုးပြီး ရောင်းရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ အခြေအနေသစ်ကို တွေ့ရှိရသောအခါ သူ့မှာ အမျိုးမျိုး ခံစားရသည်။ သူ အံ့ဩသွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မနာလို ဝန်တိုမှုတွေ ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် သူလည်း ဤလို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု မသိမသာ မျှော်လင့်မီ ဟန်လည်း ရှိသည်။ သူက မာယာ၏နောက်မှ မက်မော တမ်းတသော အကြည့်များဖြင့် လိုက်ပါတတ်သည်။ သည်ရက် များအတွင်း ကျွန်တော် ဘာတွေနှင့် ညစာ စားနေသနည်း ဟု မေးတတ်သည်။ သူ၏ ပိန်ချိုး ခြောက်ကပ်ပြီး အကျည်း တန်သော မျက်နှာပေါ်တွေ ဆွေးမြေ့ တမ်းတသော အမှုအရာများ ပေါ်လွင်နေသည်။ သူ၏ လက်ချောင်းများ သည် ကျွန်တော်၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ထိတွေ့နေသည့် အလား လှုပ်ရှားနေပါသည်။

‘ဒီမယ် ရသမျှကြီး ကိုယ်ပြောမယ်’

သူက လက်မှ စီးကရက်ကို တစ်မိနစ် တစ်ခါလောက် ထပ်ညှိရင်း ရိုးကိုးရွာဖြင့် ပြောသည်။ သူရပ်နေသည့်နေရာတိုင်း မှာပင် ရှုပ်ထွေး ပူစိနေတတ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ သူက စီးကရက် တစ်လိပ်အတွက် မီးခြစ်ဆံ တစ်ခါလောက် ဖြုန်းတီးတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ဒီမယ် ကိုယ့်ဘဝဟာ ဒါထက် ဆိုးစရာ မရှိတော့ဘူး၊ အဆိုးဆုံးကတော့ ကိုယ့် ကို ဘာ မဟုတ် တဲ့ အကောင်’

တစ်ကောင်ကလည်း ဟောက်နေတာပဲ၊ ဟေ့ ဂတ်ဗိုလ်ကြီး၊
ဟေ့ လူကြီး ဆိုပြီး အော်နေ ကြတာပဲ၊ ရထူးပေါ်မှာ
ပေါက်တတ်တာရ ပြောနေကြတာ အမျိုးစုံကြားရတယ်၊ အများ
ကြီးကြားရတယ်၊ အင်မတန်ရှုပ်စရာ ကောင်းတဲ့ဘဝပဲ၊ ကိုယ့်ကို
ကိုယ့် အမေ မျက်ဆီးခဲ့ တာပဲ၊ ရထူးပေါ်မှာ ဆရာဝန်
တစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ပြောဖူးတယ်၊ မိဘတွေ လျှပ်ပေါ်
လော်မာရင် သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေဟာ ကြမ်း ပိုး သူခိုးတွေပဲ
ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့ အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပဲ'

တစ်နေ့တွင် သူ့ဘည် ခြံဝင်းထဲသို့ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်ဖြင့်
ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် အရူးတစ်ယောက်
၏ မျက်လုံးများပမာ လည်နေကြသည်။ အသက်ရှုမောနေ
သည်။ သူ ရယ်သည်။ သူ ငိုသည်။ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေ
သူ တစ်ဦးပမာ တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ပြောနေသည်။ သူ
ပြောနေသည့် တောင်စဉ်ရေခရ စကားတွေထဲတွင် ကျွန်တော်
သဲကဲ့စွာ နှုတ်လည်သည့် စကား တစ်ခုနီးပဲ ရှိသည်။

'အမေ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော် အမေ ဘယ်မှာလဲ'

သူက အသက်ပါ စကားကို လူအုပ်ထဲတွင် အမေပျောက်
ဆွေးသော ကလေးငယ် တစ်ဦးပမာ ငိုယိုကာ ပြောဆိုနေ
သည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပန်းခြံထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး သစ်ပင်
သစ်ပင် အောက်တွင် လဲလျောင်းစေသည်။ ထိုနေ့က သူ့ကို
သစ်နွယ်လုံး တစ်ညလုံးပင် မာယာနှင့် ကျွန်တော် ကစ်လှည့်စီ
စောင့်ကြည့်ရသည်။ သူ့အခြေအနေက ဆိုးရွားလှသည်။ သို့သော်

မာယာက ဖြူရော် ပျော့တော့နေသော သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း

‘ဒီဆတ္တဝါကြီးက ညီမထိုမြဲထဲမှာ နောက်ထပ် တစ်နှစ်ခွဲ လုံးလုံး နေဦးမှာတဲ့လား။ စိတ်ပျက်စရာကြီးပဲ၊ စိတ်ပျက်စရာ ကြီးပဲ’

သို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာသားများနှင့် ပတ်သက် ပြီး အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် စိတ်ဒုက္ခ ရောက်ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရန် မျှော်လင့် ထားသော နေဦးလမ်းတွင် အကြိမ်ပေါင်း များစွာပင် စိတ်ပျက်ကြရသည်။

ကျွန်တော်၏ ဇနီးက စေသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ကလေးခြောက်ဆယ်ခန့် ဆံ့မည့် အဆောက်အအုံ တစ်ခုကို ပုံစံ ရေးဆွဲပါသည်။ ဒေသန္တရ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့က အတည်ပြုသည်။ သို့သော် ထိုကျောင်းကို ကျွန်တော်တို့ရွာနှင့် နှစ်မိုင်ခန့် ဝေးသော ကူရီလော့ဗကာ ရွာကြီးတွင် ဆောက်လုပ်ရမည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ဒုတိယညွှန်ရွာ အပါအဝင် ရွာပေါင်း လေးရွာမှ ကလေးများသည် ကူရီလော့ဗကာ ကျောင်းသို့ သွားရောက် ပညာသင်ကြားရသည်။ ယခုအခါ ဟောင်းမြင်း ပြီးကလေးတွေနှင့် ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိသည်။ ကျောင်းကြမ်းပြင် များ ဟောင်းမြင်း ဆူးဖြည့် နေသဖြင့် အထူးသတိထားပြီး ပျောက်ကြရသည်။

မတ်လ ကုန်လောက်တွင် မာယာက ကူရီလော့ဗကဘ
ကျောင်းအုပ်ချုပ်မှုအဖွဲ့ကို သူမ၏ သဘောအတိုင်း ဖွဲ့စည်းပေး
လိုက်သည်။ ပြီးလဆန်းပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အစည်း
အဝေး သုံးကြိမ်တိတိ ခေါ်ပြီး လက်ရှိကျောင်းသည် ဟောင်း
မြင်း ဆွေးမြည့်နေပြီး ကျောင်း လူဦးရေနှင့်လည်း မမျှ
ကြောင်း၊ ကျောင်းအသစ်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ရန် လိုအပ်နေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ရွာသူရွာသား တောင်သူ လယ်သမားများ
သဘောပေါက်အောင် စည်းရုံးကြရသည်။ ဒေသန္တရ အုပ်ချုပ်
ရေးအဖွဲ့မှ လူကြီးတစ်ဦးနှင့် ပညာအုပ်တို့ကလည်း လာရောက်
စည်းရုံး ဟောပြောကြသည်။

အစည်းအဝေး တစ်ခါပြီးတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကို ရွာသား
များ ဝိုင်းအုံလာကြပြီး အရက်တစ်ပုံးပေးရန် တောင်းဆို
ကြသည်။ လူအုပ်ထဲတွင် ပူလောင်လှသဖြင့် ကျွန်တော်
တို့သည် ခဏချင်းမှာပင် ပင်ပန်း နှမ်းနယ်ကြရသည်။ စိတ်ထဲ
တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်ရပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိစွာဖြင့်ပင်
အိမ်ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရွာသားများသည် ကျောင်းဆောက်လုပ်
ရန် မြေကွက်တစ်ခု သတ်မှတ်ပေးပြီး ကျောင်းဆောက်ရန်
ပစ္စည်းများကိုလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် လှည်းဖြင့် မြို့မှ သယ်
ပေးကြမည်ဟု ကတိပြုကြသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် နေဦးရာသီ သီးနှံများ ရိတ်သိမ်းပြီး
နောက် ပထမမြောက် တနင်္ဂနွေနေ့မှာပင် အုတ်မြစ်ချရန်
အတွက် အုတ်များကို သယ်ယူရန် ကူရီလော့ဗကနှင့် ဒူဇီ

ချော့ညာမု လှည်းများ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အလင်းရောင် ကောင်းကောင်း မလာမီမှာပင် ရွာမှ ထွက် သွားကြပြီး ညကြီးမိုးချုပ်မှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့အားလုံး မူးနေကြသည်။ သူတို့အားလုံး မင်ပန်းနေကြပြီ ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့သည့်အလား မေလ တစ်လလုံး ပင် မိုးတွေ ရွာနေပြီး အေးမြလျက် ရှိတော့သည်။ လမ်းတွေ အားလုံး ပျက်စီးပြီး ဗွက်တွေ ထနေတော့သည်။

မြို့မှ ပြန်လာသော လှည်းများသည် များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ ခြံဝင်းထဲသို့သာ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ယင်းအဖြစ်က ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ ရောမ မြင်းကြီးတစ်ကောင် ခြံဝတွင် ပတတ်ရပ်ပြီး ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ဒယ်ဒယ်ိုင်ဖြင့် ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ လှည်း ပေါ်တွင်ကား ပေဆုံးဆယ်လောက် ရှည်သော ယက်မကြီး။ စိုစို ရှိုရှို ချဲ့ချဲ့ ကျိုကျိုကြီး၊ လှည်းနံဘေးတွင်ကား မိုးတွေ ချုံ့ချုံ့စိုနေသော တောသားကြီး တစ်ယောက်သည် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီ အောက်နားကို ခါးတွင် ထိုးညှပ်ကာ အောက်ကို မကြည့်ဘဲ ရေဗွက်တွေထဲတွင် တစ်ဖျပ်ဖျပ် လျှောက်လာ နေ ပါသည်။

နောက်တစ်စီးတွင်ကား ပျဉ်တွေ၊ တတိယလှည်းတွင်ကား ယက်မကြီးတစ်ချောင်း၊ စတုတ္ထလှည်းတွင်ကား...ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ရှိ ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင်းတွေ၊ ယက်မတွေ၊ ပျဉ်တွေ ပြည့်ကျပ်လှတော့သည်။

မိန်းမတွေကလည်း ခေါင်းမှာ အဝတ်ကြီးတွေ ဆောင်း
ထမ်းပြီး ခါးမှာ ဂါဝန်စများကို ညှပ်ကာ ယောက်ျားတွေ
၏ တေးထိုင် ရပ်နေကြသည်။ ၎င်းတို့က ပြတင်းပေါက်
များမှနေပြီး အိမ်ထဲသို့ စူးစူး ဝါးဝါး ကြည့်ကာ အိမ်ရှင်မ
ထွက်လာရန် အော်ဟစ် တောင်းဆိုနေကြသည်။ ကျယ်လောင်
စွာ ကျိန်ဆဲ ရေရွတ်နေကြသည်။

မိုးဆီးကလည်း သည်အချိန်တွင် တေးတစ်နေရာမှ ရပ်ပြီး
ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အရွက်ဘက် အကျိုးနည်း ဖြစ်
သည်ကို အရသာ ခံနေသည့်အလား ဖြစ်သည်။

ကျွန်တို့ နောက်ထပ် မသွားတော့ဘူး။ ကျွန်တို့
ပင်ပန်းနေပြီး ကိုယ့်ဘာကိုယ် သွားသယ်ကြစော့
ရွာသားများ ဟုတ်အော် နေကြသည်။

ရွာသားများ အိမ်ထဲသို့ အတင်းအဓမ္မ ဝင်ရောက် လာချေ
မည်လားဟု စိုးရွံ့ ချောက်ချားကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူရော်
လျက်ရှိသော မအယာက ပော့ခကာ ပုံးတစ်ဝက် ပေးလိုက်
သည်။ သည်တော့မှ ဆူဆူ ညံ့ညံ့ အသံတွေ တိတ်သွားပြီး
ရှည်လျားသော ယက်မကြီးများ ခြံဝင်း အပြင်ဘက်သို့
တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း အအိအိ တတိတိဖြင့် ထွက်ခွာ
သွားကြတော့သည်။

ကျောင်းဆောက်လုပ်သည့်နေရာသို့ ကျွန်တော်သွားရောက်
ကြည့်ရှုရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သောအခါ မအယာ စိုးရိမ်တကြီး
ဖြစ်သွားပြီး....

ရွာသားတွေက ကြမ်းတယ်၊ အစ်ကို့ကို သူတို့ရန်ရှာကြ
လိမ့်မယ်၊ နေဦး၊ ညီမလည်း အစ်ကိုနှင့် လိုက်ခဲ့မယ်

ကုရီလော့ဗကသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားရောက် ကြသည်။
ထိုအခါ လက်သမားတွေက ကျွန်တော်တို့ထံတွင် လက်ဖက်
ရည်ဖိုး တောင်းကြသည်။ ကျွင်းတူးသည့် အလုပ်မှ ပြီးသွားပြီ
ဖြစ်သည်။ အုတ်မြစ်ချဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ သို့သော် ပန်းရံ
ဆရာတွေ မလာကြသေးပါ။ သို့ဖြင့် အချိန်ကြန့်ကြာမှုဖြစ်နေ
ပြီး လက်သမားတွေက တညည်းညည်း တညူညူ ဖြစ်နေကြ
တော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပန်းရံဆရာများ ရောက်ရှိ လာကြသည်။
ထိုအခါ သဲမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရ ပြန်တော့သည်။
သဲကိစ္စကို သတိ မေ့လျော့ နေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းအကျပ် ဖြစ်နေသည့် အခြေအနေကို
အခွင့်အရေး ယူသည်အနေဖြင့် ရွာသားတွေက သဲတစ်စီးကို
ကိုပက် သုံးဆယ် တောင်းကြသည်။ သဲသွားတိုက်ရမည့် မြစ်
ကမ်းခြေနှင့် ကျောင်း ဆောက် သည့် နေရာမှ စတင်ဖာလို့
ကျော်ကျော်ကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ လိုအပ်သည့် သဲအရေ
အတွက်က လှည်း အစီး ဝါးရာ ဖြစ်သည်။

အဆင်မပြေမှုများ၊ ရေရှတ် ကျိန်ဆဲမှုများနှင့် အခွင့်အရေး
တောင်းခံမှုများသည် ဆုံးနိုင်သည်ဟု မရှိပါ။ ကျွန်တော်၏
ဇနီးမှာ သည်းခံနိုင်တော့ပါ။ ထိုအခါ အသက် ၇၀ အရွယ်
ရှိနေပြီဖြစ်သော ပန်းရံဆရာကြီး ပီထရော့က သူမ၏
လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောရှာသည်။

‘ဒီမှာ ငါပြောမယ်၊ ဒီမှာ ငါပြောမယ်၊ မင်းက သဲတွေကို
ရအောင် ယူပေး၊ ငါက လူဆယ်ယောက် ခေါ်ပြီး ဒီအလုပ်
ကို နှစ်ရက်နှင့် ပြီးအောင် လုပ်ပေးမယ်’

သို့သော် သဲများသယ်ပေးပြီး နှစ်ရက်နှင့်လည်း မပြီးပါ။
လေးရက်နှင့်လည်း မပြီးပါ။ တစ်ပတ်မျှ ကြာသွားသည်အထိ
အုတ်မြစ် ချရမည့် နေရာတွင် ကျင်းချိုင့်ကြီး အဖြစ်သာ
ရှိနေပါသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရူးရတော့မှာပဲ၊ ဘယ်လို လူတွေလည်း
မသိဘူး၊ ဘယ်လိုလူတွေလည်း မသိဘူး’

ကျွန်တော် ဇနီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောသည်။

ဤပြဿနာတွေ ကြားထဲမှပင် အင်ဂျင်နီယာကြီးဗန်တစ်
အိုက်ဗင်နစ်သည် ကျွန်တော်တို့ထံ အလည်ရောက်ရှိလာသည်။
သူနှင့် အတူ ဝိုင်ပုလင်း များနှင့် စားကောင်း သောက်ဖွယ်
များ ပါလာသည်။ ထို့နောက် သူသည် ယင်းပစ္စည်းများကို
အေးအေး ဆေးဆေးပင် ဇိမ်ခံကာ စားသောက်ပြီးနောက်
ရေနံတာတွင် လဲ လျောင်း ပါ သည်။ ခဏ ချင်း မှာပင်
ဟေ့ဘက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ အလုပ်သမား
များက ၎င်းတို့၏ ခေါင်းများကို ယမ်းခါကာ ပြောဆို
ကြသည်။

‘ဘယ်လိုကြီးလဲဟေ့၊ ဘယ်လိုကြီးလဲဟေ့’

မာယာက သူ လစရောက်သည်ကို သဘောမကျပါ။ သူ့ကို
မယုံကြည်ပါ။ သို့သော် သူ၏ အကြံဉာဏ် များကိုကစား
တောင်းခံပါသည်။ သူက ညနေစာ စားပြီး အကြာကြီး

အိပ်ပျော်သွားရာမှ နိုးလာသောအခါ စိတ်မကြည်ဘဲ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကိုင်ပုံများကို အပြစ် ပြောသည်။ ဒုပီချာညာ နယ်မြေကြီးကို ဝယ်မိသည်မှာ မှားသည်ဟု ဆိုသည်။ သည်နယ်မြေကြီးကို ဝယ်မိသည့်အတွက် သူ့မှာ အရှုံးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရသည်ဟုဆိုသည်။ မာယာ စိတ်ဆင်းရဲ နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ သို့သော် မာယာက ရှုစသူ ရှုစ သား များ အကြောင်း တိုင် တမ်း သေစ အခါ သူက တောသားတွေကို ရိုက် ပေး ဖို့ လို့ ကြောင်း သမ်းဝေကာ ပြောဆိုသည်။

သူက ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ကျွန်တော်တို့၏ နေထိုင်မှုတို့သည် အတုအယောင်များသာဟု ဆိုသည်။ စိတ်ရှူး ပေါက်ရာ လုပ်ဆောင်နေခြင်း များသာဟု ဆိုသည်။

‘တစ်ခါတုန်းကလည်း ဒီလိုမျိုး တစ်ခု သူ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ သူက အဆိုတော် လုပ်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ကနေ ထွက်သွားတယ်၊ သူ့ကို ကျုပ် နှစ်လလောက် ရှုစယူရတယ်၊ ကြေးနန်းဖိုးချည်ပဲ ရှုဗယ်တစ်ထောင် ကုန်တယ် ကိုယ့်လူလေး’

သူက ကျွန်တော်အား မာယာ အကြောင်း ယင်းသို့ ပြောဆိုသည်။

သူက ယခုအခါ ကျွန်တော်ကို တရားသေ သမားကြီး ဓမ္မတာ ဆေး သုတ် သမား ကြီး ဟု မခေါ် တော့ပါ။ ကျွန်တော်၏ ကာယလုပ်သား ဘဝကိုလည်း ယခင်ကလို ကျေနပ် နှစ်သက်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ ယင်းအစား သူက အောက်ပါအတိုင်းသာ ပြောဆိုပါသည်။

‘မင်းက လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်ပဲ၊ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ် နိဗ္ဗိတ် မဖတ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ အဆိုးနှင့် နိဂုံးချုပ်ရမှာ အမှန်ပဲ’

ညဘက်တွင် မာယာ ကောင်းကောင်း အိမ်မပျော်ပါ။ သူမက အမြဲတမ်းလိုပင် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက် အနီးတွင် ထိုင်ပြီး တစ်ခုခုကို စဉ်းစား နေတတ်ပါသည်။ ညစာ စားကြသည့်အခါများတွင်လည်း ယခင်ကလို ရယ်မော ကြခြင်းများနှင့် ချစ်စဖွယ် မဲ့ရှုံ့ကြခြင်းများ မရှိဘော့ပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

မိုးရွာသေခအခါ မိုးစက်ကလေးများသည် ကျွန်တော်၏ အသည်းကို ကျည်ဆန် ကလေးများ ပမာ ဖောက်ထွင်းလျက် ရှိကြသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မာယာ၏ ခြေရင်းတွင် ဒူးထောက်ပြီး ရာသီဥတု ဆိုးရွားသည့်အတွက် ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်လိုက်တော့သည်။ ခြောင်းထဲတွင် ရွာသားများ ဆူညံနေသည့် အတွက်လည်း ကျွန်တော်မှာပင် အပြစ်ရှိသည်ဟု ယူဆနေမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ် နေ့ ရာတွင် တစ်ခါထိုင်လျှင် နာရီ ပေါင်းများစွာ ကြာအောင်ပင် မာယာ၏ အံ့ကြွဖွယ်ရာ ကောင်းမှုနှင့် ထူးခြား ကောင်းမွန်မှုတို့ကို စဉ်းစားနေမိပါ သည်။ ကျွန်တော်က သူမကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းပင် ချစ် ခင် ပါ သည်။ သူမ၏ ပြောဆိုမှုများ အားလုံးနှင့် လုပ်ဆောင်မှုများ အားလုံးကို နှစ်သက်မိပါသည်။

သုမတုင် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး ကြီးပမ်း အားထုတ်တတ်သည့် ဝါသနာ ရှိသည်။ သုမက နာရီပေါင်း များစွာ ကြာအောင်ပင် စာဖတ်နေတတ်သည်။ သို့မဟုတ် တစ်ခုခုကို လေ့လာ အားထုတ်နေတတ်သည်။ သုမက စိုက်ပျိုးရေးကို စာတွေ့အရသာ သိရှိထားသော်လည်း သုမ၏ သိရှိနားလည်မှုများသည် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို အံ့အားသင့်စေရပါသည်။ သုမပေးသော အကြံဉာဏ်များ အားလုံးပင် လက်တွေ့ အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါမျှ အလဟဿ ဖြစ်သွားသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ပညာတတ် လူတန်းစား များ တွင် သူတွေ့ရှိရတတ်သော တည်ငြိမ်လေးနက်မှု၊ မြင့်မြတ်မှုနှင့် ခံစားတတ်မှုများ အားလုံး သုမတွင် တွေ့ရှိရပါသည်။

သည်လိုမျိုး ကော်င်းမွန်သည် စိတ်ဓာတ်ရှိသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အဖို့ ယခု ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်နေရသော ပရမ်းပကာ ဖတ်ဝန်းကျင်သည် စိတ်ဆင်းရဲဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဤအဖြစ်ကို သိရှိသဖြင့် ညအခါတွင် အိပ်မရပါ။ ကျွန်တော်၏ စိတ်တွေ ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေပြီး မျက်ရည်များကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ပျာယာခတ်နေမိသည်။

ကျွန်တော် မြို့ကို ပြေးသွားပြီး သုမအတွက် စာအုပ်တွေ သတင်းစာတွေ အချို့အချဉ်တွေနှင့် ပန်းတွေ ယူလာပေးသည်။ စတီဗင်နှင့်အတူ ငါးဖမ်း လိုက်သွားသည်။ မိုးရွာထဲမှ လည်ပင်းလောက်အထိ နက်သော ရေထဲကို ဆင်းပြီး ငါးပြင်ဝပ် တစ်ကောင်လောက် ရအောင် များရသည်။ ထမင်းစား

ဤမှာ ဟင်းအပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေရန် ဖြစ်သည်။ ရွာသား
တွေကို မဆူကြ၊ မညှိကြပါရန် ကျွန်တော် အောက်ကျို ပြီး
တောင်းပန်သည်။ အရက်ပေးသည်။ လာဘ်ထိုးသည်။ ကတိတွေ
အမျိုးမျိုး ပေးသည်။ တခြား တခြားသော ဗဟုတ်က ဟုတ်က
အလုပ်တွေလည်း အများကြီးပင်။

နောက်ဆုံးတွင် မိုးကုန်သွားသည်။ မြေကြီးတွေ ခြောက်
လစသည်။ မနက် လေးနာရီလောက် အိပ်ရာမှထပြီး ပန်းခြံထဲသို့
သွားခဲ့လျှင် ပန်းပွင့်များတွင် နှင်းစက်ကလေးတွေ တွဲလေခင်း
ခိုနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးကလေးတွေနှင့် ပိုးမွှေး
တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေ အော်မြည်နေကြသည်ကို လည်းကောင်း၊
ကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံးတွင် တိမ်ဟူ၍ ကြက်မ တစ်ဝပ်စာ
မျှ မရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊ လှပသောဥယျာဉ်၊ လှပသော
မြတ်ခင်းပြင်နှင့် လှပသော မြစ်တို့ကို လည်းကောင်း တွေ့မြင်ရ
ပါသည်။ သို့သော် ရွာသားများ လှည်းများနှင့် အင်ဂျင်နီယာ
ကြီးတို့ကိုလည်း အမှတ်ရနေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မာယာတို့သည် အမိုးဖွင့် မြင်းလှည်း
ကလေးဖြင့် လယ်ကွင်းများဆီသို့ သွားကာ ဂျုံခင်းတွေကို
ကြည့်ကြပါသည်။ မြင်းလှည်းကလေးကို သူမက မောင်းပြီး
ကျွန်တော်က နောက်ဘက်မှာ ထိုင်ပါသည်။ သူမ၏ ပခုံးများ
က နိမ့်ချို မြင့်ချို ရှိနေပြီး သူမ၏ ဆံပင်များက လေထဲတွင်
ဝဲယုံနေကြသည်။

‘ညစဘက်ကိုရှောင်’

သူမက လမ်းလျှောက်နေသူ တစ်ဦးကို လှမ်းအော်တတ်
သည်။

‘ညီမက တကယ် မြင်းလှည်းဆရာကြီးပဲ’
ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

‘အင်း ဟုတ်တယ်၊ ညီမတို့အဘိုး အဖေရှဲ့ အဖေက
မြင်းလှည်းဆရာကြီးပဲ၊ အစ်ကို မသိဘူးလား’

သူမက နောက်ဘက်သို့လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ထို့
နောက် သူမသည် မြင်းလှည်းဆရာများ အော်သည့်အတိုင်း
အော်ပြီး မြင်းလှည်းဆရာများ ဆိုသည့်အတိုင်း သီချင်းဆိုနေ
တော့သည်။

‘တယ်ဟုတ်ပါလား၊ တယ်ဟုတ်ပါလား’

ကျွန်တော်က နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆိုနေမိသည်။
နောက် စိတ်အာရုံတွင် ပေါ်လာကြပြန်သည်။ ရွာသူ
ရွာသားများ၊ လှည်းများ၊ အင်ဂျင်နီယာကြီး....။

ဒေါက်တာ ဗလဂိုဗို စက်ဘီး တစ်စီးဖြင့် ရောက်ရှိလာ
သည်။ အစ်မလည်း ကြောမကြာ ရောက်ရှိ လာတော့သည်။
ကာယ လုပ်ငန်း အကြောင်း၊ တိုးတက်မှု အကြောင်း၊
အနာဂတ်ကာလ အကြောင်းတို့ကို ဆွေးနွေး ကြပြန်တော့
သည်။

ဒေါက်တာက ကျွန်တော်တို့၏ လယ်ယာ လုပ်ငန်းများ
ကို သဘောမကျပါ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ဆွေးနွေး
ပွဲများကို အနှောင့်အယှက် ပေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
လယ်ထွန်သည့်အလုပ်၊ ကောက်ရိတ်သိမ်းသည့် အလုပ်နှင့်
နှား ကျောင်း သည့် အလုပ် များ သည် လွတ်လပ် သော
လူတစ်ယောက် အနေနှင့် လုပ် မည့် အလုပ်များ မဟုတ်ဟု
သူက ဆိုပါသည်။ တစ်ချိန်ကျလျှင် လူ့ ဘဝ တည်တံ့ရေး
အတွက် လုပ်ဆောင် ရသော ဤ အလုပ်ကြမ်း များကို
တိရစ္ဆာန်တွေနှင့် စက်ကိရိယာတွေက လွှဲပြောင်းလုပ်ဆောင်
ကြလိမ့်မည်ဟု ဆိုသည်။

အစ်မက အမြဲတမ်းလိုပင် စောစောပြန်ရန် ပြောသည်။
အကယ်၍ ပြန်ချိန် နောက်ကျနေလျှင် သူမမှာ ဝနာမငြိမ်
ဖြစ်နေတော့သည်။

‘အို ဘုရားသခင်...အစ်မက အခုထက်ထိ ကလေး လေး
တစ်ယောက်ပါပဲလား၊ တကယ့်ကို ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲ’
မာယာက အပြစ်တင်စကား ပြောဆိုသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်၊ ရယ်စရာကောင်းမှန်း
ကိုယ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပိုင်တဲ့ဘဝ
မှာ ကိုယ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကိုယ်လုပ်နေတာတွေ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်’

အစ်မက ပြန်ပြောသည်။

ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် လုပ်လေ့
လုပ်ထ မရှိသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲလျက်
ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာတွင်ထိုင်ပြီး
သူများတွေနှင့် စကားပြောနေရင်း ရုတ်ချည်း အိပ်ပျော်သွား
တက်ပါသည်။ ထိုအခါ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြောင်
ရယ်မောကြပါသည်။

ညစာစားချိန်တွင် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို နှိုးပြီး တမင်း
စားပွဲတွင် ထိုင်စေပါသည်။ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသဖြင့် အလင်
ရောင်များ၊ ပန်းကန် ခွက်ယောက်များ၊ စားပွဲတွင် ထိုင်နေ
ကြသူများ၏ မျက်နှာများကို အိပ်မက်ခက်သလို ဖြစ်နေပါ
သည်။ သူတို့ပြောသည့်အသံများကို ကြားနေရသော်လည်း
ဘာတွေ ပြောနေကြမှန်း မသိပါ။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့ မနက်တုတ်မှ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ အစောကြီးထပြီး ကောက်ရိတ်သိမ်းရန်သွားပါသည်။ သို့မဟုတ် ကျောင်းဆောက်သည့် နေရာသို့သွားပြီး တစ်နေ့ကုန် အလုပ် လုပ်ပါသည်။

အလုပ် အားလပ်ရက်များ၌ ကျွန်တော် အိမ်မှာ နားနေ သောအခါ ကျွန်တော်၏ အစီမံနှင့် မိန်းမတို့သည် ကျွန်တော် မသိအောင် တစ်စုံတစ်ခုကို လျှို့ဝှက် ထားကြကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်စားမိပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ရှောင်နေကြသည်ဟုပင် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည် အရင်ကအတိုင်းပင် ကျွန်တော့် အပေါ်တွင် ကြင်နာယုယပါသည်။ သို့သော် သူမ၏ခေါင်းထဲ တွင်ကျွန်တော်ကို မပြောသောအတွေးများရှိနေပါသည်။ သူမ အနေနှင့် လယ်သမားများအပေါ် မကျေနပ်မှုများ တိုးပွား နေသည်မှာ သိသာ ထင်ရှားပါသည်။ သူမ ကြုံတွေ့နေရသော ဘဝသည် သူမအတွက် ကြမ်းတမ်းသည်ထက် ကြမ်းတမ်းလာ ပါသည်။ သို့သော် သူမ၏ မကျေနပ်မှုများကို ကျွန်တော်ကို ပြောကြားခြင်းကား လုံးဝ မရှိတော့ပါ။ သူမက ကျွန်တော် နှင့်ထက် ခေါက်တာနှင့် ပိုပြီး စကားပြောလိုဟန် ရှိပါ သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်တော် မခဉ်းစား တတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ဒေသတွင် ထူးစံတစ်ခု ရှိပါသည်။ ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန် ကာလတွင် ကောက်ရိတ်သိမ်းသူများ သည် မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ဆီသို့ လာရောက်ကြပြီး မြေပိုင်ရှင်က

ဧတဒကာ အရက်ဖြင့် ညှော်ခံရပါသည်။ မိန်းကလေးများပင် တစ်ခွက်လောက်တော့ မော့ ကြသည်။ ကျွန်တော် တို့ က ဤအစဉ်အလာကို မကျင့်သုံးပါ။ ကေဇက်ရိတ်သူ များနှင့် လယ်သူမကြီးများသည် မိုးချုပ်သည် အထိ ခြံဝင်းထဲ တွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး အရက်တိုက်မည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြပါ သည်။ မတိုက်သည့်အဆုံးတွင်မူ ရေရွတ်ကျိန်ဆဲပြီး ထွက်ခွာ သွားကြပါသည်။

ထိုအခါ မရယာ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ပြီး နှုတ်ပိတ်နေ တတ်ပါသည်။ သို့မဟုတ် ဒေါက်တာ ဗလာဂိုဗိုကို တိုးတိုး ဖာလေး ပြောတတ်ပါသည်။

‘အရိုင်းအစိုင်းတွေပဲ လူရိုင်းတွေပဲ’

ကျေးလက်ဒေသများတွင် နောက်မှ ရောက်ရှိလာသူများ ကို မကြည်မဖြူ ဆက်ဆံတတ်ကြသည်။ ရန်လိုသည့်အထိပင် ဖြစ်သည်။ ကျေးဒင်းများတွင် ကျောင်းသားသစ် တစ်ယောက် ကို ဆက်ဆံသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သည်နည်းအတိုင်းပင် ဆက်ဆံခြင်း ခံကြရသည်။ ပထမတွင် ကျွန်တော်တို့ကို လူအဘွေ လူမိုက်တွေဟု ယူဆ ကြသည်။ လယ်မြေဒေသကြီးကို ဝယ်ယူခြင်းသည် ပိုက်ဆံတွေ ရှိနေပြီး ဗိုက်ဆံတွေကို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသဖြင့် ဝယ်ယူခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော် တို့ကို လှောင်ခံပြောင် ရယ်မောကြသည်။

သူတို့၏ နှားတွေထို့ ကျွန်တော်တို့၏ သီးစာ ခြံတွေထဲမှာ ကျောင်းကြသည်။ ပန်းခြံအထိပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့

မြင်းတွေ နွားတွေကို ရွာထဲသို့ မောင်းသွင်းပြီး ဗျက်စီးသည့် အတွက် ကျွန်တော်တို့ ထံမှာ လျော်ကြေး တောင်းကြသည်။ လယ်သမားများ လူစုလူဝေးကြီးနှင့်ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်တော် တို့သည် ကျွန်တော်ပိုင်မဟုတ်သော လယ်မြေများပေါ်တွင် မြက်ရိတ်သိမ်းသည်ဟု ဆူညံစွာ အော်ဟစ် ပြောဆို ကြသည်။ ဗီရိယက်ဗကာရွာ လယ်မြေများရော ဆီမျှနီကာရွာ လယ်မြေ များမှစ၍ ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော် တို့ပိုင် နယ်မြေ နယ်နိမိတ် အတိအကျကို မသိရှိသဖြင့် သူတို့ ပြောသည့်အတိုင်း လျော်ကြေး ပေးကြရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မှန်ကန်ကြောင်းကို နောက်ပိုင်းတွင်မှ သိရှိကြ ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ပိုင် ခြံတွေထဲမှ သံပရာပင်တွေကို အခေါက် ခွာကြသည်။ ဒုမီချာညာရွာမှ အရက် ရောင်းသူ လူလိမ် လှကောက် တစ်ဦးသည် ကျွန်တော်တို့ သူရင်းငှားများကို ဝိုက်ဆံပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အင်တန် အောက်တန်းကျ စွာဖြင့် လိမ်လည်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လှည်းတွေမှ ဘီးသစ် တွေကို ဘီးဟောင်းတွေနှင့် လဲယူသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆီက လှည်းထမ်းပိုးတွေကို ခိုး သွား ပြီး ကျွန် တော် တို့ ကို ပင် ပြန်ရောင်းသည်။

သို့သော် အဆိုးရွားဆုံး အဖြစ်ကတော့ ကူရီသေဗကာ ကျောင်းဆောက်သည့် နေရာတွင် ဖြစ်ပွားခြင်းများပင် ဖြစ် သည်။ ရွာသူမိန်းမများသည် ညစဉ်ညတိုင်းလိုပင် အုတ်ကြွပ် ဖာနီးများ၊ အုတ်ခဲများ၊ အိမ်မိုးအုတ်ကြွပ်များ၊ သံတိုမယ်န

၁၉၆ နတ်ရွယ်

များကို ခိုးယူကြသည်။ ရွာသူကြီးက သူတို့တဲ့များ အတွင်းသို့
သက်သေများနှင့်အတူ ဝင်ရောက်ရှာဖွေသည်။ ကျေးရွာခဏဝင်စီ
က သူတို့ကို တစ်ဦးလျှင် နှစ်ရူပယ်စီ ဒဏ်တပ်သည်။ ယို့ နောက်
ဒဏ်တပ်ပြီး ရသေ့ငွေများဖြင့် တစ်ရွာလုံး သောက်စား
မှူးသစ်ကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို မာယာ သိရှိသောအခါ ခေါက်တခု
ကိုရော အစ်မကိုရော သူမ ဒေါသဖြင့် ဖြောဆိုပါသည်။

‘တယ်လို တိရစ္ဆာန်တွေလဲ၊ အိုးရာ၊ အိုးရာ’
ကျောင်းဆောက်ရန် စိတ်ကူး ပေါ်လာမိသည့် အတွက်
ဝမ်းနည်းမိကြောင်းကိုလည်း သူမက တစ်ခါမှက ဖြောဆို
ပါသည်။

‘မဟုတ်သေးဘူး မာယာ၊ မာယာ အနေနှင့် ကျောင်း
တစ်ကျောင်း ဆောက်တာဟာ လယ်သမားတွေ အတွက်
မဟုတ်ဘူး၊ ယဉ်ကျေးတိုးတက်မှုအတွက် ဆောက်တာပဲ၊
အနုဂတ်အတွက် ဆောက်တာပဲ၊ လယ်သမားက ဆိုးလေ
ကျောင်းဆောက်ဖို့ အကြောင်း ခိုင်လုံလေပဲ၊ အဲဒါကို မာယာ
သဘောပေါက်ဖို့ လိုတယ်’

ခေါက်တက သူမကို ရှင်းပြပါသည်။

သို့သော် သူ၏ လေထံက သူ၏ ရှင်းပြချက်ကို ယုံကြည်ဟန်
မရှိလှပါ။ သူရော မာယာ နေရာပင် လယ်သမား တွေကို
စက်ဆုပ်ရွံရှာလျက် ရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိရှိပါသည်။

မာယာသည် မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် အစ်မနှင့် အတူ
လျှံစက်ကလေးသို့ သွားရောက်ပါသည်။ စတီပင်က ချောတယ်။

စတီဖင်ကို သွားကြည့်ရဦးမယ်ဟု သူတို့က ရယ်စော ပြောဆို ကြပါသည်။

စတီဖင်ကလည်း ယောက်ျားတွေနှင့်သာ မလှုပ်မချောက် နိုင်ပြီး စကားပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ မိန်းမတွေနှင့်ကျတော့ စကားပြော ဖောရော နိုင်လှသည်။

တစ်နေ့သ၌ မြစ်ဆိပ်သို့ ကျွန်တော် ရှေ့ချိုးသွားမယာအခါ သူတို့ စကားပြောနေကြသည်ကို အမှတ်မထင် ကြားရသည်။ မာယာနှင့် ကလီယို ကံထရာတို့က မြစ်ကမ်းပါးထိပ်ရှိ အရိပ် အောက်သို့ ကောင်းမွန်လှသော မိုးမပင်ကြီး အောက်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဝတ်စုံဖြူ များနှင့် ဖြစ်သည်။ စတီဖင်က သူတို့အနီးတွင် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက် ပစ်ကာ ရင်ပြီး စကားပြော နေသည်။

“ဒီထောင့်ကား လယ်သမားတွေက လူတွေလား၊ မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကို ခွင့်လှစ်ပါ၊ သူတို့က တိရစ္ဆာန်တွေပဲ၊ လူလိမ့် လူကောက်တွေပဲ၊ လယ်သမားတွေရဲ့ ဘဝက အဝလဲ၊ စားမယ်၊ သောက်မယ်၊ ခပ်ခေါ့ပေါ့ အစား အစာတွေကို ရအောင် ရှာမယ်၊ အရက်ဆိုင်မှာ အသံကုန် အော်မယ်၊ စကား အပြောအဆို ဖယ်ပြန်ကျေးဘူး၊ အမူအရာ မယဉ်ကျေးဘူး၊ ဘာယဉ်ကျေးမှုမှ မရှိဘူး၊ သူတို့မှာ မသိ နားမလည်တာပဲရှိတယ်၊ သူတို့ဟိတိုင်လည်း ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် နေမယ်၊ သူ့ မိန်းမကလည်း ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ပဲ နေမယ်၊ သူ့ သားသမီးတွေ ကလည်း ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ပဲ နေမယ်၊ တွေ့ကရာ နေရာမှာ လှဲအိပ်မယ်၊ စွပ်ပြုတ်ထဲက အာလူးတို့

လက်နှင့် နှိုက်စားမယ်၊ ပိုးဟပ်တွေ ကျနေတဲ့ အရက်ကို
သောက်မယ်၊ ပိုးဟပ်ကို ပါးစပ် ထဲ ကနေ ထွေးတောင်
မပစ်ဘူး’

‘ဆင်းရဲကြတာကိုး’

အစ်မက စကားထောက်လိုက်သည်။

‘ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ အာကို ပြောတာလဲ၊ ချိုတဲ့မူဆိုတာ
ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချိုတဲ့မူတွေဟာ တစ်မျိုးတစ်စားတည်း
မဟုတ်ပါဘူး၊ မခမ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အချုပ်အနှောင် ခံနေ
ရမယ်ဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် ဆိုကြပါစို့၊ မျက်စိ မမြင်ဘူးဆိုရင်
ဒါမှမဟုတ် ခြေထောက်တွေ မရှိဘူးဆိုရင် သူ့ရဲ့ ဘဝဟာ
ဆိုးရွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်
ပါတယ်၊ အဲ လူတစ်ယောက်ဟာ လွတ်လပ်နေလို့ရှိရင် သူ့စိတ်
တွေ မှန်ကန်နေလို့ရှိရင် သူ့မှာ မျက်လုံးတွေရှိတယ်၊ လက်တွေ
ရှိတယ်၊ ခွန်အားတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ သူ့မှာ ဘုရားသခင်နှင့်
ခွန်အားတွေ ရှိနေလို့ရှိရင် သူ့မှာ ဘာ လို့ သေးသလဲ၊
အဲဒီတော့ လိမ်လည် လှည့်ဖြားနေတာပဲ မခမ်၊ မရှိဆင်းရဲတာ
မဟုတ်ဘူး၊ မသိ နားမလည်တာပဲ’

‘ကဲ ဆိုကြပါစို့၊ အခု ဒီမှာရှိနေတဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်
ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အသိဉာဏ် ပညာတွေအရ အလှူဒါနလုပ်တဲ့
အနေနှင့် သူတို့ကို တစ်ခုခု ကူညီမယ်ဆိုပါတော့... သူတို့
အာလုပ်မလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို အရက်သောက်
ပစ်မယ်၊ ဒါတင် မကသေးဘူး ခင်ဗျားတို့ ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံနှင့်
အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ပြီး တခြားလူတွေ အပေါ်မှာ

ခေါင်းပုံဖြတ်ကြမယ်၊ ဒါကို မခမ်က မရှိ ဆင်းရဲ ခြင်းလို့
ခေါ်မလား၊ နောက်ပြီးတော့ ချမ်းသာတဲ့ လယ်သမားတွေ
ကကော၊ ဒါ့ထက် ပိုပြီး ကောင်းကြသလား၊ ကန်တော့ပါရဲ့၊
သူလည်း တိရိစ္ဆာန်လို နေတခဲ၊ ကျေးတောသား၊ နလပိန်း
တုံး၊ အာပေါင်ကျယ်၊ ဝဝပြုပြု၊ အသားပူပူ၊ မျက်နှာရဲရဲကြီး၊
သူ့ကိုမြင်ရင် တစ်ခါတည်း ကန်ကျောက်ပစ် ချင်စရာ ကြီးပဲ။

ဒုဗီချာညွှန်က လာရီယင်ကိုပဲ ကြည့်ပါ၊ သူက ချမ်းသာ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲတဲ့ လယ်သမားတွေလိုပဲ သူလည်း
အစ်မတို့ခြံထဲက သံပုရာပင် အခေါက်တွေကို ခွာမယ်၊ သူက
နှုတ်ကြမ်းတယ်၊ သူ့ ကလေးတွေကလည်း နှုတ်ကြမ်းတာပဲ၊
သူ အမူးလွန်ရင် ရေအိုင်ထဲမှာ မှောက်လှဲသွားမယ်၊ အဲဒီ
အတိုင်းပဲ အိပ် ပျော် သွား မယ်၊ သူတို့ အား လုံး လည်း
တစ်ယောက်မှ အသုံးမကျဘူး မခမ်၊ သူတို့နှင့်အတူ ရွာထဲမှာ
နေရတခဟာ ဝရဲမှာ နေရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အဲဒီရွာဟာ ကျွန်တော်
လည်ချေခင်းထဲမှာ ဆို့နေပြီ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်
ကြောင့် ကောင်းကင်ဘုံက ဇာဘုရင် ကြောင့် ကျွန်တော်
ဝတ်နိုင်စားနိုင်တယ်၊ မြင်းတပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် အမှုထမ်း
ခဲ့တယ်၊ ရွာသူကြီးအဖြစ် သုံးနှစ်အမှုထမ်းခဲ့တယ်။

အခုဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ ကော့ဆက်
တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်တော် နေချင်တဲ့ နေရာမှာ နေမယ်၊
ရွာထဲမှာ ကျွန်တော် မနေချင်ဘူး၊ ဘယ်သူကမှလည်း
ကျွန်တော်ကို နေရာမယ်လို့ အတင်းအကျပ် မလုပ်နိုင်ဘူး၊
ကျွန်တော် မိန်းမအကြောင်း သူတို့က ပြောကြတယ်၊ အိမ်

တစ်အိမ်မှာ ကိုယ့်မိန်းမနှင့် အတူနေရမယ်လို့ သူတို့က ပြောကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ နေရမှာလဲ။ ကျွန်တော်ကို အဲဒီ မိန်းမက ငှားထားတာ ဟုတ်ဘူး’

‘ကျွန်မတို့ကို ပြောစမ်းပါဦး စတီဖင်၊ ရှင် သူ့ကို ချစ်လို့ ယူထားတာ ဟုတ်လား’

မာယာက မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ဘယ်လိုအချစ်မျိုး ရှိသလဲ မဒမ်’ စတီဖင်က သရော်ပြုံးနှင့် မေးလိုက်သည်။

‘မဒမ် သိချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဒုတိယ အိမ်ထောင်ပါ။ ကျွန်တော်က ကူရီလော့ဗကာက မဟုတ်ဘူး။ ဇာလီဂိုချိုရွာကပါ။ ကူရီလော့ဗကာရွာက မိန်းမနှင့် လက်ထပ်လို့ ကူရီလော့ဗကာကို ရောက်လာတာပဲ။ ကျွန်တော် တို့ အဖေက သူ့ရဲ့လယ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲပေးချင် ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ အားလုံး ညီအစ်ကို ငါးယောက်ရှိတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော် ကိုယ့်ရွာကို စွန့်ပြီး သူစိမ်းတွေရဲ့ ရွာကို ရောက်လာတာပဲ။ ကျွန်တော် မိန်းမရဲ့ မိသားစုထဲကို ရောက် သွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမဇနီးက ငယ်ငယ် လေး မှာပဲ ဆုံးသွားတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးတာလဲ’

‘မိက်ကပ်ပေါ့၊ သူက တစ်ခါတည်း ထိုင်ပြီး ငိုနေတာပဲ။ အချိန်ရှိသရွေ့ ငိုနေတာပဲ။ အလကားနေရင်း ငိုနေတာပဲ။ အဲဒါနှင့်ပဲ လုံးပါးပါးသွားတာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ သူက

လှအောင်ဆိုပြီး ဆေးမြစ်တစ်မျိုးကို ကျိုပြီး သောက်တယ်။
အဲဒီဆေးမြစ်က သူ့ကိုယ်ထဲမှာ စားကုန်တာပဲ။

‘နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ခုတိယ ဇနီး ကူရီလော့
ဗကမက မိန်းမကကော ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူက ကျေး
တောသူ တစ်ယောက်၊ လယ်သူမ တစ်ယောက်၊ ဒါပဲ။
ကျွန်တော်ကို သူနှင့် စေ့စပ်ကြတဲ့အခါမှာ သူ့ကို ကျွန်တော်
သတောကျခဲ့တယ်။ သူက ငယ်ရွယ်တယ်။ လှပတယ်။ အနု
အသိုက် သန့်ပြန့်တယ်လို့ ကျွန်တော်က ယူဆတယ်။ သူ့အမေက
ခါလီစတိုပီယင် ဂိုဏ်း က ပဲ။ ကော်ဖီ သောက်တယ်။
ဒါပေမယ့် အရေးအကြီးဆုံးကတော့ သူတို့ နေတာထိုင်တာ
သန့်ပြန့်တယ်။ အဲဒါနှင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြတယ်။

‘နောက်တစ်နေ့ ညနေစာ စားကြတော့ ကျွန်တော်က
ကျွန်တော် ယောက္ခမဆီမှာ ဇွန်းဆောင်းတယ်။ သူက
ကျွန်တော်ကို ဇွန်းတစ်ချောင်းပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက
ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ အဲဒီဇွန်းကို သူ လက်နှင့် သုတ်ပေးတယ်။
လက်စသတ်တော့ အဲဒီလိုမျိုး သန့်ပြန့်မှုမျိုးကိုး။ ကျွန်တော်
သူတို့နှင့် တစ်နှစ်လောက် အတူနေပြီး လမ်းခွဲ ခဲ့တာပဲ။
အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဟာ မြို့သူ တစ်ယောက်နှင့်ပဲ ယူဖို့
ကောင်းတယ်’

သူ့စားကို ခေတ္တမျှ နားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြော
သည်။

‘မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ လင်ယောက်ျားအတွက် ကူဖော်
သောင်ဖက် တစ်ယောက်ပဲလို့ ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်

အနေနှင့် ကူဖော်လောင်ဖက် တစ်ယောက် ဘာလုပ်စရာလဲ၊
ကျွန်တော်အတွက် လုပ်စရာတွေကို ကျွန်တော် ဘာကျွန်တော်
လုပ်နိုင် တာပဲ။ အရေးကြီးတာက စကား ပြောဖော်
တစ်ယောက်ရဖို့ပဲ။ တကျည်ကျည် ပြောနေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊
တစ်ခုခုကို အလေးအနက် ပြောနိုင်တာမျိုး ဖြစ်ရမယ်။
တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် မရှိတဲ့ ဘဝဟာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်
ရှိသလဲ'

စတီဖင် ရုတ်ခြည်းပင် ဆိတ်ငြိမ်သွားသည်။ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ
ကောင်းသော 'အူလူလူ...အူလူလူ' ဟူသော အသံကို
ကြားရသည်။ ကျွန်တော်ကို မြင်တွေ့သွား၍ပင် ဖြစ်သည်။
ကျုံ့စက်သို့ မေယာ မကြာခကြာ သွားရောက်သည်။
စတီဖင်နှင့် စကားစမြီ သွားပြောခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စတီဖင်
က တော သူ တောသားတွေကို အားရ ပါးရနှင့် စိတ်ပါ
လက်ပါပင် နှိမ့်ချ ပြောဆိုသည်။ ယင်းအချက်ကို မေယာက
သဘောကျသည်။

ကျုံ့စက်မှ မေယာ ပြန်လာသော အခါ များတွင် စိတ်
နောက်နေသော လယ်သမားတစ်ယောက် ပန်းခြံ၏အပြင်ဘက်
မှ နေပြီး ဟစ်အော်တတ်သည်။

'ပလက်ရှကာရေ၊ ဟေး ပလက်ရှကာ၊ ဝိုတ်ဝိုတ်'
သူက သူမကိုခွေးတစ်ကောင်လို လှမ်းဟောင့်တတ်သည်။
ထိုအခါ သူမက ရပ်ပြီး သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်
နေတတ်သည်။ ဤအရူး၏ ခွေးတစ်ကောင်လို ဟောင့်မှုဟူင်
အဖြေဘစ်ခု တွေ့ရှိရသည့်အလား ဖြစ်သည်။ သူက စတီဖင်

ကိုသို့ပင် သူမကို စွဲမက်နေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အိမ်သို့ ရောက်
ပြန်သောအခါ သတင်းတွေ အမျိုးမျိုး ကြားရပြန်သည်။
ရွာထဲက ငန်းတွေက ဂေါ်ဖီထုပ်တွေကို ဖျက်ဆီး သွားကြ
သည်။ လာရီယင်က မြင်းဇက်ကြီးတွေ ခိုးသွားသည်။ ထိုအခါ
သူမက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တုန်လှုပ်ပြီး မဲပြုံးပြုံးကာ ပြော
တတ်သည်။

‘ဒီလိုလူတွေက ဒီလိုလူစားတွေပဲ နေမှာပေါ့?’

သူမက မကျေနပ်မှုတွေ ဒေါသတွေ ပူစားများနေသည့်
အချိန်တွင် ကျွန်တော်က လယ်သမားတွေ၏ အထောက်
အကူပေးလုပ်ငန်း သူတို့ဘက်သို့ ရောက်ရှိသည်ထက် ရောက်ရှိ နေ
ပါသည်။

အကြောင်းမှာ လယ်သမား အများစုသည် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားနေသူများ၊ အစော်ကား အနှိမ်ခံနေကြရသူများ၊
ဒေါသဖြစ်နေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့
သည် မိမိ၏ စိတ်အာရုံများကို မျှီသိပ် ချိုးနှိမ် ထားကြရ
သူများ ဖြစ်သည်။ အသိဉာဏ်ပညာ မရှိသော မသိနားမလည်
သူများ ဖြစ်ကြသည်။ မြေကြီးတွေကလည်း မည်းမှောင်နေကြ
သည်။ သူတို့၏ နေရက်များကလည်း မည်းမှောင်နေကြသည်။
သူတို့၏ ပေါင်မုန့်များကလည်း မည်းနက်နေသည်။ ၎င်းတို့၏
လိမ္မာပါးနပ်မှုက မိမိတို့၏ ခေါင်းတွေကိုသာ သစ်ပင်နေခက်
တွင် ဝှက်ထားတတ်သော ငှက်တွေအတိုင်းသာ ဖြစ်သည်။
အမှန်အကန်ကို မတွက်ချက်တတ်သူများသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့က ကျွန်တော်တို့ထံတွင် ကောက် ရိတ် သိမ်း ရန်
လာရောက်ခြင်းသည် ရူပယံဝေနှစ်ဆယ် ရရှိရန်အတွက် နဟုတ်
ပါ။ ဗောဓကအရက် ပုံးတစ်ဝက်လောက် ရရှိရန်အတွက်သာ
ဖြစ်သည်။ အမှန်ဆိုလျှင် ရူပယံဝေနှစ်ဆယ်သည် အရက်လေးပုံး
ဝယ်နိုင်ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ညစ်ပတ် ပေရေ ကြသည်မှာ
အရက်မူးကြသည်မှာ မိုက်မဲကြသည်မှာ မရိုးသားကြသည်မှာ
အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့တစေလည်း အတွင်း သဘောအရ
ပြောရလျှင် လယ်သမား တို့၏ တဝသည် ကောင်းမွန်ပါ
သည်။

တယ်ထိုးနေသော လယ်သမား တစ်ယောက်၏ အသွင်
သဏ္ဍာန်သည် အတယ်မျှ ကြမ်းတမ်းရက်စက်စေကာမူ သူသည်
အရက်သေစာ သောက်စားမှုကြောင့် အတယ်မျှပင် မိုက်မဲ
စေကာမူ သူ့ကို အနီးကပ်လေ့လာခဲ့လျှင် သူ့မှာ အင်မတန်
အရေးကြီးပြီး အင်မတန် အဓိကကျသော အရည်အချင်း
တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဥပမာပြောရလျှင် မာယာ
နှင့် ဒေါက်တာတို့တွင် ယင်းအရည်အချင်းမျိုး မရှိပါ။

ယင်းအရည်အချင်းမှာ ဤလောကကြီးတွင် အဓိက
အရေးကြီးသော အရာသည် အမှန်တရားပင် ဖြစ်ကြောင်း
ယုံကြည်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ လွတ်မြောက်မှုနှင့်လူသား
အားလုံး၏ လွတ်မြောက်မှုသည် အမှန်တရား တစ်ခုပေါ်တွင်
သာ တည်ရှိနေကြောင်းကို သူ့ကောင်းစွာ ယုံကြည်သည်။
ယင်းကြောင့်ပင် သူသည် အမှန်တရားကို အခြားအရာများ
အားလုံးထက် ပိုပြီးချစ်ခင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမအနေနှင့် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှ အမည်းစက်များကိုသာ
တွေ့မြင်ပြီး မြက်ခင်းပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးကိုကား မတွေ့မြင်
ကြောင်း ကျွန်တော် ဇနီးအား ကျွန်တော် မကြာခဏ ပြောပြ
ပါသည်။ သို့သော် သူမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်၍သာ
နေပါသည်။ သို့မဟုတ် စတီဖင်ကဲ့သို့ 'အူလူလူ...အူလူလူ'
ဖြင့်သာ တေးဆိုနေတတ်ပါသည်။

သနား ကြင်နာတတ်ပြီး အသိဉာဏ်ပညာရှိသော ဤအမျိုး
သမီးက ဒေါသဖြင့် ဖြူရော်သွားပြီး လယ်သမားတွေ၏
အရက်သေစာ သောက်စားမှုနှင့် မရိုးသားမှုများကို အသိ
တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ခေါက်ကာ ဗလာဂိုဗိုကို ပြောကြား
နေသောအခါ ကျွန်တော်မှာ နားမထည်နိုင် ဖြစ်ရသည်။
သူမ၏ မေ့လျော့ တတ်မှုကို အံ့ဩရသည်။ သူမ၏ ဖခင်
အင်ဂျင်နီယာကြီး တိုယ်တိုင်လည်း အရက် သောက်တတ်
သည်ကို... အလွန်အကျွံ သောက်တတ်သည်ကို... သူမက
အဘယ့်ကြောင့် မေ့လျော့နေရသနည်း။ ထို့အပြင်ဒူဗီချာညာ
နယ်မြေကြီးကို ဝယ်ယူခဲ့သော ပိုက်ဆံများမှာလည်း မတရား
သောနည်းဖြင့် လိင်ညာ ရယူထားသော ပိုက်ဆံများ ဖြစ်
ကြောင်းကို အဘယ့်ကြောင့် မေ့လျော့နေရသနည်း။ သူမသည်
အဘယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ မေ့လျော့ ချေရသနည်း။

ကျွန်တော်၏ အစ်မ သည်လည်း ယခုအခါတွင် သူမ၏
ဘဝကလေး တစ်ခုကို တည်ဆောက်လျက် ရှိသည်။ သူမ၏
ဘဝကို ကျွန်တော် မသိရှိအောင် အတူးပင် လျှို့ဝှက်ထား
ပါသည်။

သူမသည် မကြာမကြာ ဆိုသလိုပင် မာယာနှင့် တိုးတိုး
တိုးတိုး ပြောနေတတ်သည်။ သူမ၏ အနီးသို့ ကျွန်တော်ရောက်
ရှိသွားသောအခါ သူမသည် ကျင့်သွားတတ်ပါသည်။ သူမ၏
မျက်လုံးများက အပြစ်ရှိသူ တစ်ဦးပမာ တောင်းပန် တိုးလျှိုး
လျက် ရှိသည်။

သူမ၏ အသည်း နှလုံးထဲတွင် တစ်ခုခု ဖြစ်နေသည်။
ယင်းကို သူမက ကြေငြက်နေသည်။ သို့မဟုတ် ရှက်နေပါသည်။
သူမက ကျွန်တော်နှင့် ပန်းခြံထဲတွင် မဆုံမိစေရန် သော်
လည်းကောင်း သို့မဟုတ် နှစ်ယောက်တည်း မတွေ့စေရန်
သော်လည်းကောင်း ရှောင်ရှားသည့် အနေဖြင့် အချိန်ရှိသရွေ့
မာယာ၏ အနီးမှပင် ကပ်နေပါသည်။ ညစာစားချိန်က
လွဲပြီး သူမနှင့် စကားပြောချိန် မရရှိပါ။

တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဆောက်သည်
နေရာမှ အပြန် ပန်းခြံထဲတွင် အေးဆေး တိတ်ဆိတ်စွာ
လျှောက်လာနေမိသည်။ အမှောင်ပျိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ အစ်မ
သည် အခက်အလက်များ ဝေဆာသော ပန်းသီးပင်ကြီး
တစ်ပင် အနီးတွင် တစ္ဆေမှင်စွာ တစ်ကောင်လို ဘသံ လုံးဝ
မကြားရအောင် လမ်းလျှောက်လျက် ရှိသည်။ သူ့က
ကျွန်တော်၏ခြေသံကိုလည်း ကြားဟန် မရှိပါ။ ကျွန်တော် ကို
သတိပြုမိဟန်လည်း မရှိပါ။

သူမသည် အနက်ရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။
မြေပြင်ကို ကြည့်ပြီး လျင်မြန်စွာပင် လျှောက်နေသည်။
ခေါက်ဘုံ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ လမ်းကြောင်း
တစ်ခုတည်းပေါ်မှာပင် ဖြစ်သည်။ ပန်းသီးတစ်လုံး ကြွေကျ
သည်။ ပန်းသီးကြွေသံကြောင့် သူမ တုန်သွားသည်။ တုန်သွား
သည်။ နားထစ်နှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်သည်။
ထိုအချိန်မှာပင် သူမထံသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲတွင် မေတ္တာစိတ်များ ရှုတ်တရက်
လွှမ်းခြုံလာပြီး ကျွန်တော်တို့၏ မိခင်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့၏
ငယ်စဉ်ဘဝကို သတိရမိသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများ
တွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှလာသည်။ ကျွန်တော်က သူမ
၏ ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ကာ နှမ်းလိုက်မိသည်။

‘အစ်မ စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်၊ ကျွန်တော် သတိပြုမိနေတယ်
ကြာပြီ၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ’

‘ငါ ကြောက်နေတယ်...’

သုမက တုန်ယင်စွာဖြင့် ပြောသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ။’

‘အင်း ပြောမယ်၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပဲ ပြောပါ မယ်၊

မောင်လေးကို မမ အမှန်အတိုင်း ပြောပြမယ်၊ မောင်လေး၊
မသိအောင် ဖုံးကားရတာ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ၊ သိပ်ခုက္ခရောက်
တာပဲ၊ မစ်ဆေး၊ မမမှာ ချစ်ရတဲ့လူ ရှိနေပြီ၊ မမမှာ ချစ်ရတဲ့လူ
ရှိနေပြီ—မမနဲ့ပျော်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ မမဒါလောက်
ကြောက်လန့်နေရတာလဲ’

သုမက တိုးတိုး ညှင်းညှင်းကလေး ပြောသည်။

ခြေဆံများ ကြား ရ သည်။ သစ်ပင်များ အကြားတွင်
ပိုးရှုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီး ဖိနပ်ရှည်ရှည်ကြီးကိုစီးကာ ခေါက်တစ်
ဗလခိုဖို့ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဤပန်းသီး ပင်ကြီး သည်
သူတို့နှစ်ဦး ချိန်းတွေ့ကြသည် နေရာပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို
တွေ့မြင်သောအခါ အစ်မသည် စူးရှနာကျင်စွာ ဟစ်အော်
လိုက်ပြီး သူ့ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွား ပါသည်။ သူ့ကို
တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမထံမှ ပြန်လည် ခေါ်ဆောင်သွားမည့်
အလားဖြစ်သည်။

‘ဗဟဒီမာ၊ ဗလခဒီမာ’

သုမက သူ့ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားပြီး သူ့မျက်နှာကို
စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် မော့ကြည့်နေသည်။ သည်တော့
မှပင် အစ်မသည် ဤရက်များ အတွင်းတွင် အဘယ်မျှ
ပိန်သွားပြီး အဘယ်မျှ ဖြူရော် ဖျော့တော့သွားသည်ကို
ကျွန်တော် သတိပြုမိတော့သည်။ သူမ၏ အင်္ကျီကော်လံ သည်

သူမ၏ လည်တိုင် သေး သေး သွယ် သွယ် က လေး တွင်
သိသိသာသာကြီးပင် ချေခင်ကျနေတော့သည်။ ဒေါက်တာ
စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန် ရှိသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူ့ ကိုသူ
ထိန်းသိမ်းနိုင်ပြီး သူမ၏ ဆံပင်များကို ပုတ်သပ်ကာ

‘ကဲပါ ကဲပါကွယ် တော် ပါ တော့...ဘာဖြစ်လို့များ
ဒါလေခင်စောခင် စိတ်တွေ ချောက်ချားနေတာလဲ၊ အခု
ကိုယ်လာပြီပဲ မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရှက်ရွံ့စွာ
ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့
ဆုံးယောက် အတူတူ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်တာက
ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ ယဉ်ကျေးမှု မဖွံ့ဖြိုးသေးဘူး၊
လူကြီးတွေကတော့ နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြတယ်၊ အခုအချိန်
မှာ ဘာမှ မဖြစ်သေး တောင် လေး ဆယ်စု ဒါမှမဟုတ်
ခြောက်ဆယ်စုလောက်မှ တစ်ခုခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဒါက
လူကြီးတွေ ပြောတဲ့ စကားပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့က
လူငယ်တွေပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဦးနှောက်တွေက မဟောင်းကြ
သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလို
ထင်ယောင် မြင်ယောင်မှုတွေနှင့် မနှစ်သိမ့်နိုင်ဘူး၊ ရုရှားနိုင်ငံ
ကြီးဟာ ၈၆၂ ခုနှစ်မှာ စတင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
သိသလောက် ပြောရရင်တော့ ယဉ်ကျေးတဲ့ ရုရှားနိုင်ငံကြီး
ရဲ့ အစကို အခုအချိန်အထိ မရောက်သေးဘူး’

သို့သော် ကျွန်တော်က ဤအတေးအမြင်များတွင် စိတ်
 မဝင်စားမိပါ။ အစ်မတွင် ချစ်သူရှိနေပြီ ဆိုခြင်းမှာ၊ အခုလို
 သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် လက်တွဲကာ သူ့ကို ကြင်နာ ယူယ
 စွာ ကြည့်ကစား လမ်းလျှောက် နေသည်မှာ ထူးဆန်းနေပါ
 သည်။ မယုံကြည်နိုင်စရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ချောက်ချားနေ
 သော၊ ကြောက်လန့်နေသော၊ နင်းပြားဖြစ်နေသော၊ ထူးခတ်
 ခြင်း ခံနေရသော ကျွန်တော်၏ အစ်မ အိမ်ထောင်ရှိပြီး
 သားသမီးများပင် ရှိနေသော ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့်
 ကြိုက်နေသည်တဲ့။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ သနားနေမိသည်။
 ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိပါ။ ယခုအခါတွင် ဒေါက်တာ
 အား မြင်တွေ့နေရခြင်းကို ကျွန်တော် မနှစ်သက်ပါ။ သူတို့
 နှစ်ယောက်၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းမှ ဘာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမည်
 တို့ ကျွန်တော် မမှန်းဆတတ်ပါ။

[၁၅]

ကူရီလော့ဗနာ စသင်ကျောင်း ဘုရားဆောင်ဖွင့်ပွဲသို့ ကျွန်တော်နှင့် မာယာ မြီးရထားနှင့် သွားရောက်သည်။

‘ဆောင်း...ဆောင်း...ဆောင်းဦးပေါက်ပြီ’

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုရင်း မာယာ တိုးညှင်းစွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

‘နေရာသီ ကုန်သွားပြီ၊ ငှက်ကလေးတွေ မရှိတော့ဘူး၊ စိမ်းလန်းခြင်းဆိုလို့ မိုးမခတွေပဲ ရှိတော့တာပဲ’

မှန်ပါသည်။ နေရာသီ ကုန်သွားပြီ။ နေ့များသည် တေဇကိပ် ကြည်လင်ပြီး ပူနွေးနေကြသည်။ သို့သော် နံနက်ပိုင်းတွင် ကား ဆေးမြဲနေပါသည်။ သိုး ကျောင်း သား များသည် သိုးရေ ဂျာတင်များကို ဝတ်စပြုနေကြပြီ။ ပန်းခြံထဲရှိ အက်စတာပင်များပေါ်တွင် နှင်းစက်များသည် ဖာနိုလုံးပင် ယီးလေးခိုနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ နားထဲတွင် ညှိုးညှိုးသော အသံများကို ကြားနေရသည်။ သို့သော် သံချေးတက်နေသော ပတ္တမြားသံ များလော၊ ကြိုးကြာများ ဗျံနေသည့် အသံလေး ဟူသည်ကိုမူ မခွဲခြားနိုင်ကြပါ။ လောက

ကြီးမှာမူ သဒ္ဓယာလျက် ရှိပါသည်။ စိတ်ချမ်းမြေ့ ဖွယ်ရာ ဖြစ်တော့သည်။

‘နေ့ကုန် သွား ပြီ ...’ မသယာက ပြော လိုက် သည်။
‘အစ်ကိုနှင့် ညီမတို့လည်း စာရင်းတွေ ချုပ်ကြည့်လို့ ရနေပြီ၊ ညီမတို့ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ စိတ်ကူးတွေလည်း အများကြီး ထုတ်ခဲ့ ကြတယ်။ ညီမတို့ အနေနှင့် အကောင်းတွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ညီမတို့အဖို့ ဂုဏ်ယူစရာနှင့် အောင်မြင်မှုတွေပဲ။ ညီမတို့ကိုယ်ကို ညီမတို့ တိုးတက်အောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအောင်မြင်မှုတွေဟာ ညီမတို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းမိုးနိုင်သလား၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို အကျိုးကျေးဇူး ဖြစ်စေသလား၊ မဖြစ်ဘူး၊ မသိနားမလည်မှုတွေ၊ အပြစ်ပန်းညစ်ပတ်ပေရေမှုတွေ၊ မူးယစ်သေခက်စားမှုတွေ၊ ကလေးသူငယ်များ သေဆုံးမှုနှုန်းတွေဟာ အရင်ကအတိုင်းပဲ ရှိနေကြတယ်။ အစ်ကို အနေနှင့် ထယ်ထိုးပြီး စိုက်ပျိုးတဲ့ အတွက်ရော ညီမအနေနှင့် စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ခံတဲ့ အတွက်ရော ဘယ်သူမှ ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး၊ ညီမတို့ လုပ်နေတာတွေဟာ ညီမတို့ အတွက်ပဲဆိုတာ ရှင်းနေတယ်။ ညီမတို့ တွေးတောနေတာတွေဟာ ညီမတို့ အတွက်ပဲ’

သည်လိုမျိုး သုံးသပ်ချက်များသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်ကို နောက်ကျစေပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် မည်သို့ တွေးဆ ရမည် မသိပါ။

‘ကိုယ်တို့ဟာ အကန့်အသတ် အဆုံးအထိ ရိုးသားခဲ့ကြတယ်။ ရိုးသားမှု ရှိတဲ့လူတိုင်းဟာ မှန်ကန်တယ်’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒါကို ဘယ်သူက မဟုတ်ဘူး ပြောလို့လဲ၊ ညီမတို့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မှန်တယ်လို့ ညီမတို့ ယူဆထားတာ တွေကတော့ မှားနေတယ်၊ ပထမဆုံးပြောရရင် ညီမတို့ရဲ့ အပြင်ပန်းလုပ်ငန်းတွေ အားလုံးဟာ မှားနေကြတယ်၊ ညီမ တို့က လူတွေကို အကျိုးပြုချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လယ်ယာ မြေကြီး တစ်ခုကို ဝယ်လိုက်တာဟာ သူတို့အတွက် ကောင်းကျိုး ပြုနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းကို အစကတည်းက ပိတ်ပင်လိုက်တာပဲ။ လယ်သမားတစ်ယောက်လို့ အစ်ကို အလုပ်လုပ်တာ၊ အဝတ် ဝတ်တာ၊ အစားစားတာဟာ အဲဒီ ကိုးရိုးကားရား နိုင်တဲ့ အဝတ်အစားကြီးတွေကို စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတဲ့ တဲတွေ အိမ်တွေကို သူတို့ရဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးကြီးကို အစ်ကိုရဲ့ အခွင့် အခက်နှင့် အစ်ကို အတည်ပြုလိုက်တာပဲ။’

‘နေခက်ပြီးတော့ တစ်ခါ အစ်ကို အနေနှင့် နှစ်တွေ လတွေ အကြာကြီးကို အလုပ်လုပ်မယ်၊ အစ်ကို တစ်သက်လုံး လုပ်သွား မယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအခါမှာ နေခက်ဆုံးပိတ်မှာ လက်တွေ့ အကျိုးကျေးဇူး တစ်ခုရမယ်၊ အဲဒီ အကျိုးကျေးဇူးဟာ ဘာဖြစ် မလဲ၊ အစ်ကိုရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးဟာ ထူကြီးထယ်ကြီးနှင့် ရှိနေတဲ့ မသိနားမလည်မှုတွေကို ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးမှုတွေကို အအေးခက်တွေကို ပျက်စီးယိုယွင်းနေမှုတွေကို တိုက်ဖျက်ပစ် နိုင်ပါ့မလား၊ သမုဒ္ဒရာမှာ ကျတဲ့ ရေတစ်စက် လောက်ပဲရှိမယ်။’

‘အဲဒီတော့ ဒီနေရာမှာ တခြားနည်းလမ်းတွေ လိုလိမ့်မယ်၊ အဲဒီနည်းလမ်းတွေက အားရှိရမယ်၊ ရဲရင့်ရမယ်၊ လျင်မြန်

ရမယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ တကယ်တမ်း အကျိုးပြုချင်တယ် ဆိုရင် ဘောင်ကျဉ်းတဲ့ သာမန် လှုပ်ရှားမှုမျိုးကနေ ဖောက် ထွက်ရမယ်၊ လူထုကြီးအပေါ်မှာ စိုက်ခိုက်ထိတွေ့အောင် လှုပ်ရ မယ်၊ ပထမဆုံး အရေးကြီးတာ က တော့ ထင်ရှားပြီး ထိရောက်တဲ့ ဝါဒဖြန့်ချိရေးမျိုးကို လှုပ်ရမယ်။

‘ဥပမာ ပြောရရင် ဝီတနှင့်အနုပညာ လုပ်ငန်းတွေဟာ အင်မတန် အားကြီးတယ်၊ ဝီတပညာရှင် တစ်ဦး ဒါမှမဟုတ် အဆိုတော် တစ်ဦးဟာ လူထောင်ပေါင်းများစွာ အပေါ် မှာ ချက်ချင်း လှမ်းမိုးနိုင်တယ်၊ အနုပညာဟာ တကယ် အဖိုးထိုက်တန်တယ်၊ တကယ်ကို အဖိုးထိုက်တန်တယ်’ သူ့က မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

‘အနုပညာဟာ လူ တစ်ယောက်ကို အတောင်ပံတွေ တပ်ပေးပြီး အဝေးကြီးကို သယ်ဆောင်သွားမယ်၊ အပေါ်စား အသေးစား အညံ့စား အကျိုးစီးပွားတွေကို ငြီးငွေ့နေတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဟာ ဆော့နဲ့လုံးနာနေတဲ့ နာကြည်း နနတဲ့ ဒေါသ ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မှုနှင့် ချမ်းမြေ့မှုကို အလှအပမှာသာ ရှာလို့ တွေ့နိုင်မယ်’

ကူရီးသဘု ဗကာရွာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသောအခါ ရာသီဥတုသည် ကောင်းမွန်ပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ လယ်သမားတွေ တစ်နေရာမှာ စပါးနယ်နေကြသည်။ လေထဲ တွင် ကောက်ခိုးနံ့များ သင်းနေသည်။ ခြံစည်းရိုး များ နောက်တက်တွင် အက်ရှပ်များသည် ကြွက်သွေးရောင် သမ်းနေ

ကြသည်။ သယ်နေရာပဲ ကြည့်ကြည့် သစ် ပင် များ သည်
ရွေးရာင်၊ တောက်နေကြသည်၊ နီရဲနေကြသည်။

ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်း ထိုး နေပြီး
ရွာသူရွာသားများက ပုံတော်များကို စာသင်ကျောင်းဆီသို့
သယ်ဆောင်လာနေကြသည်။ ဓမ္မတေးသံများကို ကြားနေရ
သည်။ ကောင်းကင်ကြီးက ကြည့်လင်နေပြီး ချိုးငှက်များက
အမြင့်ကြီးတွင် ပျံသန်းနေကြသည်။

ဝတ်ပြုပုံကို စာသင်ခန်း ဆောင် ထဲတွင် ကျင်းပသည်။
ထို့နောက် ကုရီလောဘကာ ရွာသားများက မာယာတံသို့
မြင့်မြတ်သော ပုံတော်ကို သယ်ဆောင်လာပြီး ဒုဗ္ဗိချာညာ
ရွာသားများက သူမတံသို့ ရောမ ပေါင်ခန့်ကြီး တစ်လုံးနှင့်
ရွှေချထားသော ဆေးပုလင်းတို့ကို ယူဆောင် လာသည်။
မာယာ၏ ဝိရိုက်လေတော့သည်။

‘တို့အနေနှင့် မဟုတ်တစ တစ်ခုခု ပြောမိရင် ဒါမှမဟုတ်
မကျေနပ်ဘာ တစ်ခုခုရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်’

အဘိုး ကြီး တစ်ယောက် သူမကို မထမ ထို့နောက်
ကျွန်တော့်ကို ဦးညွတ်ကာ ပြောပါသည်။

အပြန်ခရီးတွင် မာယာက ကျောင်းတက်သို့ တစ်ချက်
ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဆေးသုတ်ပေးထားသော
ကျောင်းခေါင်းမိုး အစိမ်းကြီး နေရာထိုင် တောက်လက်နေ
သည်ကို အတန်ကြာအောင် တွေ့မြင်ကြရသည်။ မာယာ၏
နောက်ကြောင်းပြန် အကြည့်သည် နှုတ်ဆက်သော အကြည့်ပင်
ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိသည်။

ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင် သူမသည် မြို့သို့သွားရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိသည်။

ယခုနေ့ခက်ပိုင်းတွင် သူမသည် မြို့သို့မကြာမကြာ သွားလေ့ ရှိပြီး မြို့မှာပင် ညအိပ်လေ့ ရှိပါသည်။ သူမ မရှိသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်၍ မရပါ။ ကျွန်တော်၏ လက်များ လေးတို့ပြီး ချည့်နဲ့နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခြံဝင်းကြီး သည် စက်ဆုတ်ဖွယ်ရာလဟာပြင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ပန်းခြံကြီး အတွင်းမှ မကောင်း ဆိုးဝါးသော အသံများကို ကြားနေ ရသည်။

သူမ မရှိသော အခါတွင် ဤအိမ် ဤသစ်ပင် များနှင့် ဤမြင်းများသည် ကျွန်တော့်အဖို့ ကျွန်တော်တို့၏ ပစ္စည်းများ မဟုတ်ကြတော့ပါ။

ကျွန်တော်က အိမ်မှ ဘယ်ကိုမျှ မသွားဘဲ စိုက်ပျိုးရေး စာအုပ်တွေရှိသော စာအုပ်ပီရို အနီးမှ သူမ၏ စားပွဲကလေး တွင် ထိုင်နေပါသည်။ တစ်ချိန်က အနှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သော

၅၂၀ နတ်နွယ်

စာအုပ်များသည် ယခုအခါ နည်းသို့မျှ မလိုအပ်ကြတော့ပါ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို စိတ် ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ကြည့်နေကြ ပါသည်။

နဂရီပေါင်း များစွာ ကြာသည် အထိပင်၊ ည ခုနစ်နာရီ ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီ ထိုးသည် အထိပင်၊ ပြတင်းပေါက်များ၏ တစ်ဖက်တွင် ဆောင်းဦးညရောက်ရှိလာသည် အထိပင်၊ ကျပ်ခိုး များကဲ့သို့မည်းမောင်လာသည်အထိပင်၊ ကျွန်တော်သည်သူမ၏ လက်အိတ်ဟောင်းကို ဖြစ်စေ၊ သူမ အမြဲတမ်း အသုံးပြုလေ့ ရှိသော ဖောင်တိန်ကို ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် သူမ၏ ကတ်ကြေး ကလေးကို ဖြစ်စေ ကိုင်ကွယ်ကြည့်ရှုနေမိပါသည်။

ကျွန်တော် ဘာမျှမလုပ်ပါ။ ကျွန်တော် ယခင်က ထယ်ထိုး ခဲ့ခြင်း၊ ကောက်ရိတ်ခွဲခြင်း၊ ထင်းခုတ်ခွဲခြင်း တို့မှာလည်း သူမက လုပ်စေချင်သဖြင့်သာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းများ ဖြစ်ပါ သည်။

အကယ်၍ သူမက နက်ရှိုင်းလှသော ရေတွင်းကြီး တစ်ခု ထဲသို့ ဆင်းပြီး ခါးလောက်နက်သော ရေထဲတွင် တွင်းဆယ် ခြင်းအလုပ်ကို လုပ်စေခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော်ဟာ ဤအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ လိုအပ်သည် မလိုအပ်သည်ကို စဉ်းစားမနေဘဲ လုပ်ကိုင် ခဲ့မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ အနီးအနားတွင် သူမ မရှိသောအခါ ဒုပီချာညာ တွင် သူမ မရှိသောအခါ အပျက်အယွင်းများနှင့် စည်းပဲ့ ကမ်းမဲ များ၊ ပိတ်ချည်ဖွင့်ချည် ဖြစ်နေသော ပြတင်းပေါက် များနှင့် နေ့ရောညရော ခိုးနေကြသော သူခိုးများသည်

ကျွန်တော့်အဖို့ ဗရုတ်သုတ်ခများသာ ဖြစ်ပြီး ဤဗရုတ်သုတ်ခများ အတွင်းတွင် ဘာအလုပ်မျှ လုပ်၍မရနိုင်တော့ပါ။

အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သည်နေရာမှာ ဘာအတွက် အလုပ်လုပ်နေရမည်နည်း။ ကျွန်တော်၏ အခြေအနေများ ပြုလဲသွားသော အခါတွင် ကျွန်တော် အဘယ်ကြောင့် အနာဂတ်ကို တွေးပြီး ပူပန်နေရမည်နည်း။ ကျွန်တော်၏ ကံကြမ္မာသည် စိုက်ပျိုးရေး စာအုပ်များ နည်းတူပင် ဖြစ်တော့သည်။

ညအခါတွင် တစ်ယောက်တည်း နေရသည့် ဒုက္ခသည် အဘယ်မျှ ကြီးမားပါသနည်း။ ကျွန်တော်အား ဤနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဟစ်အော်လိုက်မည်ကို ကျွန်တော်က စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် အချိန်မလပ်ပင် စောင့်ဆိုင်းနားထောင်နေမိပါသည်။

ဒုပီချာညာအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါ။ ဆောင်းရာသီ ကျရောက်လာပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အတွက်သရလျှင် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းမိပါသည်။ အကြီးမားဆုံးသော ပျော်ရွှင်မှုသည် ကိုယ်က ချစ်ရန်နှင့် ကိုယ်အား အချစ် ခံရရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သင်သည် ထို ပျော်စင်အမြင့်ကြီးထက်မှ လိမ့်ကျနေပြီဟု ခံစားရခြင်း သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါတိသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် မာယာ မြို့မှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ သူမက တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ထုတ်ဖော်ခြင်း မပြုဘဲ အဘယ်ကြောင့်

ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံးကို အလုံ ထပ်ပိတ်ထားရသနည်း
ဟု ပြောဆိုသည်။ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ကို အလုံပိတ်ထား
လျှင်ပင် မှန်းကျပ်နေပြီဟု ဆိုသည်။

သို့ဖြင့် ဆိုးဝါးသော ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန်
အပြင်မှ ထပ်ပိတ်ထားသော အလုံပိတ် ပြတင်းပေါက် နှစ်ခုကို
ကျွန်တော် ခွာပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ညလယ်စာစား
ရန် ထိုင်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးပင်
တို့ကနမ်းဆိတ်ကနမ်းသာ ဖြစ်ကြသည်။

‘အစ်ကို့ လက်တွေ့ကို ဆေးပါဦး၊ အင်္ဂီတေနံ နံတယ်’
ကျွန်တော့်ဇနီးက ပြောသည်။

သူမက မြို့မှ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း အသစ်များ ယူလာသည်။
ညလယ်စာ စားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်
မဂ္ဂဇင်းများကို အတူတူ ကြည့်ကြသည်။ အချုပ်ပို ရိုက်နှိပ်
ထားသော ဖက်ရှင်ပုံများနှင့် ဖက်ရှင်ပုံစံများ ပါဝင်သည်။
မာယာက သင်းပုံများကို အကြမ်းဖျင်း ကြည့်ရှုပြီးနောက်
နောက်မှ အေးအေး ဆေးဇဆေး အသေးစိတ် ကြည့်ရှုရန်
ဘေးဖယ်သားသည်။ သို့သော် အင်္ကျီ လက်ခေ့င်းပုပု
ခေါင်းလောင်းပုံ ဂါဝန်နှင့် ဝတ်ရုံကို တွေ့မြင်ရသောအခါ
တုတ်မှ သူမက တစ်မိနစ်ခန့် ကြာအောင်ပင် သေသေချချာ
စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုနေပါသည်။

‘ဒီပုံစံ မဆိုးဘူး’
သူမက ပြောလိုက်သည်။
‘ဟုတ်ဘယ်၊ ညီမနှင့်လိုက်ဘယ်၊ တကယ်လိုက်ဘယ်’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ယင်းဝတ်စုံကို စိတ်ပါလက်ပါ ဝေးကြည့်
နေမိသည်။ ယင်းပုံစံကို သူမက နှစ်သက်သည် ဆိုသဖြင့်
ကျွန်တော်ကလည်း ချီးကျူးနေမိသည်။

‘တကယ်လှပိုး တကယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဝတ်စုံကလေးပဲ၊
သိတ်လှတာပဲ မာယာရယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကလေး မာယာရယ်’

သူမ အိပ်ရာ ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်က နောက်
တစ်နာရီလောက် ထိုင်ပြီး ရုပ်ပုံများကို ကြည့်နေမိသည်။

‘အပြင်က ပိတ်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို အစ်ကို
ခွာလိုက်တာ သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ညီမ အအေးမိတော့မှာပဲ၊ အစ်ကို
ကြားလား၊ လေ တအားတိုက်လစပြီ’

သူမက အိပ်ခန်းထဲမှ နေပြီး ပြောသည်။

‘အတိုအထွာ’ ကဏ္ဍကို ကျွန်တော် ဖတ်သည်။ အကုန်အကျ
သက်သာသော မင်ပြုလုပ်နည်း။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အကြီးဆုံး
စိန်ကြီး။ သူမ ကြိုက်သည်ဆိုသော ဖက်ရှင်ပုံကို တစ်ကြိမ်
တွေ့ရပြန်သည်။ ထိုအခါ သူမကို ကပဲ့ဆောင်ကြီးထဲတွင်
မြင်ယောင်မိသည်။ ယပ်တောင် တခတ်ခတ်၊ လက်မောင်းသား
တဝင်းဝင်း၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ကြော့ကြော့ယဉ်ယဉ်၊ စာပေ
ဂီတနှင့် ပန်းချီအနုပညာတွင် ကျွမ်းဝင်သူ။ သည်တော့
ကျွန်တော်၏ ကဏ္ဍက အဘယ်မျှ သေးငယ်ပြီး အဘယ်မျှ
သေးနပ်ချေပါသနည်း။

ကျွန်တော်တို့၏ တွေ့ဆုံမှု၊ ကျွန်တော်တို့၏ ဤလက်ထပ်မှု
သည် သီးခြားဇာတ်သမ်း တစ်ပုဒ်မျှသာ ဖြစ်သည်။

အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော ဤအမျိုးသမီး၏ဘဝတွင် ဤလိုဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ နေ့ခက်ထပ် အများကြီး ရှိပေလိမ့် ဦးမည်။

ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်းပင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံးဆိုသော အရာများအားလုံး သူမက အခဲ ရရှိ နိုင်ပေသည်။ ထိုမျှမက အတွေးအမြင် အယူအဆနှင့် ခေတ်စား နေသော အသိပညာ လှိုင်ရှားလာမှုများပင်လျှင် သူမ၏ ဖျော်ဖြေရာများ ဖြစ်တော့သည်။ သူမ၏ ဘဝကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ စုံလင်စေရန်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က သူမကို စိတ်ဝင်စားမှု တစ်ခုမှ အခြား တစ်ခုသို့ ပို့ဆောင်ပေးရသော မြင်းရထား မောင်းသမား တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါတွင် သူမအနေနှင့် ကျွန်တော့်ကို မလိုအပ်တော့ပါ။ သူမက တခြား တစ်နေရာသို့ ပျံသန်းသွားပြီး ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရ ပေတော့မည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲမှ အတွေးများကို အဖြေပေးလိုက် သည့်အလား ခြံဝင်းတစ်နေရာဆီမှ စူးရှသော ဟစ်အော်သံ တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ကယ်တော်မူကြပါ’

မိန်းမသံ သေးသေးစူးစူး ဖြစ်သည်။ မီးခိုးပျော်ခေါင်းပိုင် ကို တိုက်ခတ်နေသော လေတိုးသံကလည်း သေးသေးစူးစူးပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခဏမျှအကြာတွင် အဆိုပါ ဟစ်အော်သံလေထဲ

တောင် လွင့်ပါလစပြန်သည်။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တောင်မှ
ခြံဝင်း တစ်ဖက်ထိပ်ဆီမှ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

‘ကယ်တော်မူကြပါ’

‘မစ်ဆေးရေ ကြားသလား’

ကျွန်တော့်ဇနီးက တိုးတိုးကလေး မေး လိုက်သည်။

‘မစ်ဆေးရေ ကြားသလား’

သူမက အိပ်ခန်းထဲမှ ညဝတ်အင်္ကျီကြီးနှင့် ထွက်လာသည်။
ဆံပင်များကို ဖြန့်ချဲ ထားသည်။ မှောင်မည်း နေသော
ပြတင်းပေါက် အနီးတွင် ရပ်ကာ နားစွင့်နေသည်။

‘တစ်ယောက်ယောက် လည်ပင်း အညှစ်ခံနေရတယ်’

သူမက ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် သေနတ်ကိုဆွဲယူပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။
အပြင်ဘက်တွင် ပိန်းပိန်းပိတ် မှောင်နေသည်။ လေကလည်း
ပြင်းလန်လှသည်။ လေထဲတွင် လဲသွားမတတ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဝင်းတံခါးဝသို့ လျှောက်သွားပြီး ကျွန်တော် နားစွင့်လိုက်
သည်။ သစ်ပင်တွေ ဝိုညည်းနေကြသည်။ လေတိုးသံ ထွက်ပေါ်
နေသည်။ ခွေးတစ်ကောင်က ဆွံ့ငင်စွဲ အူလိုက်သည်။
စိတ်မနှံ့သော လယ်သမားကြီး၏ ခွေးပင် ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ဝင်းတံခါး၏ အပြင်ဘက်တွင်ကား အမှောင်တိုက်ကြီးပင်
ဖြစ်သည်။ ရထားလမ်း တစ်လျှောက်တွင် မီးတစ်ပွင့်မျှ မတွေ့
မြင်ရပါ။ ယမန်နှစ်က ရုံးအဆောက်အအုံအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့
သော အဆောင်ဆီမှ မှန်းအစ်ပြီး ထွက်ပေါ်လာသော
အော်ဟစ်သံကို ကြားရပြန်သည်။

‘ကယ်တော်မူကြပါ’

‘ဘယ်သူလဲ’

ကျွန်တော် လှမ်းအော်ပြီး ခေးလိုက်သည်။

လှူနှစ်ယောက် လုံးထွေးလျက် ရှိသည်။ တစ်ယောက်က
တုန်းဖိနေပြီး တစ်ယောက်က အောက်မှ ရုန်းကန်နေသည်။
နှစ်ယောက်စလုံးပင် အသက်ရှူမောနေကြသည်။

‘လွတ်’

တစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။

သူက အိုက်ပင် ချက်ပရာကော့ ဖြစ်သည်။ မိန်းမသံ
သေးသေးစူးစူးဖြင့် အော်သည်မှာ သူပင် ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ ကောင် လွတ်၊ မင်းလက်ကို ငါ ကိုက်လိုက်မယ်’

နောက်တစ်ယောက်က မိုးဆီး ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်
ကို ကျွန်တော် ဆွဲဖျဉ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် စိတ် ကို
မထိန်းနိုင်သဖြင့် မိုးဆီး၏မျက်နှာကို နှစ်ချက် ရိုက်လိုက်မိ
သည်။ သူ လဲကျသွားသည်။ မတ်တတ်ထသည်။ ကျွန်တော်
သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ရိုက်လိုက်သည်။

‘သူ့ကျွန်တော့်ကို သတ်မယ် လုပ်နေတယ်၊ သူက မေမေကြီးရဲ့
ဗီရိုထဲက ပစ္စည်းတွေကို ခိုးဖို့ လုပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို
အဆောင်ထဲမှာ စိတ်ချရအောင် ချုပ်ထားမလို့ပဲ’

မိုးဆီးက ပြောသည်။

ချက်ပရာကော့ မှူးနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ မမှတ်မိပါ။
သူက အသက်ကို အားရပါးရ ရှူနေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်
ဟစ်အော်ရန် အားစုနေဟန် ရှိသည်။

ကျွန်တော် သူတို့ကို ထားခဲ့ပြီး အိမ်မကြီးသို့ ပြန်ခဲ့သည်။
ကျွန်တော်တို့ဇနီးက အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်။
အဝတ်အစားများ အပြည့်အစုံ ဝတ်ထားသည်။ ဖြစ်ပျက်သည့်
အကြောင်းကို သူမအား ပြောပြလိုက်သည်။ မိုးဆီးကို
ရိုက်လိုက်သည့် အကြောင်းကိုလည်း ခြင်းချန်မထားပါ။

‘တောမှာနေကြတဲ့ ဘဝဟာ ကြောက်စရာကြီးပဲ’ သူမက
ပြောလိုက်သည်။ ‘ညတာကလည်း ရှည်လိုက်တာ... မပြီးနိုင်
တော့ဘူး’

‘ကယ်တော်မူကြပါ’

‘အစ်ကိုသွားပြီး ရှင်းလိုက်ဦးမယ်’

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

‘မသွားနှင့်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်ကြစမ်း
ပါစေ’

သူမက ရှုံ့ရှုံ့ စက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သူမ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ မျက်နှာကြက်ကို
ကြည့်နေသည်။ နားစွင့် နေသည်။ သူမ၏ နံဘေးတွင်
ကျွန်တော် ထိုင်နေသည်။ သူမကို စကား မပြောရဲပါ။
ခြံဝင်းထဲမှ ‘ကယ်တော်မူကြပါ’ ဟု အော်လိုက်သော အသံ
များနှင့် ညတာရှည်ခြင်းတို့သည် ကျွန်တော်၏ အပြစ်များ
ဘုပင် ခံစားနေမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ပြောင်းပေါက်တွင်
လင်းအရက် ပေါ်ထွက်လာမည်ကို ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်စွာ
စေ့စိုက်ဆိုင်နေမိသည်။

သည်အချိန်တွင် မာယာကို ကြည့်ရသည်မှာ မေ့လျော့နေ
ရာမှ သတိပြန်ရလာသည့် တစ်ဦးပမာ ဖြစ်သည်။ သူမကဲ့သို့
အသိဉာဏ်ပညာ ရှိသော၊ ယဉ်ကျေးတိုးတက်သော၊ ပိုင်းခြား
ဝေဖန်တတ်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အနေနှင့် စိတ်ပျက်
ဖွယ်ရာ ကောင်းသော ကျေးလက်ဒေသ ချောက်နက်ကြီး
အတွင်း အသုံးမကျသော သူများအကြား အဘယ်ကဲ့သို့
ရောက်ရှိနေရသနည်းဟု စဉ်းစားနေဟန်ပင် ဖြစ်သည်။

သည်အသုံးမကျသူများထဲတွင် တစ်ယောက် အပါအဝင်
ဖြစ်သော လူတစ်ယောက်၏ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားပြီး
၎င်း၏ ဇနီးအဖြစ် ခြောက်လလောက် ကြာမြင့်ခဲ့သည်ကို
သူမက အဘယ်ကြောင့် သူမကိုယ်သူမ မေ့လျော့ခဲ့ရသနည်း။

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးဆီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ချက်ပရာကော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူမအဖို့မူ အားလုံး အတူတူပင်
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရော၊ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင်မှုရော၊
ကျွန်တော်တို့၏ အလုပ်များရော၊ ဆောင်းဦးစပါး ရွှံ့ဗွက်
များရော...အားလုံးသော အရာအားလုံးပင် 'ကယ်တော်မူ
ကြပါ' ဟူသော အရက်မူးသံ ထဲတွင် ရောဝင်သွားကြပြီ
ဖြစ်သည်။

သူမ သက်ပြင်း ချလိုက်သည့်အခါ သို့မဟုတ် သူမ၏
ကိုယ်ကို သက်သေခံသက်သာ ဖြစ်အောင် အနေအသား
ပြောင်းလိုက်သော အခါ များတွင် သူမ၏ မျက်နှာတွင်
ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သိမြင်ရ
ပါသည်။

‘အို မိုးရယ်၊ မြန်မြန် လင်းပါတော့’

မိုးလင်းသောအခါ သူမ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ကျွန်တော်က သူမ ပြန်လာမည်ကို စောင့်စားရင်း၊
ဒုဗိချာညာတွင် နောက်ထပ် သုံးရက်မျှ ကြာခဲ့ပါသည်။
သုံးရက် ပြည့်သောအခါတွင် ပစ္စည်းများအားလုံးကို အခန်း
တစ်ခုထဲတွင် ထည့်ပြီး အခန်းကို သော့ခတ်ပြီး မြို့သို့ ခြေကျင်
လျှောက်ခဲ့ပါသည်။

အင်ဂျင်နီယာကြီး၏ အိမ်တံခါး လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို
ကျွန်တော် ဆွဲလှုပ်သောအခါ မိုးချုပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။
ဗောလရှိုင်း လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်တွင် လမ်းမီး များ
လင်းနေ ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ပေဗယ်က အိမ်မှ မည်သူမျှ
မရှိကြောင်း ပြောသည်။ အင်ဂျင်နီယာကြီးက ပီတစတတ်
မြို့သို့ သွားနေသည်။ မရယာက ဇာတ်တိုက်နေကြသည့်
အဇိုဂျင်တို့ အိမ်တွင် ရှိမည်ဟု ထင်သည်။

ကျွန်တော်က အဇိုဂျင်တို့ အိမ်သို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်
သွားရောက်သည်။ ကျွန်တော်၏ ရင် ခုန်နေသည်။ လှေကားမှ
တက်သွားသော အခါ တွင်မူ တွန့်ဆုတ် လျက် ရှိသည်။
ထို့နေ့စက် ဂီတနတ်မိမယ်တို့၏ ကွန်းပိမခန်ကို မဝင်ရဲသဖြင့်
အပေါက်ပတွင် အကြာကြီး ရပ်နေမိသည်။

ညှော်ခန်းဆောင်ထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းထားသည်။
စားပွဲပေါ်မှာလည်း ထွန်းထားသည်။ စန္ဒရား ပေါ်မှာလည်း
ထွန်းထားသည်။ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာလည်း ထွန်းထားသည်။
ထစ်နေရာလျှင် သုံးတိုင်စီ ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး စတင်

ကပြမည့်နေ့မှာ ဆယ်သုံးရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ယခု ပထမဆုံး
ဇာတ်တိုက်သည့်နေ့က တနင်္လာနေ့--ကံမကောင်းသောနေ့
ဖြစ်သည်။ အယူ သီး မှု ကို ဆန့် ကျင် တိုက် ခိုက် ခြင်း ပင်
ဖြစ်သည်။

ပြဇာတ် ဝါသနာရှင်များအားလုံး စုရုံး ရောက်ရှိနေကြပြီ
ဖြစ်သည်။ အကြီးမ၊အလတ်နှင့် အငယ်မတို့သည် ဇာတ်စင်
ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ၎င်းတို့ ပြောရမည့် စကားကို
ရွတ်ဖတ် နေကြသည်။ ရာဒစ်က လူ အများနှင့် ဝေးရာ
တစ်နေရာတွင် နိရိုက္ခေ ဝင်းဖြင့်မှီကာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်။
ဇာတ်တိုက်မည်ကို စေခင့်စားရင်း ဇာတ်စင်ကို ငေးကြည့်နေ
သည်။ အားလုံးပင် အရင်တုန်းက အတိုင်းပင် ဖြစ်ကြသည်။

အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွား
သည်။ သူမကို နှုတ်ဆက်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရုတ်ခြည်း
ဆိုင်သလိုပင် အားလုံးကပင် ကျွန်တော် ကို လေသံပေးကာ
ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေရန် လက်ရိပ်ပြုကြသည်။

အေးလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

စန္ဒရား အဖိုးကို ဖွင့် လိုက် သည်။ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် စန္ဒရားခုံတွင် ထိုင်သည်။ ဂီတ သင်္ကေတများ
ကို အနီးကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏
မေယာ စန္ဒရား ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ကြော့ကြော့
ယဉ်ယဉ်ကလေး ဝတ်ဆင်ထားပြီး လှပနေသည်။ သို့သော်
လှပပုံက လှပပုံလှပနည်း တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ နွေဦးပေါက်

တုန်းက ကျွန်တော်ရှိရာ ဂျုံစက်သို့လာသော မာယာနှင့်
နည်းနည်းကလေးမျှ တူပါ။
သုမက စတင် သီဆိုသည်။

‘ရွန်းပသော ညကလေးရယ်--မင်းကို ငါဘဲဖြစ် လို့
ချစ်ရသလဲကွယ်’

သုမကို ကျွန်တော် သိရှိခဲ့သည့် အချိန် တစ်လျှောက်လုံး
တွင် ယခု ပထမဆုံးအကြိမ် သုမ သီချင်းဆိုသည်ကို ကြားဖူး
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သုမ၏ အသံက သာယာသည်။ ချိုလှိုင်
သည်။ အားရှိသည်။ သုမ သီချင်းဆိုသည်ကို နားထောင်ရသည်
မှာ မှည့်ရွန်းသော ချိုမြသော သင်းပျံ့သော ဖရဲသီးကို
စားရသည့်အလားပင် ဖြစ်သည်။

သုမက ပြုံးလဲ နေသည်။ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်နေသည်။
မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသည်။ လှောင်အိမ်ထဲမှ
လွတ်လာသော ငှက်ကလေးတစ်ကောင် အတောင်ပံ များ ကို
ခတ်သည့်အလား သုမ၏ ဝတ်စုံကို ဖြန့်သပ်လျက် ရှိသည်။
သုမ၏ ဆံပင်ကို နားရွက်ပေါ်တွင် တင်ပြီး ပြီးထားသည်။
သုမ၏ မျက်နှာစကမူ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို စိန်ခေါ်သည့်
အလား တင်းမာလျက် ရှိသည်။ သို့မဟုတ် မြင်းတွေကို
ဟစ်အော်သည့်အလား ကျွန်တော်တို့ကို ဟစ်အော်မည့်ပမာ
ရှိသည်။ ‘ဟေ့ အလှကလေးတွေ’

ထိုအချိန်က သုမသည် သုမ၏အတိုး မြင်းရထားမောင်း
သမားကြီးနှင့် တူလှပါသည်။

‘အစ်ကိုရော ဒီမှာ ရောက်နေသလား’ သူမ၏ လက်ကို ကျွန်တော့်ထံ ကမ်းပေးရင်း သူမက မေးလိုက်သည်။ ‘ညီမ သိချင်းဆိုတာ အစ်ကို ကြားသလား။ ဘယ်နှယ်လဲ။ အစ်ကို ဘယ်လို သဘောရသလဲ’ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ အဖြေကို မစောင့်ဘဲ ဆက်ပြောသည်။ ‘အစ်ကို ရောက်သတော့ အချိန် တော်ပဲ။ ညီမ ကနေ့ညပဲ ပီတာစဘတ်ကို ခဏသွား မလို့။ အစ်ကို ခွင့်ပြုတယ် မဟုတ်လား’

ညသန်းခေါင်တွင် သူမကို ဘူတာရုံသို့ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ သည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ယုယစွာ ပိုက်ဖက်သည်။ ကျွန်တော်က မလိုအပ်သည့် မေးခွန်းတွေကို မမေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဆီကို စာရေး မည်ဟု သူမ ကတိပြုသည်။ သူမ၏ လက်များကို ကျွန်တော် အကြာကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ထို့နောက် နမ်းမိသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောမိအောင်နှင့် မျက်ရည်မကျအောင် အနိုင်နိုင် ထိန်းထားရသည်။

သူမ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ပျောက်ကွယ်သွားသော အလင်းရောင်များကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်၏ စိတ်အရံ တွင် သူမကို ထင်မြင်နေမိသည်။ ပြီးတော့ တိုးညှင်းစွာ ပြောမိသည်။

‘ကိုယ့်အချစ်ကလေး မာယာရယ်၊ ကျက်သရေရှင်ကလေး မာယာရယ်’

ထိုညက မခဏခရိုကခရို ကာပေါ့ဗနာတို့ အိမ်တွင် ကျန်တော် အိပ်သည်။ နေ့စက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ရာဒစ်နှင့် အတူ အလုပ်ဆင်းသည်။ ကုန်သည် သူဌေးကြီး တစ်ယောက် အိမ်မှ ပရိဘောဂများကို ဖုံးအုပ်ပေးသည်။ သူက သူ့သမီးကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် ပေးစားမည် ဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေစာ စားပြီးချိန်တွင် အစ်မ ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည် သောက်ပါသည်။

‘ငါ အခု စာတွေ့ အများကြီး ဖတ်နေတယ်’

သူမက ကျွန်တော်တို့ဆီ အလာ ခြံ့မစာကြည့်တိုက်တွင် ဝင်ရောက် ငှားရမ်းခဲ့သော စာအုပ်များကို ကျွန်တော် အား ပြသပါသည်။

‘မောင်လေးရဲ့မိန်းမနှင့်မလခဒီမာတို့ရဲ့ ကျေးဇူးပဲ။ သူတို့က ငါ့ကို ငါ သတိပြုမိအောင် နှိုးပေးလိုက်ကြတာပဲ။ သူတို့က ငါ့ကို ကယ်တင်လိုက်ကြတာပဲ။ သူတို့က ငါ့ကို လူတစ်ယောက် အဖြစ် ပြောင်းလဲပေးလိုက်တာပဲ။ အရင်တုန်းကဆိုရင် ငါဟာ စိုး ရိမ် စိတ် တွေ အ မျိုးမျိုး ဖြစ် ပြီး ညဘက်တွေမှာ ကောင်းကောင်း အိပ်လို့မရဘူး။ ဒီတစ်ပတ်အတွက် သကြား သုံးတာ များသွားပြီနဲ့ တူတယ်။ သခွားသီးတွေ ဆားငန့် ကုန်ပလားမသိဘူး။ အခုကျတော့လည်း ငါ အိပ်မပျော်ပြန်ဘူး။ တခြားကိစ္စတွေကို တွေးနေမိလို့ပဲ။ ငါ့ဘဝ တစ်ဝက်လောက်

ဟာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် မိုက်မိုက်မဲမဲ ကုန်ဆုံးခဲ့
ရတစကို စဉ်းစားမိလို့ပဲ။ ငါ့ရဲ့ အတိတ်ကို ငါ့မုန်းတယ်၊
ငါ့ရဲ့အတိတ်ကို ငါ့ရှက်တယ်။ ဖေဖေဟာ ငါ့တို့ရဲ့ ရန်သူပဲ။
အို မောင်လေးရဲ့ မိန်းမကို မမသိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဗလ
ဒီမာကိုရောပေါ့၊ သူက တကယ် အံ့သြစရာ ကောင်းတယ်။
သူတို့က ငါ့ကို မျက်စိဖွင့်ပေးကြတာပဲ’

‘အစ်မ ညဘက်မှာ အိပ်မပျော်တာ မကောင်းဘူး’
ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

‘မောင်လေးက မမ နေမကောင်းဘူး ထင်လို့လား၊ ကေစင်း
ပါတယ်။ ဗလဒီမာ ငါ့ကို စမ်းသပ်ပြီးပြီ၊ ငါ နေကောင်း၊
တယ်လို့ ပြောတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျန်းမာရေးက
ပြုသနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက ဒါလောက် အရေးမကြီးပါ
ဘူး။ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ။ ငါ လုပ်တာတွေ မှန်သလား’

သူမကို စိတ်ဓာတ်ရေးအရ ထောက်ခံမှု ပေးဖို့ လိုအပ်
ပါသည်။ မစ ယာက တခြားကို သွား နေ သည်။
ဒေါက်တာ ဗလဂိုဗိုကလည်း ပီတခဏတတ်မှာ ရောက်
နေသည်။ သူမ မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံ ပြောဆိုမည့်လူ
ဟူ၍ ဤမြို့မှာ ကျွန်တော်မှ တစ်ပါး အခြား မည်သူမျှ
မရှိပါ။

သူမက ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက် ပြီး ကြည့် နေ သည်။
ကျွန်တော်၏ အတွင်းစိတ်ကို အကဲခတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့် အနေနှင့် တွေ့ဝေ တုံ့ဆိုင်းနေခဲ့လျှင် သို့မဟုတ်
သူမ၏ ရှေ့မှောက်တွင် နှုတ်ဆိုတ်နေခဲ့လျှင် သူမကြောင့်ပဲဟု

သူမက ယူဆပေလိမ့်မည်။ သူမ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က သူမနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မပြတ် သတိရှိနေရ ပေမည်။ သူမ မှန်သလားဟု မေးခဲ့လျှင် ကျွန်တော်က သူမ မှန်ကန်ကြောင်းသာလျှင် အမြန်ဖြေရမည်။ ကျွန်တော်က သူမကို အထူးပင် လေးစားပါသည်။

‘ဪ မောင်လေး သိသလား၊ သူတို့က ကိုယ့်ကို အဇီဂျင် တို့ဆီမှာ ဇာတ်ဆောင်တစ်နေရာ ပေးတယ်၊ ငါ ဇာတ်ခုံပေါ် မှစ ကပြချင်တယ်၊ ငါ လူ့ဘဝကို ခံစားချင်တယ်၊ လူ့ဘဝရဲ့ အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားချင်တယ်၊ ကိုယ့်မှာ အနုပညာ အရည်အချင်း မရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်အခန်းက ဆယ်ကြောင်း လောက်ပဲ ပြောရမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါက တစ်နေ့ကို လက်ဖက်ရည် ငါးကြိမ်လောက် ငဲ့ပေးနေရတာနှင့် စာရင် ထမင်းချက်က သူစားရမှာထက် တစ်ကိုယ်လောက် ပိုစား သွားမှာကို စောင့်ကြည့် နေရာကထက်တော့ အများကြီး ကောင်းပြီး အများကြီး အဆင့်မြင့်ပါတယ်၊ ဒါထက် ပိုပြီး အရေးကြီးတာကတော့ ငါလည်းပဲ သူ့ကို ဆန့်ကျင်နိုင်တယ် ဆိုတာကို ဖေဖေ သိသွားတာပဲ’

လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးသောအခါ သူမသည် ကျွန်တော် ၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေပါသည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားပြီး အတန်ကြာ ငြိမ်သက် နေပါသည်။ သူမ၏ မျက်နှာ ဖြူရော်နေသည်။

‘ဘယ်လို အားနည်းတာလဲ မသိဘူး’ သူမကထထိုင်လိုက်ရင်း ပြောသည်။ ‘ပလာဒီမာ ပြောတာကတော့ မြို့ပေါ်က

မိန်းမတွေနှင့် မိန်းကလေးတွေဟာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ကြတဲ့
အတွက် သွေးအားနည်းတဲ့ ရောဂါ ရှိကြတယ်တဲ့။ ဗလာဒီ
မှာကတော့ တကယ် တော်တာပဲ။ သူ ပြောတာ မှန်တယ်။
သူက အမြဲတမ်း မှန်နေတာပဲ။ ငါ့တို့ အလုပ်လုပ်ကြရမယ်
နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် အစ်မသည် လက်ထဲတွင်
ဇာတ်ညွှန်း စာရွက်ကလေးကို ကိုင်ကာ ဇာတ် တိုက် ရာ
အဇီဂျင်တို့အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူမက ဝတ်စုံအနက်ကို
ဝတ်ဆင်ထားပြီး လည်ပင်းတွင် သန္တာလည်ဆွဲကို ဆွဲထား
သည်။ အဝေးကကြည့်လျှင် အစာသွတ် မှန်တစ်ခုနှင့်တူသော
ရင်ထိုးကို အင်္ကျီမှာ ထိုးထားသည်။ ရောမ နားဆွဲကြီး
နှစ်ခုက အရောင် တဖျပ်ဖျပ် တောက်လက်နေကြသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် အစ်မကို ကြည့်ရသည်မှာ မသက်သာ
ပါ။ အစ်မအနေနှင့် အလှအပကို မခံစားတတ် သည့်အတွက်
ကျွန်တော့်မှာ တုန်လှုပ်ရသည်။ သူမ၏ အဝတ်အစားများ
ကိုးရိုးကားရားနိုင်ပြီး ကျောက်မျက်ရတနာများက သူ့နေရာနှင့်
လူ မလိုက်ဖက်သည်ကို လူများကလည်း သတ်ပြုမိ ကြသည်။
၎င်းတို့၏ ပြုံးစေ စေ မျက်နှာများကို ကျွန်တော် တွေမြင်
ရသည်။ တစ်ယောက်က ဆိုလျှင် ရယ်ခဏကလေးပင် ပြောလိုက်
သေးသည်။

‘နိုင်မြစ်ဝှမ်းက ကလီယိုဖက်ဆရာပဲ’

သူမက နေရိုးနေစဉ်မျိုး ဖြစ်ဟန် ကြိုစားသည်။ ထမင်
ပြုလုပ်နေခြင်းမျိုး ဖဟုတ်ဟန် ကြိုးစားသည်။ တည်ငြိမ်
အေးဆေးဟန် ကြိုးစားသည်။ သို့ဖြင့် သူမသည် အမူအရာ

လုပ်သလိုဖြစ်နေသည်။ ထူးခြား ဆန်းပြားနေတော့သည်။ သူမ၏ ရိုးသားမှုနှင့် ချိုသာမှုများ မရှိတော့။

‘ကျွန်မ ဇာတ်တိုက်ရအောင် သွားဦးမယ်လို့ အဖေ့ကို ငါ အခုပဲ ပြောခဲ့တယ်’ သူမက ကျွန်တော့်ထံသို့ လျှောက်လာ ပြီး ပြောသည်။ ‘သူ့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်မယ်လို့ အော်ပြော တယ်၊ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ ငါ့ကို ရိုက်မယ်လို့တောင် လုပ်သေးတယ်၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ တကယ်တော့ ငါဘာလုပ် ရမယ် ဆိုတာတောင် ငါမသိပါဘူး’ သူမက ဇာတ်ညွှန်းကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ‘အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်ကုန်မှာတော့ သေချာတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေ့စက်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူး၊ နောက်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူး’

သူမက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောနေသည်။

သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် သူ့ကို လူတိုင်းက ကြည့်နေသည်ဟု ထင်နေသည်။ သူမ အနေနှင့် ယခုကဲ့သို့ အရေးကြီးသော ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းကို လှမ်းလိုက်သည့်အတွက် လူတိုင်းက အံ့သြနေသည်ဟု ယူဆနေသည်။ သူမထံမှ ထူးခြားမှု တစ်ခုကို လူတိုင်းကပင် မျှော်လင့်နေသည်ဟု သူမ ထင်နေသည်။

ကျွန်တော့်လို သူမလို ဘာမျှ အရေးမကြီးသော ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းသော လူများကို မည်သူကမျှ မည်သို့မျှ ဂရုမထားကြောင်း သူမ သဘောပေါက်အောင် ပြောရန်မှာ မလွယ်ကူပါ။

သူမအနေနှင့် တတိယအခန်း ရောက်သည်အထိ ဘာမျှ လုပ်စရာ မရှိပါ။ သူမ၏ အခန်းက ဧည့်သည်ခန်း ဖြစ်သည်။

အတင်းပြောသည့် အခန်းဖြစ်သည်။ တံခါးပေါက်ဝတွင်
ခေတ္တမျှရပ်ပြီး ချောင်းမြောင်း နားထေခင်ရသည့် အခန်း
ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်တည်း တိုတို တုတ်တုတ်
ကလေး ပြောဆိုရန် ဖြစ်သည်။

သူမ၏ အခန်းရောက်အောင် တစ်နာရီခွဲတိတိ စောင့်ဆိုင်း
ရသည်။ အဆိုပါ တစ်နာရီခွဲ အတွင်းတွင် အခြားသော
ဇာတ်ဆောင်များသည် ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်
နှင့် သူတို့ ပြောဆိုရမည့် စကားတွေကို ပြောကြသည်။
လက်ဖက်ရည် သောက်ကြသည်။ ငြင်းခုံကြသည်။

သူမက ကျွန်တော်အနီးမှ မခွာဘဲ ဇာတ်ညွှန်းစာရွက်ကို
ဆုပ်ချေရင်း သူမ ပြောရမည့် စကားကို ရွတ်ဆိုလျက်
ရှိသည်။ သူမကို လူတိုင်းက ကြည့်နေပြီး သူမ ထွက်လာ
မည်ကို လူတိုင်းက စောင့်မျှော်နေသည်ဟု သူမ ထင်နေသည်။
သူမက ခေါင်းမှ ဆံပင်ကို ဖြန့်သပ်ရင်း ကျွန်တော် ကို
တုန်ယင်သော အသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ငါ့ အနေနှင့်အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေ လုပ်မိတော့မှား
တော့ သေချာတယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ လေးနေတာပဲ၊ ငါ့စိတ်
ထဲမှာ ကြီးစင် တက်ရတော့မလိုမျိုး ကြောက်နေတယ်’

နေခန်းဆုံးတွင် သူမ၏ အလှည့် ရောက်ရှိလာသည်။

‘ကလီယိုပက်ထရာ အလက်ဆီယက်ဗနာ.... အလှည့်
ရောက်ပြီ’

ဒါရိုက်တာက ပြောလိုက်သည်။

ဇာတ်စဉ် အလယ်ဆီသို့ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သော မျက်နှာဖြင့် သူမ လျှောက်သွားသည်။ အရုပ်ဆိုးဆိုး အကျည်းတန်တန် နှင့်ဖြစ်သည်။ စက်ကွင်းမိနေသလို စက္ကန့်သုံးဆယ်ခန့်ကြာအောင် မလှုပ်မယှက်ကြီး ရပ်နေသည်။ သူမ၏ နားရွက်များမှာ တုံ့လောင်းကျနေသော နားဆွဲကြီးများကသာ လှုပ်ခတ်နေကြသည်။

‘ပထမ တစ်ကြိမ်မှာ ဇာတ်ညွှန်းကို ကြည့်နိုင်တယ်’
တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

သူမ တုန်နေသည်။ စကားလည်း မပြောနိုင်ပါ။ ဇာတ်ညွှန်း စာရွက်ကိုလည်း မကြည့်နိုင်ပါ။ သူမ၏ အခန်းကို သူမ ကပြနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သူမထံသို့ ကျန်တော်သွားရောက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြောကြားမည် ရှိစဉ်မှာပင် သူမက ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ဇာတ်စဉ် အလယ်တွင် ဒူးထောက်ကာ သွားပြီး ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

အကုန်လုံးပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး စိစိညံ့ညံ့ ဖြစ်သွားကြသည်။ ကျန်တော်က နောက်ခံ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို မှီရပ်လျက်ရှိပြီး ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေကြောင့် ဝေးကြောင် နေမိပါသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ တစ်လှုပ်ရမှန်းမသိ ရှိနေပါသည်။ အစ်မကို သူတို့က ဆွဲထုပြီး ဆွဲခေါ်သွားကြသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော် ထံသို့ အညူတခ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်
ရသည်။ သူမကို စောစောက အခန်းထဲတွင် မတွေ့မြင်ခဲ့ပါ။
သူမက ယခုမှ မြေကြီးထဲက ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည့်
အလား ဖြစ်သည်။ သူမက ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။
မျက်နှာတွင် ဇာပဝါ ဖုံးထားသည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှစ
ထုံးစံအတိုင်းပင် ခေတ္တခဏမျှ ဝင်ရောက်လာသည့် ပုံဖြစ်သည်။

‘သူ့ကို ဝင်မပါပါနှင့်လို့ ကျွန်မပြောတယ်’ သူမက
ဒေါပါပါ ပြောသည်။ စကားလုံးတစ်လုံးချင်းကို ခပ်ပြတ်ပြတ်
ပြောနေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာ နီရဲနေသည်။ ‘ဒါအရူးထတာ
ပဲ၊ ရှင့်အစ်မကို ရှင်တားဖို့ ကောင်းတယ်’

မဒမ်အဇီဂျင်လည်း ကျွန်တော် ထံသို့ အပြေးအလွှား
ရောက်ရှိလာသည်။ သူမက အပေါ်အကျို လက်ပြတ် ခါး
တိုတိုကို ဝတ်ထားသည်။ ပြားချပ်နေသော ရင်အုံပေါ်တွင်
စီးကရက်ပြာတွေ ကျနေသည်။

‘အတော် မကောင်းတာပဲ’ သူမက လက်နှစ်ဖက်ကို
ဆုပ်ခြေရင်း ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ ပြောသည်။
‘အတော် မကောင်းတာပဲ၊ မောင်ရင့်အစ်မမှာ—ကိုယ်ဝန်ရှိ
နေတယ်၊ သူ့ကို ခေါ်သွားပါ၊ ကိုယ်တေခင်းပန်ပါတယ်’

သူမက စိတ်လှုပ်ရှားကာ အသက် ရှူ ပြင်း နေ သည်။
သူမကဲ့သို့ပင် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ရင်ပြားပြား သမီးသုံးယောက်
တို့လည်း အနီးတွင် ရပ်နေကြသည်။ စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ထားကြသည်။ ရာဇဝတ်

ကောဇင် တစ်ကောဇင်ကို သူတို့အိမ်မှ ဖမ်းမိသွားသည့်အလား သူတို့ သိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေကြသည်။

ဘယ်လောက် ရှက်စရာ ကောင်းသလဲ၊ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းသလဲ။ သူတို့က အယူသီးမှုများကို တစ်သက်လုံး ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်နေသော ဂုဏ်သရေ ရှိ မိသားစု ဖြစ်သည်။ လူ့လောကကြီး၏ မကောင်းဆိုးဝါးမှု များနှင့် အယူသီးမှုများကို ဆယ်သုံးရက်နေ့နှင့် ကံမကောင်း ဆော့ တနင်္ဂနွေနေ့တို့တွင် ထွန်းညှိထုတ်သော ဖယောင်းတိုင် ဆုံးတိုင်တွင်သာ တွေ့ရှိနိုင်သည်ဟု ယူဆထေးကြ သူများ ဖြစ်သည်။

‘ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်—ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်—’ မဒမ်အဇီကျင်က ထပ်ပြောသည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းစုံကို ဝလုံးသဏ္ဍာန် ဝိုင်းနေအောင် ဖွင့်ပြီး ‘တောင်း’ ဆိုသော အသံကို ရှုတ်ဆိုပါသည်။ ‘သူ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားဖို့ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်’

အနောက်တစ်ခက် အတွင်းမှပင် ကျွန်တော်နှင့် အစ်မတို့သည်
 လှေကားမှ ဆင်းသွားနေကြသည်။ ကျွန်တော်က အစ်မကို
 ကျွန်တော်၏ ကုတ်အင်္ကျီ အောက်ဖုံးနှင့် ဖုံးကာထားပါသည်။
 ကျွန်တော်တို့ ခပ် သုတ်သုတ် လျှောက် သွား ကြ သည်။
 လမ်းမီးတိုင်များ မရှိသော လမ်း ကြားကလေးများမှ သွားကြ
 သည်။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေနှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်ကြ
 သည်။ ထွက်ပြေးနေကြသည့် အတွင်းပင် ဖြစ်သည်။ အစ်မ မငို
 တော့ပါ။ ခြောက်သွေ့နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော်
 ကို ကြည့်သည်။

ဘာကာရီကား ရပ်ကွက်သို့ ရောက်အောင် မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှ
 သာ လျှောက်ရသည်။ သို့သော် အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်မှာ
 တိုတောင်းလှသော ဤအချိန်ကလေးအတွင်းမှပင် ကျွန်တော်
 တို့၏ ဘဝကြီး တစ်ခုလုံးကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိကြသည်။
 ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အကြောင်းစုံ အကြောင်းကုန်
 ပြောဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြ
 သည်။ ဘာလုပ်ကြမည်ကို တိုင်ပင်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဒီမြို့တွင် ဆက်နေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်းကို ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ကျွန်တော် အနေနှင့် ပိုက်ဆံ အနည်းငယ် စုမိလျှင် တစ်ရပ်တစ်မြေသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြမည်။

အချို့ အိမ်များ အိပ်ကုန်ကြပြီ။ အချို့ အိမ်များမှ ဖဲကစားနေကြဆဲပင် ရှိသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ မုန်းသည်။ ကြောက်သည်။ ဂုဏ်သရေရှိ မိသားစုများ၏ ကြမ်းတမ်းမှုနှင့် သေးသိမ်မှုများ အကြောင်း ပြောမိကြသည်။ ပြုစုတ်ဝါသနာရှင်များကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကြောက်ပါသည်။

မိုက်မဲသော ရက်စက်သော အပျင်းတူသော မရိုးသားသော ဤဂုဏ်သရေရှိ ဆိုသူများက ကူရီလော့ဗကာရွာမှ အရက်မူးနေသော အယူသီးကြသော လယ်သမားများထက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သာလွန် ကောင်းမွန် နိုင်ကြပါမည်နည်း။

သူတို့၏ ပုံမှန်ဘဝတွင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့လျှင် ဝရမ်းသုန်းကား ဖြစ်သွား တတ်သော ဤလူ များသည် တိရစ္ဆာန်တွေထက် အဘယ်ပုံ သာလွန် ကောင်းမွန်ချေမည်နည်း။

ယခု အခြေအနေတွင် အစ်မအနေနှင့် အိမ်မှစ ဆက်ပြီး နေခဲ့လျှင် မည်သို့ ရှိချေမည်နည်း။ အစ်မသည် စိတ်ဓာတ် ရေးရာ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်မှုများကိုသာ ခံရမည်။ အဖေနှင့် စကား ပြောသည့် အခါမှာ ဖြစ်စေ၊ အသိအကျွမ်းတွေနှင့် တွေ့သည့်အခါမှာပင် ဖြစ်စေ နေ့စဉ် စိတ်ဆင်းရဲနေရသည်။

ဤအချက်များကို စဉ်းစားမိသော အခါ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲသို့ လူတို့အားလုံး ဝင်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်

သိရှိခဲ့ဖူးသော လူများအားလုံးပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် သင်္ချိုင်းဆီသို့ ရောက်ရှိအောင် ၎င်းတို့၏ အရင်းနှီးဆုံးနှင့် အချစ်ဆုံး ဆိုသူများ၏ တရွေ့ရွေ့ တတိတိ တွန်းပို့ခြင်းကို ခံနေကြရသည်။

လူတွေက နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းသဖြင့် ရူးသွပ်သွားရသော ခွေးများကို ကျွန်တော် သတိရမိသည်။ လူငယ်ကလေးတွေက စာကလေးတွေကို အရှင်လွတ်လတ် အမွှေးနုတ်ပြီး ရေထဲသို့ ပစ်ချခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ကလေးဘဝ အရွယ်ကတည်းကပင် ခုက္ခ သုက္ခတွေ တသီတတန်းကြီး ဖြစ်ပေါ် ခံစားခဲ့ကြရ သည်များကို အဆက်မပြတ်ပင် မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

သို့ဖြင့် ဤမြို့တွင် မှီတင်း နေထိုင်လျက် ရှိကြသော လူ ခြောက်ဆောင်းသည် အဘယ့်အတွက် သမ္မာကျမ်းစာ များကို ဖတ်ရှုကြသည်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ အဘယ့် အတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ကြသည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အဘယ့်အတွက် စာအုပ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေကို ဖတ်ကြသည်ကို သော် လည်းကောင်း ကျွန်တော် သဘောမပေါက်နိုင်ပါချေ။

သူတို့သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း တစ်ရာ သုံးဆယ် လောက်ကအတိုင်း လွတ်လပ်မှုကို နားမလည်ဘဲ အဝိဇ္ဇာ အမှောင်တိုက် ထဲတွင် ဝဲလည်နေကြလျှင် စာအုပ်တွေကို ဖတ်ကြ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ကြသည်များမှ သူတို့ ဘာအကျိုး ကျေးဇူးတွေ ရရှိကြသနည်း။

ကျွန်တော်တို့ မြို့တွင် အိမ်ဒေပါင်း များစွာကို တစ်သက်
ပတ်လုံး ဆောက်လုပ် သွားသော လက်သမားဆရာကြီးသည်
'လုသာဆောင်' ကို 'လတာဆောင်' ဟု သေသည်အထိ
ခေါ်ဝေါ်သွားပါသည်။ ဤလူခြောက်သောင်း သည်လည်း
ဤ အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့က အမှန်တရား အကြောင်း
ကရုဏာ မေတ္တာ အကြောင်းနှင့် လွတ်လပ်မှု အကြောင်း
တို့ကို ဖတ်ရှုကြ ကြားနာကြ သော်လည်း သူတို့သည်
မေးသည့် နေ့မှ သေသည်နေ့ အထိပင် မနက်မိုးလင်းကနေ
ညမိုးချုပ်အထိ မုသားစကားတွေ ပြောကြသည်။ တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းကြသည်။ လွတ်လပ်မှုကို
ရန်သူ တစ်ဦးပမာ ကြောက်ရွံ့ မုန်းတီး ကြပါသည်။

'အဲဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝကို အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်ပြီ၊
အခုလိုဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုယ့်ဟာ အဲဒီခနရာကို
နောက်ထပ် သွားလို့ မရတော့ဘူး၊ အို တုရားသခင်၊ အဲဒါ
သိင်္ဂီကောင်းတာပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်တွေ အခုမှပဲ ပေါ့သွားတော့
တယ်'

သူမက မာတာရီတာအိမ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ပြောပါ
သည်။

သူမက ရောက်ရောက်ချင်းပင် အိမ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်
သည်။ သူမ၏ မျက်တောင်များတွင် မျက်ရည်များ စိုရွန်းနေ
ကြသည်။ သို့သော် သူမ၏ အမူအရာက ညင်ညင်သာသာနှင့်
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးပင် အိပ်ပျော် သွားသည်။ သူမ ၏
စိတ်ထဲတွင် အလင်းရောင် ရရှိသွားပြီ။ ကောင်းမွန်စွာ

အနားယူနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သိမြင်နိုင်ပါသည်။ သူမ အနေနှင့် ယခုကဲ့သို့ မအိပ်စက်ခဲ့သည်မှာ ကြာတောင်းကြာလှ ပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူတူ နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ သူမက အချိန်ရှိသရွေ့ပင် သီချင်းဆိုနေပြီး သူမအနေနှင့် ပျော်ရွှင်သည်ဟု ပြောပါသည်။ စာကြည့်တိုက် မှ ကျွန်တော် ငှားလာသော စာအုပ်များကို မဖတ်ဘဲ ပြန်ပို့ရ သည်။ သူမက ယခုအခါ စာမဖတ်နိုင်တော့ပါ။ သူမက ယခုအခါ စိတ်ကူးယဉ်လျက်သာရှိပြီး အနာဂတ် အကြောင်း ကိုသာ ပြောဆိုနေပါသည်။

သူမက ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီကို ဖာလေးရင်း သို့မဟုတ် မီးဖိုထဲတွင် ကာပေါ့ဗနာကို ကူညီ ချက်ပြုတ်ပေးရင်း သီချင်း ဆိုမည် သို့မဟုတ် သူမ၏ ဗလာဒီမာအကြောင်း ပြောနေ သည်။ ဗလာဒီမာ ၏ အသိဉာဏ်ပညာ၊ ဗလာဒီမာ ၏ အမူအကျင့်၊ ဗလာဒီမာ၏ သနားကြင်နာတတ်မှု၊ ဗလာဒီမာ၏ ပညာကြွယ်ဝမှုတို့ကို ပြောကြားသည်။

ကျွန်တော်က သူမ၏ ဆရာဝန်ကို သဘောမကျတော့သော် လည်း သူမ ပြောသမျှကို ထောက်ခံပါသည်။

သူမက အလုပ်လုပ်ချင်သည်။ သူ့ခြေထောက်ပေါ်မှာ သူ့ရပ်ချင်သည်။ သူမ၏ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်လာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်စေ သူ့နာပြုဆရာမ ဖြစ်စေ လုပ်မည်ဟု ဆိုသည်။ အဝတ်လျှော်သည့် အလုပ်

ကြမ်းတိုက်သည့် အလုပ်များကို သူမကိုယ်တိုင် လုပ်မည်ဟု ဆိုသည်။

အစ်မက သူမ၏ ကလေးကို အချစ်ကြီး ချစ်နေသည်။ သားကလေးမှာ မမွေးသေးသော်လည်း သားကလေး၏ မျက်လုံးများနှင့် လက်ကလေးများ မည်သို့ရှိမည်ကို သူမက သိနေသည်။ သားကလေး ဘယ်လို ရယ်မောမည်ကိုလည်း သိနေသည်။ သူမက သားကလေးကို မည်သို့ ပြုစု ပျိုးထောင် ရမည်ကိုလည်း ပြောမဆုံးနိုင်ခဲ့ပါ။

သူမ၏ ဗလာဒီမာသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အခတ်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သားကလေးကိုလည်း သူ့အဖေလို တော်အောင် ပျိုးထောင် ရ မည် ဟု ဆို သည်။ သူမက သည်အကြောင်းတွေကို ပြောနေရလျှင် မဆုံးနိုင်တော့ပါ။ သည်လို ပြောနေရသည့်အတွက် သူမမှာ ပျော်နေပါသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်တော်လည်း ပျော်နေ မိပါသည်။

သူမ၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုများသည် ကျွန်တော် ထံသို့လည်း ကူးစက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာစာမျှ မဖတ်တော့ဘဲ စိတ်ကူးပဲ ယဉ်နေမိတော့သည်။ ညဘက်တွင် ကျွန်တော် သည် မောပန်း နှမ်းနယ်လျက် ရှိသော်လည်း အင်္ကျီအိတ်များ ထဲတွင် လက်နှိုက်ကစ အခန်းထဲတွင် လူးလစခေါက်တင် လမ်းလျှောက်ရင်း မရယာအကြောင်း ပြောနေမိသည်။

‘သူ ဘယ်တော့ ပြန်လာမယ်လို့ အစ်မ ထင်သလဲ’
အစ်မကို မေးမိသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ခရစ္စမတ်မှာ ပြန် လာ မယ် လို့ ထင်တယ်၊ ဒီထက် နောက်မကျဘူး၊ သူ ဟိုမှာ ဘာလုပ်စရာ ရှိလို့လဲ’

‘မောင်လေးဆီကို သူ စာမရေးပုံ ထောက်ရင် သူ မြန်မြန် ပြန်လာမယ် သဘောပဲ’

‘ဟုတ်တယ်’

မာယာအနေနှင့် ဤမြို့သို့ ပြန်လာရန် ဘာအကြောင်း ကိစ္စမျှ မရှိသည်ကို ကျွန်တော် သိသော်လည်း အစ်မ၏ စကားကို ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်သည်။

သူမကို ကျွန်တော် လွမ်းနေပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် လှည့်စား၍ မရပါ။ ထို့ကြောင့် သူများတွေကို လှည့်စားခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အစ်မက သူမ၏ ဆရာဝန်ကို မျှော်နေသည်။ ကျွန်တော်က မာယာကို မျှော်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မရပ်မနားပင် ပြောဆိုရယ်ခမာ နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကြောင့် အဘွားကြီး ကစပေါ့ဗနစ အိပ်မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို သတိမပြုမိကြပါ။ အဘွားကြီးက မီးဖိုအနီးတွင် လဲလျောင်းနေရင်း အောက်ပါအတိုင်း ရေရွတ် နေပါသည်။

‘ဒီကနေ့မနက် ရေနှေးအိုး မြည်နေတယ်၊ အဲဒါမကောင်း ဘူး၊ အဲဒါ မကောင်းဘူး’

ကျွန်တော်တို့ထံသို့ စာပို့ သမားမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မလာပါ။ စာပို့ သမားက အစ်မထံသို့ ဒေါက်တာ ပေးပို့ သော စာများ ကို ယူလာပါသည်။ တစ် ခါ တစ် ခါ တွင် ပရိုကိုဖီလည်း

၅၅၅ နတ်နွယ်

ညနေပိုင်းများတွင် ဝင်လာ တတ်သည်။ သူက အစ်မကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားသည်။ ထို့နောက် မီးဖိုထဲတွင် သူ့ဘာသူ ပြောနေတတ်သည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ သူ့ဥပဒေကို သူ့နားလည်ရမယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ မာနကြောင့် သူ့ရဲ့ ဥပဒေကို နားမလည်ဘူးဆိုရင် မျက်ရည်ပင်လယ်ခေရမယ်

သူက သူ၏ 'မျက်ရည်ပင်လယ်' ကို ချစ်မြတ်နိုးသည်။ တစ်နေ့ ဈေးအနီးမှ ကျွန်တော် ဖြတ်သွားစဉ် သူက ကျွန်တော့်ကို သူ၏ အမဲသားဆိုင်သို့ လာရောက်ရန် လှမ်းခေါ်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ခြင်းမင် မပြုဘဲ အရေးကြီးသော စကား တစ်ခုနီး ပြောစရာ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့မျက်နှာမှ အအေးဒဏ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အပျက်ရှိန်ကြောင့် လည်းကောင်း နီရဲလျက် ရှိသည်။ ကောင်တ၏ နောက်ဘက်တွင်ကား နီကိုလာက သွေးတော့ ပေနေသော ခားကို လက်တွင်ကိုင်လျက် လှူမိုက်မျက်နှာနှင့် ရပ်နေသည်။

'ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတယ်၊ ဒီအခြေအနေ အတိုင်း ဆက်သွားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုဘော့ ခင်ဗျားလည်း သိပါတယ်၊ ဒီမျက်ရည် ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ လူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို စကားအကောင်း မပြောကြဘူး၊ မေမေကတော့ သနားတတ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျား စိတ်မချမ်းသာမယ့် စကားမျိုးကို မပြောချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အစ်မဟာ

သို့မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေကြောင့် တခြား ပြောင်း
သွားဖို့လည်း ခင်ဗျားကို သူ မပြောချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်အနေနှင့် ကတော့ သည်းမခံနိုင် တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲ ဆိုတော့ ခင်ဗျား အစ်မရဲ့ အပြုအမူ တွေကို သတော
မကျလို့တဲ့

သူ့စကားကို ကျွန်တော်နားလည်သည်။ သူ့ ဆိုင်မှ ကျွန်တော်
ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်တော် နှင့် အစ်မ တို့သည်
ရာဒီယိုအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ မြင်းရထား ငှားရန်
ပိုက်ဆံမရှိသဖြင့် ခြေကျင် သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏
ဖစ္စည်းတွေကို ထုပ်ပိုးထားသော အထုပ်ကို ကျွန်တော်က
ကျောပေါ်မှာ ပိုးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ အစ်မသည် ဘာကိုမျှ
သယ်ဆောင်ခြင်း မရှိသော်လည်း မောနေသည်။ ချောင်းဆိုး
နေသည်။ ရောက်ခါနီးပလားဟု တဖွဖွ မေးလျက်ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မာယာထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ချစ်လှစွာသော၊ ကောင်းမွန်လှသော အမ်အေ၊ သနားကြင်နာတတ်သော၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော၊ ဆေးသုတ်သမားအတိုးကြီးခေါ်သလို “တို့တစ်တွေရဲ့ ကောင်းကင်တမန်” ကလေးရေ.... သွားတော့မယ်၊ နတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

ပြပွဲ တစ်ခုအတွက် အမေရိကကို ညီမ သွားတော့မယ်၊ နောက်ခါးရက်ဆိုရင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ညီမ တွေ့ရတော့မယ်.... ဗုဒ္ဓိချာညာနှင့် အဝေးကြီးမို့ ပင်လယ်ကြီး အကြောင်း တွေးရတာ ကြောက်မိတယ်၊ ပင်လယ်ပြင်ကြီး ဟာ မိုးကောင်းကင်ကြီးလို အဝေးကြီးပဲ၊ အကန့် အသတ် မရှိတဲ့ အဲဒီကို ညီမ သွားချင်တယ်၊ လွတ်လပ်ချင်တယ်၊ ညီမ ဝမ်းသာနေတယ်၊ အရူးအမူး ဖြစ်နေတယ်၊ အို ညီမရဲ့ စာက ကပေါက်ကယောက်တွေပါလား။

၅၅၆ နတ်နွယ်

ချစ်လှစွာသော၊ သနားကြင်နာတတ်သော မစ်ဆေး...
ညီမကို လွတ်သပ်မှု ပေးပါ၊ ညီမတို့ နှစ်ယောက်ကို ရစ်နှောင်
ထားတဲ့ ကြီးကလေးကို မြန်မြန်ကလေး ဖြတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။
အစ်ကိုနှင့်တွေ့ရတာဟာ အစ်ကို ကိုသိရတာဟာ ကောင်းကင်
ဘုံက ဆင်းလာတဲ့ အလင်းရောင်ကလေးပဲ၊ ညီမရဲ့ တည်ရှိနေ
မှုကို မီးမောင်း ထိုးပြလိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရဲ့ဇနီး
ဖြစ်ရတာကတော့ အမှားတစ်ခုပဲ၊ အဲဒါကို အစ်ကို သိပါ
တယ်၊ သည်အမှားက ညီမကို တအားဖိစီးနေတယ်၊ အစ်ကို ကို
ညီမ တောင်း ပန် ပါ တယ်၊ ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်
ပါတယ်။

သဘောထား ကြီးမြင့်တဲ့ အဆွေရယ်၊ ညီမ ပင်လယ်ကို
မသွားခင်မှာ မြန်မြန်ကလေး ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်စမ်းပါ။
ညီမတို့ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အမှားကိုပြင်ဖို့ သဘောတူတယ်ဆို
တာ၊ ညီမရဲ့ အတောင်ပံတွေပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ တစ်ခုတည်း
သော ကျောက်တုံးကလေးကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ သဘောတူတယ်
ဆိုတာ၊ လုပ်စရာရှိတာတွေ အားလုံးကို ဖေဖေက လုပ်ပေးပါ
လိမ့်မယ်၊ အစ်ကိုကို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တွေနှင့် ဒုက္ခ မပေးဖို့
သူ ကတိပေးပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ညီမဟာညီမ သွားချင်ရာ
သွားနိုင်အောင် လွတ်သပ်ပြီ ဟုတ်လား၊ ဟုတ်သယ်မဟုတ်
လား။

ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ ပါစေ၊ အစ်ကိုကို ဘုရားသခင်
ကောင်းချီး ပေးပါစေ၊ ညီမကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒုစရိုက်မ
ကလေးပါ။

ညီမ ကျန်းမာချမ်းသာပါတယ်--ပိုက်ဆံတွေကို ပြုန်းမဟုတ်တာတွေကို အကုန်လုပ်၊ အဲဒီလို အမိုက်မကလေးမှာ ကလေးမရတာကို ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတော်တင်ပါတယ်၊ ညီမ သီချင်းဆိုတယ်၊ ထိုက်သလောက် အောင်မြင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ညီမရဲ့အိမ်အင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါဟာ ညီမရဲ့ကမ္ဘာ၊ ကုန်းခိုရာကလေးပါ၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ နားနေရာ ကလေးပါ။

‘ဒေးဗစ်ဘုရင်ကြီးမှာ လက်စွပ်တစ်ကွင်း ရှိတယ်၊ အဲဒီ လက်စွပ်မှာ ကမ္ဘာ့ညွှန်းတမ်းရဲ့ ရေးဆိုးထားတယ်၊ ‘အားလုံး ပျောက်ကွယ်၏’၊ လူ့ဘဝယောက် စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့ အခါမှာ ဒီစာလုံးတွေက စိတ်ချမ်းသာ စေတယ်၊ လူ့တစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့အခါမှာ ဒီစာလုံးတွေက စိတ်ဆင်းရဲ စေတယ်၊ ညီမမှာလည်း အဲဒီလိုမျိုး လက်စွပ်တစ်ကွင်း ရှိတယ်၊ ဟေဗရူးဘာသာနှင့် ကမ္ဘာ့ညွှန်းထိုး ထားတယ်၊ ဒီအဆောင် လက်ဖွဲ့ ကလေးက ညီမအနေနှင့် တစ်ခုခုမှာ စွဲလမ်းမသွားအောင် ကာကွယ်ပေးထားတယ်။

‘အရာရာတိုင်းဟာ ကုန်ဆုံး ပျောက်ကွယ်တယ်၊ လူ့ဘဝ လည်း ကုန်ဆုံး ပျောက်ကွယ်တယ်၊ ဒီသဘောက ဘယ်ဥစ္စာမှာ အဓိကမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် အဓိကဆိုလို့ လွတ်လပ်မှု တစ်ခုပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် လူတစ်ယောက်ဟာ လွတ်လပ်နေလို့ရှိရင် ဘာဆိုတာကိုမှ မလိုအပ်လို့ပဲ၊ ကြီးကလေးဖြစ်လိုက်ပါ၊ အစ်ကိုနှင့် အစ်ကို

အစ်မကို နွေးထွေးစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ပါတယ်၊ အစ်ကို့ရှဲ့
အမ် ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ပြီးတော့ မေ့လိုက်ပါ'

အစ်မက အခန်းတစ်ခန်းမှာ နေပါသည်။ နေမကောင်း
တစ်ခါပြန်ဖြစ်ပြီး နာလန် တစ်ခါပြန်ထလာသည့် ရာခစ်က
နောက်တစ်ခန်းမှာ နေပါသည်။ မာယာထံမှစာကို ကျွန်တော်
ရရှိချိန်တွင် အစ်မသည် ဆေးသုတ်ဆရာကြီး၏ အခန်းသို့
အသာအယာ ဝင်ရောက်သွားပြီး ဆေးသုတ်ဆရာကြီး၏
ဘေးတွင်ထိုင်ကာ စာဖတ်နေပါသည်။ သူမက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
ပင် ဩထရော့စကီ သို့မဟုတ် ဂိုဂိုး၏ စာကို ဖတ်ပြုပါ
သည်။ ရာခစ်က ရှေ့တည့်တည့်သို့ စူးစိုက်ကာ နားထောင်
သည်။ ဘယ်တော့မှ ရယ်မောခြင်း မပြုပါ။ မကြာခဏဆိုသလို
ခေါင်းကိုညိတ်ကာ သူ့ဘဝသူ ပြောနေတတ်သည်။

'ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တာပဲ'

အကယ်၍ အရုပ်ဆိုးတာ မသင့်တော်ဘာ တစ်ခုခုပါခဲ့
လျှင် သူက စာအုပ်ကို သူ့လက်နှင့်ထိုးပြီး

'အဲဒါမဟုတ်တာ ပြောတာပဲ၊ အဲဒါ မဟုတ်တာပြော
တာပဲ'

ပြဇာတ်တွင် ပါရှိသော အကြောင်းအရာ၊ အယူအဆနှင့်
မွှားညှင်း တည်ဆောက်ပုံတို့ကို သဘောကျခဲ့လျှင် ဆေးသုတ်
ဆရာကြီးသည် သူ့ကို အံ့ဩ ချီးကျူးတတ်သည်။ သို့သော်
သူ၏ အမည်ကိုကား ဘယ်တော့မှ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း
မပြုချေ။

‘သူ ရေးထားတာတွေ အားလုံး တကယ် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေတာပဲ’

အစ်မက တိုးညှင်းစွာ ဖတ်နေသည်။ သို့သော် တစ်မျက်နှာ ထက် ပိုပြီး မဖတ်နိုင်ပါ။ သူမ၏အသံ ပျောက်ဝင်သွားတော့ သည်။ ရာဒီယိုက အစ်မ၏ လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခြောက်သွေ့ နေသော နှုတ်ခမ်းများကို လှုပ်ကာ အသံကြမ်းကြမ်းဖြင့် ပြောသည်။ သို့သော် ကြားရရုံကလေးသာ ဖြစ်သည်။

‘ဖြောင့်မှန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နှလုံးဟာ မြေဖြူလို ဖြူပြီး ချောနေတယ်။ မကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နှလုံးကတော့ ကျောက်ပွလို့ ပြုပြင်ထနေတယ်။ ဖြောင့်မှန်တဲ့ လူတစ်ယောက် နှလုံးဟာ ဆီလို့ကြည်နေပြီး မကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကတော့ ကျောက်မီးသွေး ကတ္တရာစေးလို့ မည်းနောက်နေတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ အလုပ်လုပ်ရမယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးပြီး ငိုကြွေးရမယ်။ အလုပ်မလုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးခြင်းမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘုရား သခင် ရဲ့ ကောင်းကင်ဘုံကို မရောက်နိုင်ဘူး။ ပေါ့များသမျှ ကျိန်ဆဲခြင်း ကျရောက် ကြမယ်။ အင်အားကြီးသူများ ကျိန်ဆဲခြင်း ကျရောက်ကြမယ်။ ချမ်းသာသူများ ကျိန်ဆဲခြင်း ကျရောက်ကြမယ်။ အတိုးပေး သူများ ကျိန်ဆဲခြင်း ကျရောက်ကြမယ်။ ကောင်းကင်ဘုံကို သူတို့ တွေ့မြင်ကြရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သန်းတွေက မြက်ကို စားပြီး သံချေးက သံကိုစားမယ်—’

‘မုသား စကားတွေက လူတွေရဲ့ စိတ်ကို စားမယ်’

၂၆၀ နတ်နွယ်

အစ်မက အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရယ်မောပါသည်။

မာယာ၏ စာကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖတ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မီးဖိုထဲသို့ စစ်သား တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ တံသို့ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ဆိုသလို လက်ဖက်ခြောက်၊ ပေါင်မုန့်နှင့် ငှက်သားများ လာပို့သည်။ ယင်းပစ္စည်းများကို မည်သူက ပေးပို့နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိရှိပါ။ သို့သော် ယင်းပျံသော ရန်တစ်ခုကား အမြဲတမ်းပင် မွှေးကြိုင်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်မရှိပါ။ အိမ်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ထိုင်နေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ဖို့ ပေါင်မုန့်များ ပို့ပေးသကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့မှာ လိုအပ်နေကြောင်းကို သိရှိပါသည်။

အစ်မက စစ်သားနှင့် စကား ပြောပြီး ဖျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောနေသည်ကို ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။ ထို့နောက် အစ်မက အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို စားရင်း

‘မောင်လေး အစိုးရအလုပ်က ထွက်ပြီး ဆေးသုတ်သမား သွားလုပ် ကတည်းက မောင်လေး မှန်ကယ် ဆိုတာကို အညူတာ ဗလာဂိုဗိုနှင့် မမ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို မတို့ ပါးစိက ထုတ်မပြေးရဲကြဘူး၊ မမတို့ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အယူ အဆကို ထုတ်မပြောရတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ၊ ဘယ်လို ဟာမျိုးက တား ထား တာလဲ၊ ဥပမာ အညူတာကိုပဲကြည့်၊ သူက မောင်လေးကို ချစ်တယ်၊

ကြည့်ညို့ လေးစားတယ်၊ မောင်လေး မှန်တယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်၊ မမကိုလည်း သူ ချစ်တယ်၊ အစ်မ တစ်ယောက်လို့ပဲ ချစ်တယ်၊ မမ မှန်တယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်၊ သူ စိတ်ထဲကနေ မမကို မနာလိုတောင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မမတို့ဆီကို သူ မလာအောင် တစ်ခုခုက တားထားတယ်၊ မမတို့ကို သူ ရှောင်တယ်၊ သူ ကြေခက်နေတယ်'

ထို့နောက် အစ်မက လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်လိုက်ပြီး

'မောင်လေးကို သူ ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာ မောင်လေးမသိဘူး၊ သူ အဲဒီလို ချစ်နေတဲ့အကြောင်း မမ တစ်ယောက်တည်း ကိုပဲ ဖွင့်ပြောတယ်၊ အမှောင်ထဲမှာ ထိတ်တိတ်ကလေး ပြောတယ်၊ သူက မမကို ပန်းခြံထဲက မှောင်နေတဲ့ လမ်းကလေး တစ်ခုကို ခေါ်သွားလေ့ ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ မောင်လေးကို သူ ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာကို တိုးတိုးကလေး ပြောတယ်၊ မောင်လေး ကြည့်နေ၊ သူဟာ မောင်လေးကို ချစ်တဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ပြု တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်လေး သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်ဘူးလား'

'ဖြစ်တာပေါ့'

'ပေါင်မုန့်တွေကို ပို့ပေးနေတာ သူပဲ၊ သူက အတော် ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ တကယ်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် လျှို့ဝှက်နေရတာလဲ၊ ကိုယ်လည်း တစ်ခါတုန်းက မိုက်ခွဲဖူး တယ်၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ရုန်းထွက် နိုင်ခဲ့တယ်၊ အခု ဆိုရင် ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ

မကြောက်တော့ဘူး။ ကိုယ် ဘာလုပ်မလဲ ဆိုတာ စဉ်းစား
တယ်။ ကိုယ် စဉ်းစားလို့ ရတာကို ထုတ်ပြောတယ်။ ကိုယ်
ပျော်တယ်။ အိမ်မှာနေတုန်းကဆိုရင် ကိုယ်ဟာ ပျော်ရွှင်မှု
ဆိုတာကို နားမလည်ခဲ့ဖူး။ အခုဆိုရင် ကိုယ်ဟာ ဘုရင်မ
နေရာနှင့်တောင် မလဲတော့ဘူး။’

ဒေါက်တာ ဗာလာဂိုဗို ရောက် ရှိ လာ သည်။ သူက
ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရရှိခဲ့ပြီ။ ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့မြို့တွင် သူ၏
ဖခင်နှင့်အတူ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူက အနားယူနေခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ မကြာမီ ပီ တာ စ တတ် မြို့ သို့
ပြန်သွားမည်ဟု ဆိုသည်။ တိုက်ဖတ်ဗက်စင်းကို သူ လေ့ လာ
လိုသည်။ ကာလဝမ်းရောဂါဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သူက
နိုင်ငံခြားတွင် သွားရောက်လေ့လာရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။
နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာလျှင် တက္ကသိုလ်တွင် အလုပ်ရရန် သူ
မျှော်လင့်ထားသည်။

သူသည် စစ်ဘက်မှ ထွက်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ဘောင်းဘီရှည်
ပွပွ၊ သက္ကလတ်ကျက်ကတ်၊ လည်စည်း လှလှတို့ကို ဝတ်ဆင်
ထားသည်။ အစ်မက သူ၏ လည်စည်းချိတ်၊ လက်ကြယ်သီးနှင့်
အင်္ကျီအိတ်တို့ ထိုးထားသော ပိုးလက်ကိုင်ပင်ကို အနီတို့ကို
သဘောအကျကြီး ကျနေသည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော်နှင့် အစ်မတို့သည် ဘာအလုပ်မျှ
လုပ်စရာမရှိသဖြင့် ဒေါက်တာ ဝတ်ဆင်သော ဝတ်စုံများကို
ရေတိုက်နေမိ ကြသည်။ သူ့မှာ အနည်းဆုံး ဆယ်စုံခန့်
ရှိကြောင်း ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိကြရသည်။

သူက အစ်မကို ယခုအချိန်အထိပင် ချစ်နေသေးသည်မှ သေချာသည်။ သို့သော် အစ်မကို ပီတိတတ်သော အသွားရန် လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံခြားသို့ ခေါ်သွားရန် လည်းကောင်း ပြောဆိုခြင်း မရှိပါ။ နောက်ပြောင်သည့် သဘောနှင့်ပင် မပြောဆိုပါ။ အစ်မ အသက်ရှင်လျက်ပင် ရှိနေဦးမည်ဆိုလျှင် မည်ကဲ့သို့ ရှိချေမည်ကို ကျွန်တော် မမှန်းဆတတ်ပါ။ သူမ၏ ကလေး မည်သို့ ဖြစ်ချေမည်ကိုလည်း မသိပါ။

သို့သော် အစ်မကမူ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက် များကိုသာ မမောနိုင် မပန်းနိုင် မက်နေပါသည်။ ရှေ့ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှ အလေးအနက် စဉ်းစားခြင်း မရှိပါ။ သူ စိတ်ချမ်းသာ မည်ဆိုလျှင် သူ သွားချင်ရာ သွားပါစေ၊ သူမကိုပစ်ချင်လည်း ပစ်ထားခဲ့ပါစေဟု အစ်မက ပြောသည်။ သူမ အနေနှင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေနပ်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ လာရောက်တိုင်း အစ်မကို နားကြပ်နှင့် သေသေချာချာ နားထောင် စစ်ဆေးပါသည်။ ထို့နောက် ဆေးနှင့် နွားနို့ကို သူ့ရှေ့မှပင် သောက်စေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူမကို သေသေချာချာ စမ်းသပ်သည်။ နွားနို့တစ်ခွက် သောက်စေသည်။ သည့် နောက်တွင် တော့ ကျွန်တော်တို့ အခန်းသည် ကရီအိုဆုတ် သစ်ဆီနဲ့ လှမ်းလျက် ရှိတော့သည်။

‘မိန်းကလေးက လိမ္မာတယ်’ သူက သူမထံမှ ဖန်ခွက်ကို ပြန်ယူရင်း ပြောသည်။ ‘ဤမ စကားတွေ သိပ်မပြောနှင့်။’

၅၆၄ နတ်နွယ်

အခုနောက်ပိုင်းမှာ ညီမ စကားပြောတာ သာလိကာမကလေး
ကျနေတာပဲ၊ တိတ်တိတ်ကလေးနေ ဟုတ်လား’

သူမ ရယ်မောသည်။

ထို့နောက် သူက ကျွန်တော်ရှိရာ ရာဒစ်အခန်းသို့ လာ
သည်။ ကျွန်တော်၏ ပခုံးကို ခင်မင် ရင်းနှီးစွာ ပုတ်လိုက်
သည်။

‘အဘိုးကြီး ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ’

လူမမ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ကုန်းငုံကာ သူ မေးလိုက်သည်။

‘ဆရာလေး--’ ရာဒစ်က သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို ဖြည်း
လေးစွာ လှုပ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။ ‘ဆရာလေး ကျုပ်ပြောရဲ
ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိတယ်၊
ကျုပ်တို့အားလုံး သေကြရမယ်၊ မှန်တာကို ကျုပ်ပြောပရစေ၊
ဆရာကလေး ခင်နာနှင့် ဘယ်တော့မှ ကောင်း ကင် ဘုံကို
မရောက်ဘူး’

‘ဒါတော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငရဲမှာ တစ်ယောက်
ယောက်တော့ ရှိဦးမှာပေါ့’

ဒေါက်တာက နောက်ပြောင်သည့် အနေဖြင့် ပြန်ပြော
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်၏ စိတ်အာရုံတွင် တစ်စုံတစ်ခု
ပေါ်လွင်လာသည်။ သားသတ်ရုံဝင်းထဲတွင် ကျွန်တော်
ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဆောင်းတစ်ည ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်၏ ဘေးတွင် ပရိုကိုဖီ ရှိနေသည်။ ငရုတ်ကောင်း
ဘရန်ဒီနို မှန်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ထိန်း

လိုက်သည်။ မျက်လုံးများကို ပွတ်ကြည့်သည်။ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်သည် ဘုရင်ခံနှင့် တွေ့ဆုံရန် သွားနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

အရင်တုန်းက ကျွန်တော် ဒီလိုမျိုး မဖြစ်ဖူးပါ။ ယခုကဲ့သို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်လိုလို မြင်မက်မိခြင်းမှာ ကျွန်တော် ၏ အာရုံကြောများ အားနည်းနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်မည် ဟု ယူဆလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သားသတ်ရုံသို့လည်း ရောက်ခဲ့သည်။ ဘုရင်ခံနှင့်လည်း တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခပ်ရေးရေး သတိပြုမိသည်မှာ ဤအဖြစ် အပျက်များသည် တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော် က အိမ်ထဲမှာ မဟုတ်တော့ပါ။ ဒေါက်တာနှင့်အတူ လမ်းမီးတိုင် တစ်ခုအနီးတွင် မော်တော်ပိုက်လျက် ရှိသည်။

'တကယ် စိတ်ခကောင်းစရာပဲ၊ တကယ် စိတ်ခကောင်း စရာပဲ' သူက ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်စများနှင့် ပြောနေ သည်။ 'သူကတော့ သိပ်ပျော်နေတယ်၊ တစ်ချိန်လုံး ရယ်နေ တယ်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ အပြည့် ရှိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အခြေအနေက မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ရာဒစ်က ကိုယ့်ကို မုန်းနေတယ်၊ ကိုယ်က သူ့ကို ကြောရရုံ ကြံနေတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ရာဒစ်ဘက်ကနေ ကြည့်ရင် မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက် ကလည်း ကိုယ့်အမြင် ရှိနေတယ်၊ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် ကိုယ် နည်းနည်းကလေးမှ ဝမ်းမနည်းပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ချစ်ရမယ်၊ ကိုယ်တို့

အားလုံး ချစ်ကြရမယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အချစ်မရှိရင်
ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ အချစ်ကိုကြောက်ပြီး ရှောင်နေတဲ့
လူတစ်ယောက်မှာ လွတ်လပ်မှုဆိုတာ မရှိဘူး’

ထို့နောက် သူက ကောင်းလမ်းကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်း
ချင်းပြောင်းသွားသည်။ သိပ္ပံပညာအကြောင်း သူပြောသည်။
သူ၏ ဘွဲ့ယူစာတမ်း အကြောင်းပြောသည်။ ယင်းစာတမ်းကို
ပီတိစာတတ် အသိုင်းအဝိုင်းက ကောင်းစွာလက်ခံကြသည်။

သူက စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ပြောနေသည်။ အစ်မ
အကြောင်း သူ မစဉ်းစားတော့ပါ။ သူ၏ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရမှုကို စေဉ်းစားတော့ပါ။ ထို့အတူ ကျွန်တော် အကြောင်း
လည်း ထည့်မတွက်တော့ပါ။ သူက ဘဝကို စွဲလမ်းနှစ်သက်
လျက် ရှိသည်။ မာယာမှာက အမေရိကနှင့် ကမ္ဘာဆောင်ပုဒ်
ပါသော လက်စွပ်ရှိသည်။ သူ့မှာက ဆရာဝန်ဘွဲ့နှင့် သိပ္ပံ
ပညာနှင့်ဆိုင်သော လုပ်ငန်း ရှိသည်။ အစ်မနှင့် ကျွန်တော်
သစ်လျှင် အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လူချင်း ခွဲ ကြ သော အခါ
ကျွန်တော်က လမ်းမီးတိုင်အောက်တွင် ရပ်ပြီး မာယာ၏စာကို
နောက်တစ်ကြိမ် ဖတ်နေမိသည်။ သည်တော့ ကျွန်တော်
အမှတ်ရလာသည်။ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်ကြီးပင် အမှတ်ရလာ
သည်။

နွေဦးရာသီ ထိုနေ့ နံနက်ခင်းက ကျွန်တော်ရှိနေရာ ဂျုံစက်
သို့ သူ့မ ရောက်ရှိလာသည်။ သူမ၏ ကုတ်အင်္ကျီကလေးကို
ခြုံပြီး လဲလျောင်းနေသည်။ သူမ သာမန် တောသူကလေး

တစ်ယောက်နှင့် တူချင်နေသည်။ နောက်တစ်ခါ...နံနက်ခင်း
ပဲ ဖြစ်သည်။ ရေထဲက မြူးကို ဆွဲတင်ကြသည်။ အနီးရှိ
မိုးမခပင်မှ မိုးပေါက်ကြီးတွေ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ကျနေ
သည်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ရယ်မောကြသည်။

ဗောလရွှင်: ဒီဗိုလ်စကီလမ်းရှိ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြီးမှ
မေ့ခင်နေသည်။ ကျွန်တော်က ခြံဝင်းကို ကျော်ပြီး ငယ်ငယ်
တုန်းက အတိုင်းပင် မီးအိမ်ကို ယူရန် မီးဖိုဆောင်ထဲသို့
နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်သွားသည်။ မီးဖိုထဲမှာ မည်သူမျှ
မရှိပါ။ မီးဖိုနံ့တေးရှိ ဆမိုဗာ ရေနှေးအိုးကြီး ဆူနေသည်။
ကျွန်တော်၏ ဖခင်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည်။

‘ဖေဖေ့ကို ဘယ်သူများ လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပေးသလဲ
မသိဘူး’

ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

မှန်အိမ်ကိုယူပြီး ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့သော တဲကလေး
ဆီသို့ သွားသည်။ သတင်းစာ အဟောင်းများကို ခင်းပြီး
လဲလျောင်းလိုက်သည်။ နံရံပေါ်မှ သံချိတ်များက အရင်တုန်း
က အတိုင်းပင် မျက်နှာထဲခဲ ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ကြည့်နေကြ
သည်။ ၎င်းတို့၏ အရိပ်များ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ အေးမြ
နေသည်။ ကျွန်တော် အစ်မက ကျွန်တော့်အတွက် ညီစာကို
တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်မှာ လာပို့ လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်
ထင်နေသည်။ နောက်မှ ကျွန်တော့်အစ်မ ထုခစ်၏အိမ်တွင်
နေမကောင်း ဖြစ်နေသည်ကို သတိရရှိသည်။

၅၆၈ နတ်နွယ်

ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ပြီး အပူခတ် မရှိသော ဤတဲကလေး ထဲတွင် ကျွန်တော် လဲလျောင်း နေမိ သည်မှာ ဆန်း နေသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်များ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်က အဓိပ္ပာယ် မရှိသည်များကို တွေးတောနေ မိသည်။

ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကလေးဘဝ ကာဘည်းကပင် ကြားခဲ့ရသော အသံဖြစ်သည်။ ပထမတွင် ကြေးနန်းကြီး လှုပ်ခတ်သွားသော အသံ ကြားရသည်။ ထို့နောက် မီးဖိုဆောင် အတွင်းမှ ခေါင်း လောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖခင် ကလပ်မှ ပြန်လာ ခြင်း ဖြစ်သည်။

- ကျွန်တော်လဲလျောင်းရာမှ ထပြီး မီးဖိုဆောင်သို့သွားသည်။ ထမင်းချက် အက်ဆီညာသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ လက်နှစ်ဖက်ကို အုပ်လိုက်ပြီး မျက်ရည်များ ကျလာသည်။

‘သားလေး လူကလေး အို ဘုရားသခင်’
သုမက တိုးညှင်းစွာ ရွတ်ဆိုနေသည်။

သုမက စိတ်လှုပ်ရှား နေဟန်ဖြင့် အဝတ်ဖုံး ပိတ်စကို ဆုတ်ခြေလျက်ရှိသည်။ ပြတင်းပေါက်ဝတွင် ဗယ်ရီသီးများ စိမ်ထားသော ဗောဇကော အရက်ပုလင်းများ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံးအပြည့် ငွဲ့ကော အငန်းမရသောက်လိုက်မိသည်။

အက်ဆီညာက စားပွဲနှင့် ထိုင်ခုံများကို မကြာခင်ကလေး ကမှ တိုက်ထားသဖြင့် မီးဖိုဆောင်သည် စည်းကမ်းရှိသော

ထမင်းချက်များ၏ပြောင်လက်နေသောစားဖို့ဆောင်များတွင် ရှူရှိုက်ရလေ့ရှိသော ရနံ့ကို ရှူရှိုက်နေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ဤရနံ့ကို ပုစဉ်းငယ်ကလေးများ၏ အော်မြည်သံ ကြောင့် ဤ မီးဖိုဆောင်သို့ ရောက်ရှိ လာကြပြီး ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်ကလေး တစ်ခုကို နားထောင် နေရသည့် အလား၊ ရှင်ဘုရင်နှင့် မိဖုရားများ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေသည့်အလား ခံစားကြရပါသည်။

‘ကလီယိုပက်ထရာကော’

အက်ဆီညာက တိုးတိုးသွယ်သွယ်ကလေး မေးလိုက်သည်။

‘သားရဲ့ ဦးထုပ်ကော ဘယ်မှာလဲ၊ သားရဲ့ မိန်းမ ပီတာစဘတ်ကို သွားတယ်လို့ သူတို့ ပြောနေကြတယ်’

သူမက မေမေ ရိုကတည်းက ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကလီယိုပက်ထရာကို အဝတ်လျှော် သည့် ခွက်ကြီးထဲမှာ ရေချိုးပေးခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ ကျွန်တော် တို့သည် ယနေ့အထိပင် ပုံပြင်ဆုံးမဖို့ လိုသေးသော ကလေး ငယ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အတွင်း မှာပင် သူမက ဤမီးဖိုဆောင်ထဲတွင် ရှိခဲ့သော အတုံးညက် များဖြင့် သူမ၏ သဘောထားများကို ပြောပြတော့သည်။

ဒေါက်တာတို့ ကြိမ်းမောင်း ခြောက်လှန့်ကာ ကလီယို ပက်ထရာကို မယူမနေ ယူခိုင်းရမည်ဟုဆိုသည်။ အသနားခံစာ တစ်စောင်ကို ကောင်းမွန်စွာ ရေးသားနိုင်ခဲ့လျှင် ဂိုဏ်းချုပ် ဘုန်းကြီးက ဒေါက်တာ၏ ပထမ အိမ်ထောင်ကို ပယ်ဖျက် ပေးလိမ့်မည်ဟု ဆိုသည်။ ဒုဗီချာညာ နယ်မြေကို ကျွန်တော့်

မိန်းမအား အသိမပေးဘဲ ရောင်းချပြီး ပိုက်ဆံတွေ ကို
ဘဏ်မှာ ကျွန်တော် နာမည်နှင့် ထားရမည်ဟု ဆိုပါသည်။
အစ်မနှင့် ကျွန်တော်တို့က ဖေဖေ၏ ခြေအစုံကို ဦးခိုက်ပြီး
တောင်းပန်ခဲ့လျှင် ဖေဖေက ခွင့်လွှတ်မည်မှာ သေချာသည်ဟု
ဆိုသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ကောင်းကင်ဘုံ ဘုရင်မ
ကို ဂုဏ်ပြုတေး သီဆိုနိုင်ကြမည်။

‘ကဲ သွားပေတော့ လူကလေး၊ မင်းဖေဖေဆီကို သွားပြီး
တောင်းပန်ပေတော့’ သူမက ဖေဖေ၏ ချောင်းဆိုးသံကို
ကြားသောအခါ ပြောလိုက်သည်။ ‘သွား သွား သူ့ကို
သွားတောင်းပန်ချေ၊ မင်းခေါင်းကို ညှိတ်ပြီး တောင်းပန်...
မင်းခေါင်း ပြုတ်မကျသွားပါဘူး’

အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားသည်။ ဖေဖေက စားပွဲ
တစ်လုံးတွင် ထိုင်ပြီး နွေရာသီဂေဟာ တစ်ခု ရေးဆွဲနေသည်။
ဂေါသ ပြတင်းပေါက်များနှင့် မီးသတ်မျှော်စင်နှင့် တူသော
မျှော်စင်တုတ်တုတ်ကြီး တစ်ခု ပါဝင်သည်။ မည်သို့မျှ ကြည့်၍
အချိုးအစား မပြုပြစ်သော ပုံစံတစ်ခုဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က စာကြည့်ခန်း အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသော
အခါ အိမ်ပုံစံကို မမြင်ရမည့် နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။

ဖေဖေ ကို အဘယ်ကြောင့် လာတွေ့မိမှန်း ကျွန်တော်
မသိပါ။ သို့သော် ချေခင်ကျနေသော သူ၏ မျက်နှာနှင့်
နှိရဲနေသော လည်ပင်းနှင့် နံရံပေါ်ရှိ ဖေဖေ၏ အရိပ်တို့ကို
မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဖေဖေ ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး အက်ဆီညာ ပြောသည့်အတိုင်း သူ၏

ခြေအစုံနှင့်ထိအောင် ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိ
ပါသည်။ သို့သော် ဂေါသ ပြတင်းပေါက်များနှင့် မျှော်စင်
တုတ်တုတ်ကြီးပါသော နေရာသီ ဂေဟာက ကျွန်တော်ကို
ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပါသည်။

‘ကောင်းသော ညနေခင်းပါ’

ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ မျက်လုံးများ
ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် အိမ်ပုံစံဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

‘ဘာကိုစွဲလဲ’

ခေတ္တမျှ အကြာတွင် သူက မေးလိုက်သည်။

‘အစ်မ တော်တော် နေမကောင်းနေဘူး ဆိုတာ လာပြော
တာပဲ။ သိပ်ကြာကြာ ခံတာမှမယ် မယင်ဘူး’

‘အိမ်’

ဖခင် သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။ မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီးစားပွဲ
ပေါ်တွင် ချထားလိုက်သည်။

‘လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာကိုပဲ စိုက်စိုက် သူစိုက်တာကို
သူ ရိတ်သိမ်းရမယ်’

ထို့နောက် သူ မတ်တတ်ထရပ်ရင်း နောက် တစ်ကြိမ်
ထပ်ပြောပြန်သည်။

‘လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာကိုပဲ စိုက်စိုက် သူစိုက်တာကို
သူ ရိတ်သိမ်းရမှာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ဒီနေရာကို
မင်းလာခဲ့တာ မင်းမှတ်မိလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ အဲဒီတုန်းက
မင်းရဲ့လုပ်ရပ် အမှားတွေကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ငါပြောခဲ့တယ်။

ငါ မေတ္တာရပ်ခံ ခဲ့တယ်၊ မင်းရဲ့ တာဝန်၊ မင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် တိုးတားတီတင်တွေ့၍ အစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ငါပြောတဲ့ စကားတွေကို မင်းနားထောင်သလား မထောင်ဘူး၊ ငါ့စကား တွေကို မင်း ပြန်ရယ်ပြုပြီး မင်းရဲ့လမ်းမှားကိုပဲ ခေါင်းမာမာ နှင့် ဆက်ပြီး လိုက်ခဲ့တယ်။

‘ဒါတင်မကသေးဘူး၊ မင်းရဲ့ အစ်ကိုပါ မင်းရဲ့ လမ်းမှား ပေါ်ကို ဆွဲခေါ် သွားတယ်၊ အစ်မရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေနှင့် အရှက်တရားတွေကို ဆုံးရှုံးစေခဲ့တယ်၊ အခုတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လမ်းမှားကို ရောက်နေကြပြီ၊ အဲဒီတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ တာဝန်ပဲ စိုက်စိုက် သူစိုက်တာကို သူ ရိတ်သိမ်းရမှာပဲ’

သူက စကားပြောရင်း စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ခေါက်တံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ ကျွန်တော့် အမှားတွေကို ဝန်ခံရအောင် လာသည်ဟု သူ ထင်နေပုံရသည်။ ကျွန်တော့် အတွက်ရော ကျွန်တော် အဖေ အတွက်ပါ ကျွန်တော်က တောင်းပန်လိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်နေသည်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးနေသည်။ အဖျားဖက်သလို တုန်နေသည်။ စကားကို မနည်းပင် ကြိုးစားပြီး ပြောရသည်။

‘အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ကလည်း ဖေဖေ ကို တောင်းပန် ခဲ့တာကို ဖေဖေ မှတ်မိလိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ကို နားလည်ဖို့ ဖေဖေ ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာအတွက် ဘယ်လို အသက်ရှင် နေထိုင်သွား ကြမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် အမြင် ကျွန်တော် အတေး နှင့်

စဉ်စား ဆုံးဖြတ်ဖို့ တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ
ဖေဖေက ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေ အကြောင်းတွေကို ပြောခဲ့
တယ်။ ကဗျာရေးတဲ့ကျွန်တော် အဘိုးအကြောင်းပြောခဲ့တယ်။

‘အခုတစ်ခါ ဖေဖေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး ဒီလောက
ကြီးမှာ နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတဲ့ အခါမှာ
လည်း ဖေဖေက ဘိုးဘေးဘီဘင် တွေနှင့် အစဉ်အလာ
အကြောင်းပဲ ပြောပြန်တယ်။ ဒီ အသက်အရွယ်ထိအောင်
ဖေဖေ ဘယ်လို ဖြစ်နေတလဲ၊ သေခြင်းတရား နှင့်လည်း
သိပ်မဝေးတော့ဘူး၊ ဖေဖေဟာ နောက် လေးငါးဆယ်နှစ်
လောက်ပဲ နေရတော့မယ်’

‘မင်း ဘဝလုပ်ရအောင် လာတာလဲ’

ဖေဖေက ကျွန်တော်၏ စကားကို ဒေါသ ဖြစ်သွား
ဟန်ဖြင့် ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ချစ်တယ်၊
ကျွန်တော်တို့ အခုလို ကဲ့ကဲ့နဲ့နေကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော်
ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိလောက်အောင် ကိုပဲ စိတ်မကောင်း
ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လာတာပဲ၊ အခုအထိလည်း
ဖေဖေကို ကျွန်တော် ချစ်နေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် မမ
ကတော့ ဖေဖေကို သေခန်းဖြတ်သွားပြီ၊ သူ ဖေဖေကို
ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊
ဖေဖေ နာမည် ကြားရုံနှင့်ပဲ အတိတ်က ကိစ္စတွေအတွက်
သူ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်မှုတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ သူ တစ်သက်လုံး
ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်သွားမှာပဲ’

‘အဲဒါ ဘယ်သူ့ အပြစ်လဲ’ ဖေဖေက အော်လိုက်သည်။
‘မင်းအပြစ်တွေပဲ၊ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ မင်းရဲ့ အပြစ်တွေပဲ’

‘ကျွန်တော် အပြစ်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ တခြား
ပြဿနာတွေအများကြီး အတွက်လည်း ကျွန်တော် ကို အပြစ်
တင်စရာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ဖေဖေရဲ့ ဘဝဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် အချည်းနှီး
ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ၊ ဒီဘဝဟာ ကျွန်တော်တို့နှင့်လည်း
သက်ဆိုင်တယ်လို့ ဖေဖေက ယူဆခဲ့တယ်၊ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်
အတွင်း ဖေဖေဆောက်ခဲ့တဲ့အိမ်ထဲမှာ နေတဲ့ လူတွေထဲမှာ
ကျွန်တော် အတုယူစရာ အပြစ်မရှိအောင် ဘယ်လိုနေရမယ်
လို့ နည်းယူစရာ လူတစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ မရှိခဲ့ရတာလဲ။

‘ဒီတစ်မြို့လုံးမှာ ရိုးသားတဲ့ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ
မရှိဘူး၊ ဖေဖေဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်တွေဟာ အမေတွေနှင့် သမီး
တွေကို လှူသေတွေ ဖြစ်စေတဲ့ ငရဲအိမ်တွေပဲ၊ ကလေးတွေကို
ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်တော် မေမေဟာ ဘယ်လောက်
သနားစရာကောင်းသလဲ၊ ကျွန်တော် မမဟာ ဘယ်လောက်
သနားစရာ ကောင်းသလဲ။

‘ဖေဖေက ဖေဖေ ကိုယ် ဖေဖေ အဝိဇ္ဇာတွေ ဖုံးစေခဲ့
တယ်၊ ဖဲ အရက်နဲ့ အဆရေပျက်မှုတွေမှာ ဖေဖေ နစ်မြန်းခဲ့
ရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရောယောင်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီအိမ်တွေထဲမှာ
ဖြစ်နေတဲ့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကို မသိရအောင် ဖေဖေက
အဲဒီအိမ်တွေကို တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် အိမ်ပုံစံတွေ ဆွဲပေးခဲ့ရ
တယ်။

ကျွန်တော်တို့မြို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံထဲမှ စတင်၍
နေခဲ့တာ နှစ်တွေ ရာနှင့်ချီနေပြီ။ ဒီအတွင်းမှာ တိုင်းပြည်
အတွက် အသုံးဝင်မယ် လူတစ်ယောက်ကို မွေးထုတ်ပေး
နိုင်ခဲ့သလား၊ တစ်ယောက်မှ မမွေးထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အဖူး
အငုံထဲမှ ရှိနေတဲ့ အဓိကနှင့် အကောင်းဆုံး ဆိုတာတွေကို
တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆိတ်ခြေပစ်နေတာပဲ။

သည်မြို့မှာ ဈေးသည်တွေ၊ အရက်ရောင်းတဲ့ လူတွေ၊
စာရေးတွေနှင့်လူလိမ်တွေပဲ ရှိတယ်။ ဘယ်လိုမှ အသုံးမကျဘဲ
ဘယ်လိုမှ အသုံးမဝင်တဲ့ မြို့ပဲ။ ဒီမြို့ကြီး တစ်မြို့လုံး
မြေကြီးထဲကို ဝန်းရံ ပြိုကျသွားလည်း ဘယ်သူတစ်ယောက်
ကမှ ဝမ်းနည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။

မင်းပြောတဲ့ စကားတွေကို ငါ နားမထောင်ဘူး။
အလကား ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ အကောင်

ဖေဖေက စားပွဲပေါ်မှ ပေတံကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

မင်း အရက်တွေ မူးနေတယ်။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးနှင့်
မင်းအဖေ ရှေ့ကို မင်း လာရဲ သလား။ မင်းကို ငါ
နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ်။ မင်းရဲ့အစ်မ အကျင့်ပျက်မကိုလည်း
ပြန်ပြောနိုင်တယ်။ မင်း ငါ့ဆီက အဖေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ
ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မိဘစကား နားမထောင်တဲ့ ငါ့သားသမီး
တွေကို ငါ့နှလုံးသားထဲကနေ ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ သူတို့ဘာ
သူတို့ မိဘစကား နားမထောင်လို့ ခေါင်းမခံလို့ ဒုက္ခ
ရောက်တာကို ငါ ဘာမှ ဝမ်းနည်းစရာ မလိုဘူး။ မင်းလာတဲ့
နေရာကို မင်းပြန်သွားနိုင်တယ်။ ဘုရားသခင်က ငါ့ကို မင်း

၅၇၆ နတ်နွယ်

တို့နှင့်အတူတူ ပြစ်ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ်၊ ဒီဒုက္ခကို ငါ ကောင်း
ကောင်းကြီး ခံနိုင်တယ်၊ သမ္မာကျမ်းစာထဲက ယေဘုယျလို့ပဲ
ငါဟာ ဒုက္ခကို ခံစားရင်းနှင့်နှစ်သိမ့်မှုကိုရှာယူမယ်၊ မင်းကိုယ်
မင်း မပြင်ဘဲနှင့် ငါ့ အိမ်ရိပ်ကို ဘယ်တော့မှ မနင်းပါနှင့်၊
ငါဟာ တရားရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ငါ့ပြောသမျှ စကား
တွေ အားလုံးဟာ မင်းရဲ့ ကောင်းစားရေး အတွက်ပဲ၊
မင်းဟာ မင်းရဲ့ ကောင်းကျိုးကို လိုလားဘယ်ဆိုရင် ငါ့ပြော
ခဲ့တဲ့ စကားတွေကို၊ ငါ့ အခုပြောနေတဲ့ စကားတွေကို မင်း
တစ်သက်လုံး မှတ်သားလိုက်နာပါ။’

ကျွန်တော် လက်မြောက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညက
ဘာဖြစ်သည်ကို လည်းခကောင်း၊ နောက် တစ်နေ့တွင် ဘာ
ဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။

ဦးထုပ်မပါဘဲ လမ်းတွေပေါ်မှာ ကျွန်တော် လျှောက်
သွားနေသည်ဟု ပြောကြသည်၊ ဒယ်းယိုင်နှင့် သီချင်းတွေ
အော်ဆိုနေသည်ဟု ပြောကြသည်။ ကလေးတွေက နောက်မှ
တကောက်ကောက် လိုက်ပါပြီး အော်ဟစ်နေကြသည်ဟု
ဆိုသည်။

‘ရသမျှကြီးဟေ့.....ရသမျှကြီးကွ’

အကယ်၍ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်အတွက် လက်စွပ်တစ်ကွင်း
လုပ်မည်ဆိုလျှင် အောက်ပါ စာတန်းကို ရေးထိုးထားပါမည်။
'ဘဝမျှမပျောက်ကွယ်'၊ မည်သည့်အရာမျှ အစအန မကျန်
ရစ်ဘဲ ကုန်ဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည် မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့
၏ မဖြစ်စေဘဲ သော ခြေလှမ်းကလေးသည်ပင် ကျွန်တော်
တို့ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝနှင့် အနာဂတ် ဘဝအတွက် အရေးကြီးသော
အကျိုးဆက်ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဘဝသည် ဘာမျှ
ပျောက်ကွယ်ခြင်းမရှိပါ။ ကျွန်တော်၏ ဒုက္ခ သုက္ခ များနှင့်
ကျွန်တော်၏ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်မှုတို့သည် မြို့သူမြို့သားများ၏
အသည်းနှလုံးကို ယူကျုံး သိမ်းဝင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူတို့က
ကျွန်တော်ကို 'ရသမျှကြီး' ဟုလည်း မခေါ်ကြတော့ပါ။
ကျွန်တော်ကို သောင်ပြောင်ခြင်းလည်း မပြုကြတော့ပါ။
ဈေးထဲမှာ ကျွန်တော် သျှောက်သွားလျှင်လည်း ရေနှင့်
မလောင်းကြတော့ပါ။

သုတို့က ကျွန်တော်ကို အလုပ်သမား တစ်ယောက် အနေ
နှင့် အသိအမှတ်ပြု လက်ခံသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
သည် လူကုထံတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက် သုတ်ဆေးပုံးကို လက်
ဆွဲသွားခြင်း၊ ပြတင်းမှန်များကို တပ်နေခြင်းသည်လည်း
သုတို့အဖို့ မထူးဆန်းတော့ပါ။

ထိုမျှမက သုတို့သည် ကျွန်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြင့် အလုပ်အပ်ကြသည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်
သမားကောင်း တစ်ယောက်ဟု ယူဆနေ ကြသည်။ ရာဒစ်
ပြီးလျှင် အကောင်းဆုံး ကန်ထရိုက်တာပင် ဖြစ်သည်ဟု အသိ
အမှတ် ပြုထားကြသည်။ ရာဒစ်သည် ယခုအခါ နေကောင်း
လခပြီ ဖြစ်ပြီး ခေါင်းလောင်းစင် အမိုးလုံးကြီးကို ငြမ်းမပါ
ဘဲ ဆေးသုတ်ဆဲပင် ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်သမားများကို
အုပ်ချုပ်ရန်ကား အင်အား မရှိတော့ပါ။

ယခုအခါ ကျွန်တော်က သူ့ကိုယ်စား မြို့ထဲတွင် ပြေးလွှား
ကာ အလုပ်များ ရှာဖွေနေရသည်။ အလုပ် သမား တွေ
ငှားရသည်။ သုတို့ကို နေ့တွက် ရှင်းပေးရသည်။ အတိုး
ကြီးကြီးနှင့် ပိုက်ဆံချေးရသည်။ ကျွန်တော်သည် ကန်ထရိုက်
တစ်ယောက် ဖြစ်လာသောအခါ ဘာမဟုတ်သည့် အလုပ်
ကလေး တစ်ခုအတွက်ပင် ခေါင်မိုးကို ဆေးသုတ်သည့်
အလုပ်သမားများ ရှာဖွေရသည်မှာ ရက်ပေါင်း အတန်ကြာ
ကြောင်း သိရှိရသည်။

လူတွေက ကျွန်တော်ကို ယဉ်ကျေးစွာ ဆက်ဆံကြသည်။
လေးစားစွာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ အလုပ်လုပ်သော အိမ်များ

က လက်ဖက်ရည် တိုက်ကြသည်။ ညစစစားရန် ခေါ်ကြသည်။ ကလေးကလေးတွေနှင့် မိန်းမငယ် ကလေး များက ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်သည်ကို စိတ်ဝင် စားစွာ နှုတ်စိတ်မကောင်းစွာ လာကြည့်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဘုရင်ခံ၏ ပန်းခြံထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်။ နွေရာသီဂေဟာကို ကျောက်ဖြူအိမ်နှင့် တူအောင် ဆေးသုတ်နေရသည်။ ဘုရင်ခံသည် လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း နွေရာသီဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့မှာ ဘဝအလုပ်မျှ မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောနေသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ကို သူ ဆင့်ခေါ်ခဲ့ဖူးသည့်အကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော် မျက်နှာကို အတော်ကလေးကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် သူ့ပါးစပ်ကို ဝလုံးသဏ္ဍာန်ဖြစ်အောင် ဖွင့်ကာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ခါလိုက်ပြီး ပြောသည်။

‘ကျုပ် မမှတ်မိဘူး’

ကျွန်တော် အသက်အရွယ် ရလာပြီဖြစ်ပြီး နှုတ်ဆိတ်လာသည်။ တင်းမာလာသည်။ ခက်ထန်လာသည်။ မရယ်တော့ သလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ရာဒစ်နှင့် တူလာသည်ဟု လူတွေက ပြောကြသည်။ အလုပ်သမားတွေကို မလိုအပ်ဘဲနှင့် လိုက်လံညွှန်ကြားနေတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်၏ ဇနီးဟောင်း မာယာ ဗစ်တာ ရော့ဗနာသည် ယခုအခါ နိုင်ငံခြားတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူမ၏ ဖခင် အင်ဂျင်နီယာကြီးသည် အရှေ့ပိုင်း ပြည်နယ်တစ်ခုတွင်

မီးရထား လမ်းတစ်ခု ဖောက်လုပ်လျက်ရှိသည်။ သူက အဆိုပါ ပြည်နယ်တွင် ခြံမြေများ ဝယ်လျက်ရှိသည်။ ဒေါက်တာ မသင်္ဂီဗိုလ်သည် နိုင်ငံခြားတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ဒုဗ္ဗိချာညာသည် ယခုအခါ မဒမ် ချက်ပရာကော့ လက်ထဲ သို့ ပြန်ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူမက အင်ဂျင်နီယာကြီး ထံတွင် မတန်တဆ ဈေးဆစ် ပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လျော့စျေးဖြင့် ရရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးဆီးသည် ယခုအခါ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကြီးဖြင့် သွားလာ လျက် ရှိသည်။ သူက အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုဖြင့် မြို့ပေါ်သို့ မကြာခဏ လာရောက်တတ်သည်။ အလှစီး မြင်းရထားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်လာပြီး ဘဏ်တိုက်အနီးတွင် ရပ်ထား တတ်သည်။ သူက အပေါင်းခံ ခြံမြေတစ်ခုကို ဝယ်ထားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ သူက ဒုဗ္ဗိချာညာ ခြံကိစ္စကိုလည်း ဘဏ်တိုက်တွင် တစ်မေးတည်း မေးနေသည်။ ထိုခြံကိုလည်း သူက ဝယ်ယူရန် ကြံစည်လျက် ရှိသည်။

အိုက်ဗင် ချက်ပရာကော့မှူးမူ မြို့ပေါ်တွင် အတော်ကြာ လေလွင့်လျက်ရှိသည်။ ဘာအသွင်မျှ မလုပ်ဘဲ အရက်ကိုသာ တွင်တွင် သောက်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ထဲသို့ ခေါ်ယူထားသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ အတော်ကြာအောင် အမိုးများကို ဆေးသုတ်သည်။ ပြတင်း မှန်များ တစ်ဆင်သည်။ သည်အလုပ်ကို သူက ခံတွင်း တွေ့နေဟန်ပင် ရှိသည်။ သုတ်ဆေး တွေ့ကို ခိုးသည်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုး တောင်းသည်။ တကယ့် အလုပ်သမားကြီး

တစ်ယောက်ဆိုပင် သောက်စား မူးယစ်သည်။ သို့သော်
မကြာခင်မှပင် အလုပ်ကို သူ ပြီးငွေသွားသည်။ ပြီးစီးသွား
သည်။ ဒုဗိချာညာသို့ ပြန်သွားသည်။ သူက မဒမ်ချက်ပရာ
ကော့ကို အနုကြမ်းစီးပြီး မိုးဆီးကို သတ်ဖြတ်ရန် သွေးဆောင်
ခဲ့ကြောင်း အလုပ်သမားတွေက နောက်ပိုင်းတွင်မှ ကျွန်တော့်
ကို ပြန်ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်၏ ဖခင်မှာလည်း အတော်ကြီးပင် အိုမင်း
သွားပြီး ခါးကုန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ညနေဘက်တွင် အိမ်
ပတ်ဝန်းကျင် လောက်မှာသာ လမ်းလျှောက်နိုင်တော့သည်။
သူ့ထံသို့ ကျွန်တော် လုံးဝမသွားပါ။

ဝမ်းရောဂါကပ်ကြီး ဆိုက်ရောက်စဉ်က ပရိုကိုဖီသည်
အခြားဈေးသည်များကိုင်ရုတ်ကောင်း ဘရန်ဒီနှင့်ကတ္တရာစေး
တိုက်ပြီး ရမ်းကုဆရာဝန် လုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင်
၎င်းသည် ဆရာဝန်များကို အမနာပ ပြောဆိုသဖြင့် ကြိမ်ဒဏ်
ပေးခံရကြောင်း သတင်းစာများတွင် ကျွန်တော် ဖတ်ရသည်။
သူ၏ လက်ထောက် နီကိုကာသည် ဝမ်းရောဂါဖြင့် သေဆုံး
သွားသည်။

ကာပေါ့ဗနာသည် ယခုတိုင် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေပြီး
သူမ၏ မွေးစားသား ပရိုကိုဖီကိုလည်း ယခုတိုင် ချစ်နေဆဲ
ကြောက်ရွံ့နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တွေ့သော
အခါများတွင်မူ သူမသည် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို
ယမ်းခါပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ ပြောတတ်သည်။

‘နင်တော့ ပျက်စီးပြီ’

အလုပ် လုပ်ရက် များတွင် ကျွန်တော်သည် မိုးလင် မွေး
မိုးချုပ်အထိ အလုပ်လုပ်ရသည်။ အားလပ်ရက်များတွင်ကား
ရာသီဥတု ကောင်းမွန်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်သည် တူမ၊ ပေါက်စ
ကလေးကို ချီပြီး (အစ်မက သားယောက်ျားကလေးမွေးရန်
မျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း သမီးမိန်းကလေး မွေးခဲ့ပါသည်။)
သုသာန်သို့ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သုသာန်တွင် အတော်ကြာ အောင်ပင်
မတ်ဘတ် ရပ်လျက်သော် လည်းကောင်း၊ ထိုင်လျက်သော်
လည်းကောင်း ကျွန်တော် ချစ်မြတ် နိုးလှသော အစ်မ၏
သင်္ချိုင်းကို ငေးကြည့်နေပါသည်။ ထို့နောက် သူမ၏ အမေ-
ဤနေရာတွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိကြောင်း သူငယ်မ ပေါက်စ
ကလေးအား ပြောပြမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတစ်ခါတွင် အညူတစ်ခါလော့ကို
သင်္ချိုင်းမှာ တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေတတ် ပါသည်။
တစ်ခါတစ်ခါ တွင်လည်း ကလီယိုပက်ထရာ အကြောင်း၊
သူမ၏ သမီးကလေး အကြောင်း၊ လူ့ဘဝကြီးတွင် အဘယ်မျှ
ဒုက္ခ ကြီးမားကြောင်း တို့ကို ပြောဆိုကြသည်။ ထို့နောက်
သုသာန်မှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်နေကြသည်။
ကျွန်တော်၏ နံဘေးတွင် အချိန်ကြာကြာ ပျံ့ပြီး လျှောက်ရ
အောင် သူမက သူမ၏ ရွယ်လှမ်းများကို လျှော့ချခဲ့သည်။
ကလေးကလေးက ပျော်နေသည်။ ရှင်နေသည်။ တောက်ပသော
နေရောင်ခြည်တွင် မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။

ရယ်မေ့နေသည်။ အညူတာထံသို့ သူမ၏ လက်ကလေး
နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်လိုက်ကြပြီး
ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးကလေးကို နှစ်ယောက်အတူ
ပွေ့ဖက်ကြသည်။

သို့သော် မြို့ဆီသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် အညူတာ
သည် ရှက်သွေးများဖြာကာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိပြီး
ကျွန်တော်ကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ထို့နောက် သူမသည်
တစ်ယောက်တည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဣန္ဒြေရရ နှင့်
လျှောက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူမကို တွေ့ရှိသူ
မည်သူကမျှ သူမသည် မကြာခင် ကလေးကမ္ပ ကျွန်တော်နှင့်
အတူလမ်းလျှောက်ခဲ့ပြီး ကလေးကလေးကို ပွေ့ချီ ချောမြူခဲ့
ကြောင်း သိရှိမည် မဟုတ်ပါချေ။

နတ်နွယ်